

TIGHT BINDING BOOK

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY
TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192628

UNIVERSAL
LIBRARY

निबंधकार टिळक

[मुंबई युनिव्हर्सिटीच्या सन १९३९ च्या एफ. वाय.
परीक्षेकरिता लावलेले पुस्तक]

संपादक

न. चिं. केळकर

किंमत १२ आणे

CHECKED. 1951 **CHECKED 1958**

मुद्रक

धोंडो वासुदेव विद्वांस, ' केसरी प्रेस ', पुणे

Checked 1969

अनुक्रमणिका

विषय	पृष्ठ
१ ज्ञेयाज्ञेयमीमांसा ...	१
२ न्यायमूर्ति रानडे यांची ब्रह्ममीमांसा ...	८
३ देह आणि आत्मा ...	१२
४ श्रीभगवद्गीतारहस्य ...	१६
५ महाभारत ...	२०
६ पंचांगसंशोधन ...	२६
७ पेशवाईतील कारभार, रीतरिवाज व नीतिमत्ता ...	३१
८ बाणभट्ट आणि श्रीहर्ष ...	३८
९ पूर्वकडील लोकांचे विचारैक्य ...	४६
१० थोर पुरुषांची चरित्रे ...	५१
११ हर्बर्ट स्पेन्सर ...	५४
१२ प्रो. मॅक्सम्यूलर यांचा मृत्यु ...	६९
१३ श्रीस्वामी विवेकानंद हे समाधिस्त झाले ! ...	७८
१४ कै. न्या. महादेव गोविंद रानडे ...	८३
१५ कै. श्रीधर गणेश जिनसीवाले ...	९२
१६ आगरकरांची श्राद्धतिथि ...	१००
१७ कै. गोपाळराव गोखले ...	१०६
१८ कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर ...	१११
१९ मराठी भाषेची लेखनपद्धति (नं. १, २, ३ व ४) ...	११६
२० आमच्या वर्णमालेचा खून ...	१३६
२१ महाराष्ट्र भाषेची वाढ (नं. १, २ व ३) ...	१४२

प्रस्तावना

प्रस्तुत पुस्तक मुंबई युनिव्हर्सिटीच्या सूचनेवरून तयार करण्यांत आलें आहे. युनिव्हर्सिटीच्या नवीन योजनेंत 'कॉलेज'च्या पहिल्या वर्षाच्या अभ्यासक्रमांत मराठी हा एक विषय अवश्य म्हणून ठरविण्यांत आला आहे. आणि १९३९ च्या मार्चांत होणाऱ्या एफ. वाय. च्या परीक्षेकरितां प्रस्तुत पुस्तक नेमण्यांत आलें आहे.

या पुस्तकाची पृष्ठसंख्या आणि किंमत हीं युनिव्हर्सिटीच्या सूचने-प्रमाणेंच ठेवलीं आहेत.

या पुस्तकामध्यें लो. टिळकांनीं केसरींत लिहिलेल्या, भाषा वाङ्मय संस्कृति इत्यादि विषयांवरील, लेखांपैकीं निवडक उतारे घेतले आहेत. कांहीं वर्षांपूर्वीं केसरी-मराठा ट्रस्ट संस्थेनें लो. टिळकांचे केसरींतले निवडक लेख चार खंडांत मिळून प्रसिद्ध केले होते. त्यांतूनच प्रस्तुत पुस्तकांतील उतारे घेतले आहेत. हे उतारे घेण्यास परवानगी दिल्याबद्दल मी ट्रस्ट संस्थेचा आभारी आहे.

पुणें
ता. ३।३।३७ }

न. चिं. केळकर

निबंधकार टिळक

१ ज्ञेयाज्ञेयमीमांसा

[१]

अलीकडे दोन तीन शतके ज्योतिषशास्त्र, रसायनशास्त्र, पदार्थविज्ञान-शास्त्र, विद्युच्छास्त्र वगैरे आधिभौतिक शास्त्रांची पुष्कळ अभिवृद्धि होऊन जगांतील नैसर्गिक शक्तीने एकंदर पदार्थाची जी स्थित्यंतरे किंवा रूपांतरे होतात त्याचे नियम आपणास अधिकाधिक कळत जाऊन त्यापासून मनुष्य-जातीचा अत्यंत फायदा झालेला आहे, ही गोष्ट सर्वांस निर्विवाद कबूल आहे. जडसृष्टीतील पदार्थांचे सूक्ष्म अवलोकन, तदंतर्गत गुणधर्मांचे व्यवस्थित व सखोल विवेचन, आणि परस्परविभिन्न दिसणाऱ्या पदार्थांचे किंवा गुणधर्मांचे एकमेकांशी सदृशत्व किंवा विसदृशत्व समजणे ही आतां जशी सुगम झाली आहेत तशी पूर्वी कधीही झालेली नव्हती. ज्या पाण्यास आमच्या पूर्वीच्या शास्त्रांतून आदितत्त्व मानलेले आहे तेच पाणी वायुरूप दोन तत्त्वांपासून बनलेले आहे असे आतां सिद्ध झालेले आहे. जडद्रव्यासंबंधाने हा दृष्टांत झाला. पदार्थांच्या अवस्थेसंबंधाने पाहिले तर कोणताही पदार्थ प्रवाही, घन किंवा वायुरूपी असणें हे त्याचे भिन्नभिन्न गुणधर्म नसून कमजास्त ऊष्णतेनें हीं तीन स्वरूपे त्यास प्राप्त होतात असेंही आतां सिद्ध झालेले आहे. त्याचप्रमाणे सर्व पदार्थांस सामान्यतः व्यापून असणारे दिक्कालादि पदार्थ अनादि व अनंत असले तरी त्यांचा इतर पदार्थांशी कोणत्या प्रकारचा संबंध असतो याचें अर्वाचीन शास्त्रांतून जितकें चांगलें विवेचन आहे तितकें जुन्या ग्रंथांतून नाहीं; व त्याचें कारणहि उघड आहे. गेल्या दोनशें तीनशें वर्षांत आधिभौतिक शास्त्राची जी अभिवृद्धि झाली तिच्या योगानें हें ज्ञान आपणांस प्राप्त झालेले आहे; व प्रथमदर्शनी हें इतकें रमणीय आहे कीं, या ज्ञानाच्या विचारांत गुंतलेले गृहस्थ येथेंच आपल्या ज्ञानाची

परमावधि झाली असे म्हणून त्या ज्ञानाच्या पलीकडे जाण्यास किंवा पाहण्यास आपणांस असमर्थ करून घेतात; इतकेंच नव्हे तर त्यांतच कृतकृत्य मानून घेतात. तत्त्वज्ञानाची व त्याच्या सिद्धांताची जर कोणास विशेष जरूर असेल तर ती असल्याच गृहस्थांस होय. यांची स्थिती आणि वडिलांच्या वेळची विहीर म्हणून त्यांतील खारें पाणी पिणाऱ्या मनुष्याची स्थिति एकसारखीच असते. अनेक आधिभौतिक शास्त्रांच्या सिद्धांतांचे परीक्षण करून व त्यांत सारखेपणा कोठें आहे आणि विसदृशत्व कोठें आहे हे पाहून निरनिराळ्या शास्त्रांतील सिद्धांत एकाच सामान्य सिद्धांताची निरनिराळी स्वरूपे असतील कीं नाहीं हें ठरविणें हें तत्त्वज्ञानाचे काम होय. एखाद्या आधिभौतिक शास्त्राच्या अभ्यासांत जन्म घालून त्या शास्त्राच्या ज्ञानाची मर्यादा वाढविणारे गृहस्थच आधी विरळा सापडतात; परंतु याहीपेक्षां सर्व शास्त्रांचे सिद्धांत एके ठिकाणी करून त्यांतून कांही तरी सामान्य सिद्धांत काढून सर्व ज्ञानाचें एकीकरण करणारे पुरुष तर क्वचितच निर्माण होतात. हर्बर्ट स्पेन्सर यांची गणना या दुसऱ्या वर्गांत आहे, व ज्ञेयमीमांसेत त्यांनी जें कांही सिद्ध केले आहे तेही हेच होय. हल्लीच्या शतकांत प्रचलित असलेल्या अनेक शास्त्रांचे अनेक सिद्धांत एकत्र करून ते द्रव्य व गति यांच्या कांही सामान्य नियमाचे प्रकार आहेत असे दाखविणे, व सर्व शास्त्रांतून निरनिराळ्या सिद्धांतांचा जो पसारा पसरला असतो तो सर्व समानमूलक आहे असें ठरवून ती मूलतत्त्वे कोणतीं हें व्यवस्थित रीतीनें मांडणें हे कांहीं लहान-सहान परिश्रमाचे किंवा बुद्धीचें काम नव्हे. हर्बर्ट स्पेन्सरसाहेबांनीं हें अवघड काम कित्येक वर्षे परिश्रम करून आपल्या समजुतीप्रमाणें तडीस नेलेलें आहे व एकोणिसाव्या शतकाच्या अखेर व विसाव्या शतकाच्या आरंभीं प्रचलित असलेल्या सर्व शास्त्रीय सिद्धांतांचें हे एकीकरण प्रत्येक तत्त्वज्ञानासूत्रें समजून घेण्यासारखें आहे. अशा तऱ्हेनें विष्कलित ज्ञानाचें संकलन करणें याचेंच नांव तत्त्वज्ञान होय. व हल्ली प्रचलित असलेल्या अनेक शास्त्रांच्या सिद्धांतांचें संकलन कसें करावें व केले आहे हें ज्यांस पाहणें असेल त्यांनीं स्पेन्सरसाहेबांचे ग्रंथ वाचले पाहिजेत. परन्तु स्पेन्सरसाहेब एवढाच उद्योग करून राहिले आहेत असें नाही. अनेक शास्त्रांतील सिद्धांतांच्या परीक्षणानें जे सामान्य सिद्धांत निघाले ते परस्पर निरपेक्ष असून स्वतंत्र आहेत किंवा त्यांतही

एक प्रकारचें सादृश्य असून ते दुसऱ्या कोणत्या तरी एका सामान्य सिद्धांताचे किंवा तत्त्वाचे स्वरूपभेद आहेत, असें म्हणतां येईल कीं नाहीं याचा त्यांनीं बारकाईनें विचार केला आहे. 'अज्ञेयमीमांसा' असें हल्लींच्या ग्रंथांत ज्यास म्हटलें आहे ती हीच होय. सृष्टीमध्ये ज्या कांहीं गोष्टी आपण पाहातो, ऐकतो व अनुभवितो त्या सर्वांचें वस्तुरूप, गुणधर्म, किया वगैरेसंबंधानें पुरा विचार करून निरनिराळ्या वस्तूबद्दल किंवा गोष्टीबद्दल निरनिराळ्या शास्त्रांतून जे सिद्धांत ठरविले आहेत त्या सर्वांचें एकीकरण करून ह्यापासून सर्वांस लागणारे दहापांच सिद्धांत काढणें व ते सर्व कसकसे लागतात याचें विवरण करणें हें ज्ञेयमीमांसेचे काम झालें; पण हें एकीकरणाचें चक्र एकदां सुरू झाले म्हणजे ते केवळ या सामान्य सिद्धांतांशीच येऊन थांबत नाही. निरनिराळ्या शास्त्रांचे निरनिराळ्या शोधक पुरुषांनीं काढलेले सिद्धांत जर सामान्य दहापांच सिद्धांतांत बसवितां येतात तर हे दहापांच सिद्धांत तरी आणखी एखाद्या सामान्य गोष्टीची, तत्त्वाची किंवा सिद्धांताची स्वरूपें नसतील कशावरून, असा प्रश्न सहज उत्पन्न होतो, व याचें उत्तर अज्ञेय-मीमांसेत दिलें आहे. प्रत्येक शास्त्राच्या बुडाशी पाहूं गेलें असतां मनुष्याच्या बुद्धीस व तर्कास अगम्य असें काही तरी तत्त्व आहे अशी मनाची खात्री होते, मग त्या तत्त्वाचे पूर्ण स्वरूप समजो वा न समजो, असे स्पेन्सर-साहेबांनी अनेक उदाहरणे देऊन सिद्ध केले आहे. अनेक शास्त्रांच्या बुडाशी असणारी अशी जी गम्य तत्त्वे त्यांच्या एकीकरणाने एका अगम्याचें अस्तित्व सिद्ध होऊन शास्त्राच्या निरनिराळ्या सिद्धांतांच्या परीक्षणाने जे सामान्य सिद्धांत सिद्ध होतात ते या अगम्य तत्त्वाच्याच भासमान विवृती किंवा स्वरूपें आहेत असें स्पेन्सरसाहेबांनी सिद्ध केले आहे. सारांश, सर्व ज्ञेयशास्त्रांतील सिद्धांतांचें पर्यवसान एका अगम्य तत्त्वांत असून या अगम्य तत्त्वाचीच ज्ञेयशास्त्रांतील सिद्धांत ही चिन्हे किंवा गम्य स्वरूपें आहेत असा स्पेन्सरसाहेबांच्या आदितत्त्वे या ग्रंथाचा अखेर सिद्धांत आहे. तत्त्वज्ञानाच्या किंवा वेदान्ताच्या दृष्टीनें हा सिद्धांत किती महत्त्वाचा हें आम्ही सांगायला नकोच. शिवाय तो ज्या रीतीनें सिद्ध केलेला आहे ती रीति एकोणिसाव्या शतकांतील शास्त्रीय पद्धतीस पूर्णपणें अनुसरून असल्यामुळें नव्या पद्धतीनें विचार करणाऱ्या लोकांस ती सर्वांशीं पटण्यासारखी आहे.

[२]

ज्ञेय आणि अज्ञेय असे जे तत्त्वज्ञानाच्या विषयाचे दोन भाग स्पेन्सर-साहेबांनी केलेले आहेत त्यासारखेच आमच्याकडे एकपक्षी न्याय आणि सांख्य आणि दुसऱ्या पक्षी वेदांत ही शास्त्रे होत. उत्क्रांति, शक्तीचे समतोलन, गतीचे सातत्य वगैरे आधिभौतिक शास्त्राच्या अनुभवावरून जसे कांही सामान्य सिद्धान्त स्पेन्सरसाहेबांनी काढलेले आहेत तसेच सृष्टीच्या अवलोकनाने “द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाभावाः सप्तपदार्थाः” असे आमच्या नैयायिकांनी सृष्टीतील सर्व पदार्थांचे व त्यांच्या गुणधर्मांचे सात सामान्य विभाग कल्पून व त्यांस ‘पदार्थ’ असें पारिभाषिक नांव देऊन त्यांत सर्व वस्तूंचा संग्रह करण्याचा प्रयत्न केलेला आहे. या सात पदार्थांपैकीं कर्म किंवा क्रिया यास गुण म्हणतां येईल किंवा नाही, अभाव हा स्वतंत्र पदार्थ आहे कीं नाही, सामान्य म्हणजे साधारणत्व हा एक पदार्थ मानल्यानंतर त्यापासून विशिष्टत्व उत्पन्न होण्यास ‘विशेष’ या दुसऱ्या पदार्थाची जरूर आहे कीं नाही, इ. न्यायशास्त्रामध्ये पुष्कळ विचार आहेत. कणादाचे वैशेषिक दर्शन तर ‘विशेष’ हा स्वतंत्र पदार्थ मानल्यामुळेच उत्पन्न झालेले आहे असेहि एक मत आहे. सृष्टीतील वस्तुमात्राचे अवलोकन करून त्यांचा व त्यांच्या गुणधर्मांचा दहापांच ठळक ठळक वर्गांत समावेश करण्याचा प्रयत्न जर कोणी केला असेल, तर तो आमच्याकडे सांख्यन्यायदर्शनकारांनीच केलेला आहे. द्रव्य म्हणजे ज्यांस इंग्रजीत मूलतत्त्वे म्हणतात ती एकदां पृथक् मानल्यावर मग त्यांचे गुण त्यांच्याहून भिन्न किंवा अभिन्न किंवा क्रिया हा त्यांचा गुण अथवा पृथक् पदार्थ इत्यादि प्रश्नांचे विवेचन येथें करूं गेल्यास फारच विस्तार होईल. प्रस्तुत लेखाचा उद्देश एवढाच सांगण्याचा आहे की, नैयायिकांनी ‘पदार्थ’ म्हणून जे जगांतील वस्तुमात्राचे वर्ग कल्पिलेले आहेत त्यांचे आणि स्पेन्सरसाहेबांनी दाखविलेल्या निरनिराळ्या शास्त्रांतील सामान्य सिद्धान्तांचे बऱ्याच अंशी सादृश्य आहे. नैयायिक हे कांहीं एकटेच अशा रीतीने पदार्थमात्राचे वर्गीकरण करणारे आहेत असें नाहीं. “गुणा गुणेषु वर्तन्ते” म्हणजे एका गुणापासून दुसरा गुण, त्यापासून तिसरा अशी त्याच्यापासून परंपरा उत्पन्न करतां येते, या तत्त्वावर नैयायिकांचे सप्तपदार्थ टाकून देऊन त्या ऐवजी सांख्यशास्त्रांत प्रकृति आणि पुरुष ही दोनच

तत्त्वे अनादि मानलेली आहेत; आणि त्यांचे इंग्रजी तत्त्ववेत्त्यांनी मानलेल्या 'मॅटर' आणि 'स्परिट' या दोन वर्गांशी, बरेच सादृश्य आहे. पुरुष उदासीन राहून सर्व गुणांचे अधिष्ठान जी प्रकृति तिच्या साम्निध्याने अनेकविध भासतो, परंतु खरी तत्त्व प्रकृति आणि पुरुष ही दोनच आहेत असे सांख्यांचे म्हणणे आहे. यांमध्ये आणि नैयायिकांच्या सप्तपदार्थांमध्ये पुष्कळ भेद आहे हे सहज लक्षांत येईल. तो भेद येथे सांगत बसण्यास अवकाश नाही. तथापि, सामान्य दृष्टीने पाहतां ज्ञेय गोष्टीचे नैयायिकांनी सात तर सांख्यांनी दोनच वर्ग केले असे म्हणण्यास कांही हरकत नाही. परंतु या दोनही शास्त्रांत ज्ञानाचे अद्याप पुरे एकीकरण झालेले नाही व तशा प्रकारचे एकीकरण आमच्या पूर्वीच्या तत्त्वज्ञानी केलेले ज्यास पाहावयाचे असेल त्याने वेदांतशास्त्रांचा अभ्यास केला पाहिजे. परिमाणु, सप्तपदार्थ किंवा प्रकृति आणि पुरुष ही न्यायाची व सांख्यांची तत्त्वे अनित्य असून खऱ्या जिज्ञासूने यांच्याही बुडाशी जाऊन ज्या एका महाशक्तीचे हे विकार आहेत तिचे ज्ञान किंवा ओळख करून घेतली पाहिजे असे वेदांतशास्त्र सांगते. शंकराचार्यांच्या भाष्यांत न्याय आणि वेदांत यांचे ठिकठिकाणी जे खंडन आलेले आहे त्यांतील किरकोळ मुद्दे सोडून दिले तर बाकीचा भाग पदार्थांचे सत्त्व किंवा प्रकृति आणि पुरुष हे द्वंद्व खरे नाही, 'एकमेवाद्वितीयम्' ब्रह्मच काय ते नित्य व सर्वांचे आदिकारण आहे असे सिद्ध करून दाखविण्यांत गेलेला आहे. एक पक्षी न्याय आणि सांख्य आणि दुसऱ्या पक्षी वेदांत यांच्यामधील विरोध बऱ्याच अंशी स्पेन्सरसाहेबांनी सांगितलेले अनेक शास्त्रांचे सिद्धांत आणि सर्वांच्या बुडाशी असलेले अज्ञेय तत्त्व यांच्यामधील विरोधासारखाच आहे. परंतु सर्वांच्या बुडाशी असलेल्या अज्ञेय तत्त्वासंबंधाने पाहिले तर स्पेन्सरसाहेबांपेक्षाही आमचे तत्त्वज्ञ बरेच पुढे गेलेले आहेत. ब्रह्मासंबंधाने बोलतांना जुन्या संस्कृत ग्रंथांतून चार शब्द मुख्यतः ब्रह्माच्या स्वरूपाचे वाचक म्हणून वापरलेले आढळतात. ते शब्द सत्, चित्, ज्ञान आणि आनंद हे होत. सर्व सृष्टीच्या किंवा सर्व आधिभौतिक शास्त्रांच्या बुडाशी जी शक्ति आहे ती शब्दांनी जरी अवर्णनीय असली किंवा तिच्या स्वरूपाचे आम्हांस यथार्थ ज्ञान होणे शक्य नसले, अर्थात् ती जरी एक प्रकारे अज्ञेय असली, तरी तशा प्रकारची शक्ति विद्यमान आहे एवढे निर्विवाद सिद्ध होते असे स्पेन्सरसाहेबांनी सप्रमाण सिद्ध करून दाखविले आहे व आमच्या तत्त्वज्ञ-

ज्ञानीं हीच गोष्ट लक्षांत आणून या शक्तीस 'सत्' हा शब्द पाहिल्याने लाविला आहे. ब्रह्म सत् आहे अथवा तें आहे याबद्दल शंका नाही, त्याचें अस्तित्व निर्विवाद आहे किंवा त्याचें स्वरूपच अस्तित्वरूप आहे, अथवा जें आहे तें तेच आहे, दुसरे काही नाही ही गोष्ट वेदांतील सर्व ग्रंथास कबूल आहे व स्पेन्सरसाहेबांनी निरनिराळ्या शास्त्रांच्या अवलोकनाने नव्या पद्धतीनें कोणती गोष्ट सिद्ध केली असली तर ती हीच होय की, आदिशक्ति अज्ञेय किंवा जाणण्यास अशक्य असली तरी ती सत् म्हणजे विद्यमान आहे (The unknowable) येथवर वेदान्तशास्त्राची व स्पेन्सरसाहेबांची पुरी एकवाक्यता आहे. ही शक्ति चिद्रूप आहे असा आमचेकडील वेदांतशास्त्राचा दुसरा सिद्धान्त आहे व तो पाहिल्याइतका स्पेन्सरसाहेबांच्या ग्रंथांत स्पष्ट आला नसला तरी ज्याअर्थी जगांतील वस्तुमात्र आणि त्याचे गुणधर्म हे या शक्तीचीच स्वरूपांतरे आहेत असे त्यांचें मत आहे त्याअर्थी ही शक्ति चिन्मय असावी ही गोष्ट त्यास मान्य आहे असे स्पष्ट होते. पण चित् किंवा चैतन्य याचा आमच्या वेदांतशास्त्रातून जो अर्थ धरलेला आहे तितका स्पेन्सरसाहेबांस अभिप्रेत आहे किंवा नाही, हे खात्रीनें सांगतां यावयाचें नाही. ब्रह्म आणि ज्ञान याचे तादात्म्यासंबंधानेही स्पेन्सरसाहेबांचें मत असावे तितके स्पष्ट नाही. ज्ञेय असो की अज्ञेय असो, पण ज्ञानविषय आहे, ज्ञाता व ज्ञान तद्भिन्न आहे येथपर्यंतच त्यांची मजल गेलेली दिसते. 'यत्र हि एकमेव भवति तत्केन कं पश्येत्' ही पूर्णाद्वैताची कल्पना अंतःकरणांत ठसल्याशिवाय ब्रह्म ज्ञानस्वरूपच आहे ही कल्पनाहि सुचावयाची नाही. ब्रह्मासंबंधाने चौथा शब्द वापरला तो 'आनंद' हा होय. पण त्याबद्दल स्पेन्सरसाहेबांच्या तत्त्वज्ञानांत मुळीच विचार केलेला दिसत नाही. आमचे-कडेही ब्रह्म आनंदमय आहे किंवा आनंदस्वरूप आहे याबद्दल बरीच चर्चा व वादविवाद झालेले आहेत, व कित्येकांच्या मते सत् आणि चित् हीं दोनच पदे काय तीं जगाच्या आदिशक्तीस यथार्थत्वानें लागू आहेत. हे वाद इतके गहन आहेत की, त्यांचा या ठिकाणी नुसता निर्देश करण्यापलीकडे जास्त काही लिहितां यावयाचें नाही. स्पेन्सरसाहेबांच्या ज्ञेयमीमांसेस न्याय आणि सांख्य व अज्ञेयमीमांसेस वेदान्त ही आमच्याकडील तोडीची शास्त्रे आहेत एवढेंच प्रधानत्वेकरून सांगण्याचा आमचा उद्देश आहे. वेदांतामध्यें जीव, पर-

करून या तिहींचें ब्रह्मस्वरूपांत एकीकरण होण्याचें शक्य आहे कीं नाहीं व असल्यास तें कोणत्या प्रकारें होतें याचे जे सूक्ष्म विचारसिद्धांत आहेत ते कांहीं सर्व स्पेन्सरसाहेबांच्या तत्त्वज्ञानाच्या पुस्तकांत उपलब्ध नाहीत. तथापि सर्वांचा मूलभूत सिद्धांत दोहोतहि सारखाच आहे. तो हा की, ब्रह्म हें सत् व त्रिकालाबाधित असून त्याच्या स्वरूपाचें यथार्थ ज्ञान होणे दुर्घट आहे. हाच सिद्धांत सर्व वेदांताचे मूल होय, व तो आमच्या जुन्या पद्धतीने सिद्ध केलेला ज्यास आवडत नसेल त्यांनीं स्पेन्सरसाहेबांचे ग्रंथ वाचले असतां त्यांस हेंच तत्त्व नव्या युक्तीनी, प्रमाणांनीं आणि पद्धतीने सिद्ध केलेले सांपडेल. सारांश, या एका सिद्धांतासंबंधाने तरी पूर्वेकडील व पश्चिमेकडील तत्त्वज्ञांच्या सिद्ध करण्याच्या पद्धती भिन्न असल्या तरी मुख्य विषयासंबंधाने पुरा मेळ आहे. ज्ञेय-शास्त्रास हेंच विधान पूर्णपणें लागू करतां यावयाचें नाहीं. कारण अलीकडे दोनतीनशे वर्षांत या शास्त्रासंबंधानें जे शोध झालेले आहेत ते इतके विस्तृत व व्यापक आहेत की, पदार्थमात्राचे आमच्या नैयायिकांनी मानलेले सात वर्ग किंवा त्यांचे पोटवर्ग आतां पूर्वीप्रमाणेंच राहतील असा निश्चय सांगतां येत नाही. सांख्यकारांनी प्रकृति आणि पुरुष अशी दोनच तत्त्वे मानलीं असल्यामुळें अर्वाचीन शोधाने त्यांच्या वर्गीकरणास फारसा धक्का येणें शक्य नाहीं; पण नैयायिकाची गोष्ट निराळी आहे. कसेंही असो, ज्ञानाच्या एकीकरणाची शेवटची पायरी जी वेदांत तिच्यासंबंधानें हा न्याय लागू नाही. हें शेवटचें एकीकरण स्पेन्सरसाहेबांच्या मताप्रमाणें अज्ञाततत्त्वांत किंवा आमच्याकडील लोकांच्या मताप्रमाणें ब्रह्मस्वरूप सच्चिदानंद शक्तीतच झालें पाहिजे. म्हणजे आमच्याकडील आणि पश्चिमेकडील तत्त्वज्ञानाचे अखेरचे सिद्धान्त एकच आहेत आणि सर्वांचें पर्यवसानही एकच आहे. विचारसरणीत किंवा सिद्धान्त सिद्ध करण्याच्या पद्धतींत मात्र पुष्कळ फरक झालेला आहे. परंतु हा फरक एका अंशाने इष्टसिद्धिकारक आहे. कारण हजारों वर्षांच्या अंतरानें निघालेल्या विचारसरणीच्या दोनही पद्धतींनीं जेव्हां एकच सिद्धान्त सिद्ध होतो तेव्हां त्या सिद्धान्ताची सत्यता अधिकच दृढ होते हें निर्विवाद आहे. अर्वाचीन विचारसरणीनें सिद्ध होणाऱ्या या सिद्धान्ताचें ज्ञान प्राचीन काळच्या तत्त्वज्ञांस कोणत्या तऱ्हेनें झालें हा एक मोठा महत्त्वाचा प्रश्न आहे व त्याचें उत्तर देण्यास योगशास्त्राचीही थोडीशी मदत घ्यावी लागेल, पण इतकें खोल

शिरण्याचा आमचा इरादा नाही. सामान्य रीत्या ज्ञेय आणि अज्ञेय भीमासंत स्पेन्सरसाहेबांनी जे सिद्धान्त ग्रथित केले आहेत तत्सदृश आमच्यामधील शास्त्रं कोणतीं एवढेंच सांगण्याचा आमचा हेतु होता व त्याप्रमाणें सदर विषयाचें वर थोडें दिग्दर्शन केलें आहे.

२ न्यायमूर्ति रानडे यांची ब्रह्ममीमांसा

डॉ. प्रेक्षर यांनी वरील विषयावर दिलेल्या व्याख्यानाचा सारांश देऊन त्या सारांशाबरोबरच इकडील वेदांत्यांचे सदृश विचार किंवा प्रमेयें इकडील लोकांस समजून देण्याचा नामदार न्यायमूर्ति रावबहादूर रानडे यांनीं मुंबईतील बुइल्सन कॉलेजांत “फिलॉसफी ऑफ थिइझम” या विषयावर व्याख्यान देऊन जो प्रयत्न केला तो खरोखरच फार प्रशंसनीय होय. धर्माची रहस्ये आमच्या जुन्या धर्मांत किती चांगल्या रीतीने सांगितली आहेत याचे न्यायमूर्तीसारख्या बहुभुत व पुढारी गृहस्थांनी आमच्या इंग्रजी शिकलेल्या मंडळीस बोध करून देण्याचें मनांत आणलें हीच आधीं आमच्या मतें मोठी महत्त्वाची गोष्ट आहे. सर्व धर्मांतील ईश्वरप्रणीत ग्रंथाची भट्टी लावून आपल्या बुद्धीच्या तेजःसामर्थ्याने त्यांतून गाळून निघालेला अर्क आठा आठा दिवसांनी प्रार्थना-मंदिरांत जमणाऱ्या आधुनिक भाविक जनांस श्रोतृपेय करण्याचे आध्वर्युत्व आज ज्यांनी बरेच दिवस पत्करलें होतें, त्यांचे तोंडून अगदी नूतन पाश्चात्य विचारांच्या तोडीस तोड देण्यासारखे आमच्या जुन्या प्राच्य ग्रंथांत विचार आहेत, येवढे तरी विधान त्यांच्या दृष्टीनेच का होईना, पण सप्रमाण निघालें हें पाहून आम्हास फार संतोष होतो. व मनांत अशी उमेद येते की, आमच्या रावबहादुरांच्या विचारास जी हल्लीं दिशा मिळाली आहे तिचा रोख तसाच कायम राहिल्यास शंकराचार्यांच्या अद्वैत सिद्धान्ताची आणि रावबहादुरांच्या विचाराची केव्हां ना केव्हां तरी एकवाक्यता होण्याचा खास प्रसंग येईल. जर्मनीतील बरेच तत्त्ववेत्ते अलीकडे शंकराचार्यांच्या मतांचा स्वीकार करूं लागले आहेत, व कित्येकांनीं तर अद्वैत सिद्धान्त हाच काय तो तर्कशास्त्राच्या कसोटीला टिकतो अगर टिकण्यासारखा आहे असें साफ लिहिलें आहे. न्या. रानडे यांच्यासारख्या प्रार्थनासमाजांतून अद्याप पूर्णपणें बाहेर न पडलेल्या गृहस्थांस जर्मन

तत्त्ववेत्त्यांचे शंकराचार्यांच्या सिद्धान्ताबद्दलचे अभिप्राय पूर्णपणे कधीही संमत व्हावयाचे नाहीत हें आम्ही जाणून आहो. भक्तिमार्गास जीव आणि ब्रह्म यांचें ऐक्य विघातक आहे अशी रा. ब. रानडे यांची समजूत आहे असें त्यांच्या लेखांवरून स्पष्ट होतें; पण आमच्याकडील संतमंडळीच्या मतेंही ही समजूत चुकीची आहे हे लक्षांत ठेवलें पाहिजे. ज्ञानमार्गानें प्राप्त होणारी सायुज्यता भक्तिमार्गानेंही प्राप्त होते असे भगवद्गीतेंत स्पष्ट सांगितलें आहे. भागवत धर्मास द्वैत अगर विशिष्टाद्वैत मताचाच स्विकार केला पाहिजे अशी जी अलीकडे कित्येकांची समजूत झाली आहे ती चुकीची आहे असें इतिहासावरून सहज दाखवतां येईल. शंकराचार्यानंतर कांही शतकांनीं मध्वाचार्य व रामानुजाचार्य उत्पन्न झाले. व भागवतधर्माची उत्पत्ति पाहिली तर ती किमान पक्षी भारत-कालापूर्वीची आहे असे भारतांत व गीतेंत या धर्माबद्दल जे उल्लेख आहेत त्यांवरून कबूल करावें लागतें. भारताचा काळ ख्रिस्ती शकापूर्वी तीन-चारशें वर्षे आहे असें मानलें तरी तेथपासून शंकराचार्यांच्या कालापर्यंत म्हणजे निदान एक हजार-बाराशें वर्षे व त्यानंतर दोनतीनशें वर्षे म्हणजे एकंदरीत पंधराशे वर्षेपर्यंत मध्वाचार्य किंवा रामानुज यांच्या द्वैत किंवा विशिष्टाद्वैत सिद्धान्ताखेरीज 'भक्तियोगाचें' समर्थन झालें होतें असे मानल्याखेरीज गत्यंतर नाही; व तसे मानलें म्हणजे भक्तिमार्गास द्वैत किंवा विशिष्टाद्वैत ब्रह्मविचारांचा आधार घेतलाच पाहिजे या मतास कांही एक प्रमाण राहत नाही. मध्वाचार्य किंवा रामानुजाचार्य यांनी आपापल्या भागवत-संप्रदायास अनुकूल ब्रह्ममीमांसा केल्यावर त्यांच्या अनुयायांनी त्यांच्या ब्रह्मविचारांची त्यांच्या सांप्रदायाशी सांगड घालून दिली, येवढ्यावरून सदर संप्रदायास या आचार्यांच्या सदर ब्रह्मविचारांच्या पायाची जरूर होती किंवा आहे असें सिद्ध होऊं शकत नाही. यास प्रत्यंतर पाहणें असल्यास फार लांब जावयास नको. आपल्याकडील संतमंडळी पूर्ण भक्ति-पंथांतील असतांही त्यांनी माध्व किंवा रामानुज मतांचा स्वीकार आणि शांकर मताचा त्याग केल्याचें उदाहरण क्वचितच सांपडेल. भक्तिमार्गास सगुण ब्रह्माची आवश्यकता आहे व जीवाचें व ईश्वराचें सद्गुणदर्शनी तरी ऐक्य मानतां येत नाही हें उघड आहे. तथापि भक्तिमार्गानें एकदां मनःपवित्र झाल्यावर मग "अवधें मनाचे राम झालें" अशा तऱ्हेच्या अद्वैत विचारांच्या

स्फूर्तीचे द्योतक उद्गार तोंडावाटे सहज बाहेर पडून जातात हे तुकारामा-
सारख्या साधूच्या ग्रंथावरून कोणासही सहज कळून येण्यासारखे आहे.
ईश्वर सकल गुणांचे अधिष्ठान आहे असे कल्पून त्याच्या सेवेतच जीवास
द्वय ते परम सौख्य आहे व तेच सौख्य सदा आपणास मिळावे, त्यापलीकडे
जाण्याची आपली इच्छा नाही, अशा अर्थाची महाराष्ट्र-भगवद्भक्त-शिरोमणी-
च्या तोंडातून-कांहीं वचने सहज काढून देता येतील; पण ते कांही भक्ति-
मार्गाचे पर्यवसान नव्हे असे थोड्या विचारांती कोणासही समजेल. तुकारामा-
च्या गाथेत कांही द्वैतपर व कांही अद्वैतपर असे जे अभंग आढळून येतात
त्यांची द्वैत्यांनी किंवा अद्वैत्यांनी ओढाताण करून आपापल्या मतांस अनुकूल
असा अर्थ करण्यापेक्षा हे निरनिराळ्या वेदान्त मतांचे प्रतिपादक श्लोक देश-
भेदाने, कालभेदाने व अधिकारभेदाने लावावे हे आम्हास अधिक प्रशस्त
दिसते. श्रीमद्भगवद्गीतेतही ज्ञान, भक्ति आणि योग असे तीन स्वतंत्र ईश्वर-
प्राप्तीचे मार्ग सांगितले आहेत; व त्यांत कोठेही ज्ञानमार्गाच्या अमुक पंथाशी
भक्तिमार्ग संयुक्त असलाच पाहजे असे प्रतिपादन केलेले नाही. शंकराचार्य,
मध्वाचार्य व रामानुजाचार्य यांपैकी प्रत्येकाने भगवद्गीता आपापल्या मतांकडे
ओढून घेण्याचा प्रयत्न केलेला आहे; पण गीतेचे खरे रहस्य अशा रीतीने
त्रिधा किंवा अनेकधा होऊ शकत नाही हे थोडेही ज्याने शास्त्राचे अध्ययन
केले असेल त्यास कळून येईल. ज्ञान हा जसा एक मोक्षप्राप्तीचा मार्ग सांगि-
तला आहे तसाच भक्ति हाही होय. जे कार्य ज्ञानाने होऊ शकते तेच भक्ती-
ने होऊ शकते असा गीतेचा सिद्धान्त आहे; इतकेच नव्हे तर, “क्लेशोऽधिक-
तरस्तेषामव्यक्ता सक्तचेतसां” अशी ज्ञानमार्गाची थोडीशी उणीवही दाखवली
आहे. “ज्ञानामिः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ” या वाक्यावर भिस्त
ठेवून भक्तीने अखेरीस ज्ञान प्राप्त होऊन तद्द्वारा मोक्षप्राप्ति असे ज्ञानमार्गा-
तील लोकांनी व “तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ” या वचनावरून
भक्ति असल्याखेरीज नुसत्या ज्ञानाने मोक्ष नाही हे साहजिकच आहे; पण
जरा खोल विचार केला असता असे आढळून येईल की, भक्तिमार्गाचे जे
सहस्र आहे ते अमुक एका विशिष्ट तत्त्वविचारावर अवलंबून आहे असे नाही.
कितीही शाब्दिक ज्ञान झाले तरी मोक्ष नाही हे जितके खरे आहे, तितकेच
कितीही औपचारिक भक्ति झाली तरी त्यापासून समाधान अगर मोक्षप्राप्ति

नाहीं हें खरें होय. भक्ति आणि ज्ञान हीं साधने आहेत व त्यांचा एकंदर मनावर जर कांहीं परिणाम झालेला नाहीं तर दोनही फुकट होत, आणि परिणाम झाला असेल तर “सांख्ययोगौ पृथग्बालाः प्रवदन्ति न पंडिताः” या वाक्यांत सांख्ययोग या शब्दांत भक्तीवाही अंतर्भाव केला पाहिजे. भगवद्गीतेत सांगितलेल्या ईश्वरप्राप्तीच्या निरनिराळ्या मार्गांची एकरूपता परिणामी साध्य कोटीत आहे, साधन कोटीत नाही हें “यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि गम्यते” या गीतावाक्यावरून उघड होते. सारांश, ज्ञान, भक्ति आणि कर्म अथवा योग हे परस्पर सापेक्ष असण्याची कांही जरूर नाहीं, म्हणजे हे तिन्ही मार्ग सापेक्ष असले काय आणि नसले काय सारखेच. या तिन्ही मार्गांनी ज्या स्थानी जावयाचे तें स्थान एकच आहे, व आकाशांतून पडलेलें पाणी निरनिराळ्या मार्गांनी गेले तरी ते जसे समुद्रांतच जाऊन पडतें, तद्वत् या तिन्ही मार्गांनी जाणाऱ्या लोकांस अखेरीस प्राप्य वस्तु एकच आहे हेंच “एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति स पश्यति” या वाक्याचें रहस्य आहे. ईश्वरस्वरूपाची कोणत्याही मार्गांनी कां होईना पण एकदां ओळख झाल्यावर त्यांत कधी द्वैत व कधी अद्वैत असे विचारभेद होऊं शकतील; पण ज्ञानयोग, भक्तियोग आणि कर्मयोग असे जेव्हां ईश्वरप्राप्तीचे तीन मार्ग सांगतात तेव्हां त्यांपैकी दोघांचा अथवा तिघांचा अन्योन्याश्रय आहे असे येवढ्यावरून म्हणतां येत नाही.

सारांश, भागवतधर्मास अगर भक्तिमार्गास प्रथमतः जरी जीव आणि ब्रह्म ही पृथक् मानण्याची आवश्यकता वाटत असली तरी अखेरीस सिद्धान्त-पक्षी हा समज कायम ठेवण्याची कांही जरूरी नाही असें भगवद्गीतेवरून आणि महाराष्ट्रसंत-मंडळीच्या उद्गारांवरून उघड होतें. न्यायमूर्ति रावबहादूर रानडे यांनी आपल्या व्याख्यानांत हा भेद असावा तितका ठेवला नाहीं; व ज्ञान, भक्ति आणि ख्रिस्ती तत्त्वविचार यांची संगत घालण्याचा प्रयत्न करतांना तिन्ही पंथांची बरीच ओढाताण केलेली आहे. सत्, चित् आणि आनंद या तिहींची ख्रिस्ती त्रयीशी केलेली तुलना बरील तिन्ही शब्दांचा अर्थविपर्यास, भागवतधर्माची महती गातां गातां तो धर्म एकाच ईश्वरप्रणीत ग्रंथावर रचलेला नाही अशी समाजिस्टांची मतें त्यांत मध्येच घुसडून देण्याची शैली वगैरे न्यायमूर्तीच्या निबंधांतील कांहीं ठळक गोष्टी किंवा गैरसमज

मावर टीका करण्याचा आज आमचा विचार होता. तथापि वर केलेल्या विवेचनावरून येवढें लक्षांत येईल कीं, माध्व किंवा रामानुज मतांची भक्तिमार्गांशी जी कित्येकांच्या मते एकवाक्यता झालेली आहे ती मूळची नसून अलीकडच्या ग्रंथकारांनीं प्रचारांत आणिली आहे. भागवत किंवा भक्तिमार्ग हा ह्या बाबतींत बांधलेला नसून ज्याच्या त्याच्या अनुभवा-प्रमाणें जो तो द्वैति किंवा अद्वैति अथवा एक काली द्वैति व अन्य काली अद्वैति असू शकेल; व येवढी गोष्ट जर वाचकांच्या मनांत बिंबली तर पुढील मार्ग क्रमण्यास त्यांस बरेंच सुलभ जाईल.

३ देह आणि आत्मा

मनुष्याचा जड देह व चैतन्यरूप आत्मा या दोन भिन्न भिन्न वस्तु आहेत, किंवा सृष्टीतील कांही विशिष्ट जड द्रव्यें अथवा तत्त्वं ही एकच झाल्यानंतर होणारी चेतना हाच आत्मा होय, हा वार्द पुरातन आहे. उपनिषदांत आत्म्याचे स्वरूप सांगितले आहे. तत्कालीन ऋषींच्या मते आत्मा सर्वव्यापी व अविनाशी आहे आणि तो सृष्टीतील जड द्रव्यांपासून अगदी भिन्न आहे. वेदान्तांत या प्रश्नाचा विचार करीत असतां आत्म्याच्या भिन्नतेबद्दल प्रमाणें दिली आहेत. 'युष्मदस्मत्प्रत्ययीभूत-प्रमाण' हे पहिले प्रमाण होय. आत्म्याचे देहाव्यतिरिक्त अस्तित्व तुमच्या आमच्या प्रत्ययास येतें. आपण 'मी' शब्द उच्चारतो तेव्हां आपल्या अंगाचा कोणताहि एक अवयव किंवा सर्व अवयवांचा समुच्चय असा आपल्या बोलण्याचा अर्थ नसून शरीरव्यतिरिक्त असणारा शरीराचा स्वामी असा त्याचा अर्थ समजतो. देहापासून आत्म्याची भिन्नता दाखविणारें दुसरें प्रमाण 'निद्राप्रमाण' हें होय. मनुष्य निजतो तेव्हां सर्व शरीरव्यापार बंद पडतात. परंतु सर्व शरीरावर अम्मल चालविणारें असें कांहीं तत्त्व शरीरांतून नष्ट झालेलें नसून सर्व अवयव व इंद्रियें विश्रांतिमुखांत मग्न असतां हें तत्त्व जागरूक असतें. तिसरें प्रमाण 'महानिद्रा' म्हणजे मृत्यु हें होय. जड शरीरांतून सर्व अवयवांना व इंद्रियांना चलनचलन देणारा कोणी तरी शरीर सोडून जातो, त्याप्र

मृत्यु असें आपण म्हणतो. याशिवाय समुद्राच्या पृष्ठभागावर होणाऱ्या जळ-तरंगांचा दृष्टांत देऊन व दुसऱ्या किलेक प्रमाणांनीं आपल्या प्राचीन तत्त्ववेत्त्या ऋषींनी आत्म्याचें भिन्नत्व प्रस्थापित केलें आहे. पण नवीन पद्धतीचे शिकलेल्या आपल्या विद्वानांस ही प्रमाणें व या कोठ्या सर्वथा मान्य होण्यासारख्या नाहीत. जडचैतन्याच्या भिन्नरूपत्वासंबंधाचा वाद इकडेच आहे असे नाही. तो युरोपांत देखील चालू होता. ख्रिस्ती धर्माचें आधारभूत पुस्तक जे बायबल त्यात आत्म्याचे अस्तित्व मानलेले आहे. परंतु अर्वाचीव काळी युरोपांत अधिभौतिक तत्त्वांच्या प्राबल्याची जी क्रांति घडून आली, तिच्या योगाने हें बायबलप्रणीत आत्म्याचें अस्तित्व झूट होय, असें शास्त्रज्ञांस वाटूं लागलें. ख्रिस्तीधर्मग्रंथांतून एक तर आमच्या उपनिषद् ग्रंथाप्रमाणें अध्यात्म-विचार सूक्ष्मपणे कोठेच केलेला नाही. शिवाय अलीकडील शास्त्रांचे सर्व सिद्धांत प्रयोगसिद्ध असतात. आत्मा धरून आणून त्यावर प्रयोग करितां येईनात म्हणून रसायनशास्त्रज्ञ, पदार्थविज्ञानवेत्ते वगैरे प्रयोगसिद्ध (experimental) शास्त्र खरे मानणारे लोक केवळ जडवादी बनले. सृष्टीतील कांहीं द्रव्यें शरीरांत एकीकरण पावली असतां त्यांस चेतना प्राप्त होते; पण ही चेतना त्या घटका-वयवापासून भिन्न नव्हे; त्याच्या एकीकरणाचा परिणाम होय. सारांश, आत्मा म्हणून कांही शक्ति जडसृष्टीच्या पलीकडे असेल असे या शास्त्रज्ञांस वाटेना. फार काय सांगावें, युरोपांत गाजलेला जो हर्बर्ट स्पेन्सर तोहि पक्का जडवादी होता. 'आत्मा' भिन्नरूपाने अविनाशी आहे, ही गोष्ट त्यास मान्य नव्हती. चेतना ही जडपदार्थांच्या एकीभवनाचा परिणाम असेंच त्याचे मत होतें. अखेरीस अखेरीस या मतात थोडी चळबिचल होऊन त्याच्या सत्यत्वाविषयी स्पेन्सरसाहेब साशंक झाले होते असें दिसतें. शास्त्रवेत्त्यांच्या ह्या नवीन सिद्धांतांचा परिणाम धर्मखात्यावर मात्र विशेष झाला. ख्रिस्तीधर्म हा 'आत्म्याचा मोक्ष' ह्या तत्त्वावरच उभारलेला आहे, ख्रिस्ती धर्माची मोक्षाची कल्पना 'सलोकता' ही आहे. परमेश्वरांतच आत्मा मिळून जावा, इतकी उच्च कल्पना त्यांच्यांत नाही. तथापि जेथें आत्म्याला अस्तित्वच नाहीसें झालें, तेथें त्याला मोक्ष कसचा ! जो मुक्ती नाहीच त्याला मुक्ति काय देणार ! आत्म्याचें जडसृष्टीहून भिन्न असें अस्तित्व शास्त्रज्ञांस संमत नसल्या कारणानें ते धर्म म्हणजे केवळ एक थोतांड आहे असें मानूं लागले. मात्र 'आत्मा'

नाहीं, असें मानल्यामुळें दुसरी एक अडचण उत्पन्न झाली. ती ही कीं, धर्माची अशी वासलात लागल्यानंतर धर्माच्या बंधनानें एकत्र बांधलेला समाज हा कोणास कोणी विचारीनासा होऊन, विस्कळित होईल, नीतीचें बंधन ढिले होऊन लोक नीतिभ्रष्ट होतील, यास्तव आत्म्याच्या अनस्तित्वाबरोबरच (Maximum good of the maximum number) 'अतिशय मोठ्या जनसमूहाचे अतिशय मोठें कल्याण' हे तत्त्व सृष्टिशास्त्रवेत्त्यांस प्रसिद्ध करावे लागलें. जेणेंकरून मनुष्यजातीचें कल्याण होईल ती नीति, अशी व्याख्या त्यांस बनवावी लागली. तथापि ख्रिस्ती-धर्मखाते व शास्त्रनिपुण विद्वान् लोक यांमध्ये वितुष्ट आलेंच. कारण, धर्मोपदेशक लोकांस सयुक्तिक रीतीनें प्रमाण-सिद्ध असे आत्म्याच्या अस्तित्वाचें माप शास्त्रीमंडळीच्या पदरांत घालतां येईना ! ते फक्त बायबलांतील वाक्यांवर बोट ठेवून, त्यांत सांगितले म्हणून 'आत्मा' आहे, असें म्हणत ! पण हें बाबावाक्य शास्त्रवेत्त्या मंडळीस कसें पटणार ! तथापि हा वाद येथेच थांबला नाही. खुद्द शास्त्रज्ञमंडळींतच शंका निर्धू लागल्या तेव्हां या प्रश्नाचा कायमचा उलगडा करण्याच्या उद्देशानें इ. स. १८७३ या वर्षी महान् महान् शास्त्रकोविदांचें एक मंडळ स्थापन झालें. ह्या मंडळाचे मोठमोठे रसायनवेत्ते व पदार्थविज्ञानवेत्ते पंडित सभासद होते. 'सोसायटी ऑफ सायकिकल रिसर्च' हें नांव धारण करून ह्या लोकांनीं आत्म्याच्या निरनिराळ्या स्थितीत प्रयोग करण्यास सुरुवात केली. मनुष्य निद्रास्थितीत असतां काय होते, मरण येतें तें काय, अपस्माराच्या लहरीत मनुष्याच्या चैतन्यशक्तीत काय फेरफार होतात, वेड लागल्यानंतर जो चित्तविभ्रम होतो त्याचें स्वरूप काय आहे, अंगांत भूतसंचार झाला असता एखाद्या मृत माणसाच्या इच्छेचा पगडा जिवंत माणसाच्या इच्छाशक्तीवर कसा बसतो, मेस्मेरेझमच्या योगाने एका मनुष्याच्या मनावर दुसऱ्याचा अधिकार पूर्णत्वानें कसा चालतो, दूर दूर रहात असणाऱ्या मनुष्यांच्या चित्तवृत्तींत सुखदुःखांचा उद्भव एकाच कार्ळीं एकाच कारणास्तव त्यांच्या नकळत होतो, त्यांत 'आंतरः कोऽपि हेतुः' असला पाहिजे, तो काय, इत्यादि अनेक प्रकारचे प्रयोग करून त्यावरून शास्त्रानुरोधानें अनुमानें ह्या मंडळीनें बसविलीं. ह्या सर्व शोधांचें फळ म्हणून सदरहू मंडळीचे वतीनें मेयरसाहेबांनें १९०३ सालीं या विषयवर प्रमाणभूत असा एक मोठा ग्रंथ

लिहून प्रसिद्ध केला आहे. ह्या ग्रंथांत वर सांगितलेल्या प्रत्येक प्रश्नासंबंधाने केलेले सर्व प्रयोग, त्यांचे परिणाम व त्यावरून निघणारे सिद्धांत इत्यादि सर्व माहिती संगतवार ग्रथित केली आहे. व त्या सगळ्याचा निष्कर्ष म्हणून ह्या पंडितांनी जो सिद्धान्त ठरविला तो हा की, “आत्मा हें जड सृष्टीच्यापेक्षा अत्यंत भिन्न असें आदितत्त्व आहे. तें अविनाशी आहे. तें सर्वव्यापी आहे. तें जड पदार्थांच्या मिश्रणाचे किंवा एकीकरणाचें फल नसून ते स्वतंत्र आहे.” याच सिद्धान्ताचा अनुवाद करणारे दुसरेहि ग्रंथ प्रसिद्ध झाले आहेत.

सूर्याचे किरण काचेच्या लोलकांतून पलीकडे दवडले असतां Spectrum म्हणजे किरणांचा एक पट्टा पडतो. त्यांत सात प्रकारचे मूळ रंग Primary colours स्पष्ट दिसतात. त्यावरून बरेच दिवसपर्यंत प्रकाशशास्त्रवेत्त्यांची अशी समजूत होती की, सूर्यकिरण म्हणजे केवळ ह्या सात रंगांचे मिश्रण होय. पण हल्ली X-ray नांवाच्या किरणांचा शोध लागून लोलकांतून पलीकडे जात नाहीत असेहि कांही किरण असल्याचे शास्त्रीत्या ठरले आहे. हल्ली N-ray नांवाचेहि नवीन किरण सांपडले आहेत. ह्या प्रकाशशास्त्रांतील शोधाप्रमाणेंच वर सांगितलेला अध्यात्मविद्येतील शोध होय. जड शरीर म्हणजेच आत्मा हें तत्त्व खोटे ठरून, आत्म्याचे स्वतंत्र स्वरूप आणि मागे व पुढे असणारे अस्तित्व शास्त्रीय पद्धतीने ठरविण्यांत आलें आहे. हा सिद्धांत बारीकसारीक क्षुद्र लोकांचा नसून तत्त्ववेत्त्यांचा व शास्त्रज्ञांचा आहे, हे आपण विसरतां कामा नये ! तथापि पाश्चात्य पंडितांनी प्रयोगांच्या साह्यानें जो सिद्धांत दोन वर्षांपूर्वी ठरविला, तोच सिद्धांत हजारो वर्षांपूर्वी आमचे वेदांत ग्रंथांत नमूद होऊन राहिला होता. प्राचीन उपनिषत्कारांनी विचाराच्या जोरावर हेंच आत्म्याचें स्वरूप सांगून ठेवलें. पण नवीन शिक्षणानें मंडळीस हा वेदांतांतील सिद्धांत चुकीचा वाटून आमच्यांतील पुष्कळ लोक पाश्चात्यांनी तयार केलेली मते जशीच्यातशीच ग्रहण करून जडवादी बनलेले आढळतात. नवीन लोक असे दुसऱ्यांच्या ओंजळीने पाणी पिणारे, तर जुने शास्त्री सनातन ग्रंथावर हवाला देऊन स्वस्थ बसणारे ! दोघेही डबक्यांत सांचलेल्या पाण्याप्रमाणें आहेत. दोघांच्याही ठिकाणी जिवंत झरा नाही. ज्या वेळी युरोपीय जडवादाची मते इकडे आली त्या वेळीं ती खरी किंवा आपली वेदांतांतलीं मते खरी याबद्दल प्रयोग करून आपणांसच याचा उलगडा करतां

आला नसता काय ! ह्या प्रयोगांना उपकरणसामुग्री तरी कांहीं, विशेष लागत होती ! नरसोबाच्या वाडीस अंगांत होणारे भूतसंचार किंवा अपस्माराचे रोगी थोडे सांपडतात काय ! कदाचित् आपलेकडे अशा लोकांचें प्रमाण वाजवीपेक्षां फाजीलच आहे ! तथापि ही शोधक बुद्धि आमच्यांत उत्पन्न झालेली नाही. कोणताही सिद्धांत शास्त्राच्या कसोटीस लावल्याशिवाय तो हल्लींच्या काळी ग्राह्य होणें फारसे शक्य नाही. अशी शोधकबुद्धि बुद्धिदाता गजानन आपल्या हृदयांत उत्पन्न करो, अशी माझी प्रार्थना आहे.

४ श्रीभगवद्गीतारहस्य

गीता सांगण्याचें कारण

गीतारहस्यासंबंधी मी जे प्रवचन केले ते 'गीतारहस्य' नामक मी लिहिलेल्या नव्या ग्रंथाचा सारांश होय. या ग्रंथांत प्रथम पंधरा सोळा प्रकरणांत गीतारहस्याचा शास्त्रीयरीत्या सांगोपांग विचार केल्यावर मग या प्रकरणांत गीतेचे जे तात्पर्य निश्चित केलें त्यास अनुसरून गीतेचे मराठी भाषांतर जोडलेले आहे. एवढ्या समग्र ग्रंथाचा पुरा सारांशहि तीन चार प्रवचनांत सांगणें शक्य नव्हते. तथापि एकंदर ग्रंथाचे मुख्य धोरण काय असा मला पुष्कळांनी प्रश्न केला असल्यामुळे तोच विषय प्रवचनासाठी मी घेतलेला होता. या प्रवचनांनी माझ्या ग्रंथांतील मुख्य मुद्दा कळला तरी त्यावरील शंका व त्यांची समाधानें कळण्यास मूळ ग्रंथ पाहावा लागेल हे सांगावयास नको. गीतेवर अनेक भाषेत टीका व निरूपणे झाली असतां तुम्ही गीतेसंबंधानें नवें असे काय सांगणार ! असा पहिल्यानेच प्रश्न निघणें अगदी साहजिक आहे. या प्रश्नास माझे असे उत्तर आहे कीं गीतेवर जी भाष्ये व टीका सध्या उपलब्ध आहेत त्या निरनिराळे सांप्रदायिक आचार्य व त्यांचे अनुयायी यांच्या आहेत; व त्यामुळे ज्याने त्यानें गीतार्थ आपल्या सांप्रदायास अनुकूल होईल अशा रीतीनें निरूपिला आहे. उदाहरणार्थ श्रीमत् आद्य शंकराचार्य यांच्या भाष्यांत गीतेचा अर्थ अद्वैतपर व संन्यासप्रतिपादक लावला असून रामानुजाचार्यांच्या मतें तीच गीता

वैशिष्टाद्वैतपर व भक्तिप्रतिपादक आहे; आणि मध्वाचार्यांच्या मते गीतेत भक्ति प्रधान असली तरी ती द्वैतमूलक आहे. किंबहुना श्रीशंकराचार्यांनी आपल्या भाष्याच्या आरंभीच असे म्हटले आहे की, “ गीतेवर अनेकांनी पूर्वी टीका केल्या, पण त्यांस गीतेचा अर्थ नीट कळला नसून सर्वकर्मसंन्यासपूर्वक ज्ञानानेच मोक्ष मिळतो हेच काय ते खरे गीतेचे तात्पर्य होय, हे सिद्ध करण्यासाठी हे भाष्य लिहिले आहे. ” वल्लभ व निंबार्क यांच्या सांप्रदायांच्या गीतेवर ज्या टीका आहेत त्यांत अशी व विधाने केली आहेत. कोणी कर्मसंन्यासपूर्वक अद्वैत तर कोणी विविष्टाद्वैत व भक्ति, कोणी द्वैतीभक्ति तर कोणी ज्ञानपूर्वक पारंजलयोग, कोणी सगुणभक्ति तर कोणी ज्ञानभक्ति यांचा भेलाफ गीतेत प्रतिपाद्य आहे असे म्हणतात. केवळ माझेच असे मत आहे अस नाही, तर प्रसिद्ध मराठी कवि वामन पंडित यांची गीतेवर यथार्थदीपिका नामक जी टीका आहे; तिच्या आरंभी “ या कलियुगामाजि । जो तो गितार्थ योजी । मतानुसार ॥ ” असे म्हटले आहे. यावरून गीतेवरील सर्व टीका प्रायः त्या त्या टीकाकाराचा जो सांप्रदाय त्याला अनुसरून आहेत. सांप्रदायनिरपेक्ष म्हणजे हो-त्याही सांप्रदायाचा आपण न ठेवितां केवळ सर्व गीता वाचून तिचा सरळ अर्थ काय लागतो हे सांगण्याचा या टीकाकारांचा हेतु नाही, असे दिसून येईल. सांप्रदायिक दृष्ट्या गीतेची ही जी निरनिराळी तात्पर्ये ठरविलेली आहेत ती त्या त्या सांप्रदायातील लोकांस मान्य असल्यास यांत काही नवल नाही. प्रस्थानत्रयीतील सर्व ग्रंथ आपल्याच सांप्रदायांस अनुकूल आहेत असे दाखविल्याखेरीज लोकांत कोणताही सांप्रदाय मान्य होत नाही, त्यामुळे असे अर्थ लावणे भाग पडते. पण हे सर्वच यथार्थ असणे ज्या-अर्थी शक्य नाही त्या अर्थी त्या सर्वांची छाननी करून गीतेचे कोणते तात्पर्य यथार्थ आहे हे पाहणे जरूर आहे. ही शंका माझ्या मनांत येऊन आज बरीच वर्षे झालेली आहेत व या कालात मनांत घोळत असलेले विचार मी या गीतारहस्य नामक ग्रंथांत नमूद केलेले आहेत. माझे सिद्धांत एकदमच सर्वांस प्राप्य होतील, असे मी म्हणत नाही. पण गीतार्थासंबंधाने विचार करण्यास आधुनिक चिकित्सकदृष्ट्या त्याचा बराच उपयोग होईल अशी मला आशा आहे.

सांप्रदायिक दृष्टि सोडली तर ग्रंथाचे परीक्षण कसे करावे हा या पुढला प्रश्न होय. ग्रंथपरीक्षण दोन प्रकारचे असते; एक अंतरंगपरीक्षण व दुसरे

बहिरंगपरीक्षण. अंतरंगपरीक्षणांत ग्रंथांचें तात्पर्य ठरविण्यांत येते; आणि बहिरंगपरीक्षणांत ग्रंथ कोणी कोठें व केव्हां केला, त्या ग्रंथांत दुसऱ्या कोणत्या ग्रंथांचा उल्लेख आला आहे इत्यादि बाह्यांगाचाच विचार करीत असतात. माझ्या गीतारहस्यांत या दोनही प्रकारे गीतेचा विचार केलेला आहे. पण या लेखांत फक्त अंतरंगपरीक्षणाबद्दलच माहिती दिली आहे; कारण बहिरंगपरीक्षण ऐतिहासिक दृष्ट्या जरी महत्त्वाचे असलें, तरी ऐतिहासिकच नव्हे तर धार्मिक, नैतिक वगैरे अनेक दृष्टींनीं अंतरंगपरीक्षण म्हणजे ग्रंथतात्पर्यनिर्णयच सर्व लोक अधिक महत्त्वाचा समजतात, व सध्यांच्या काली तर तो विशेष महत्त्वाचा आहे. कारण वरील द्वैती, अद्वैती वगैरे पंथांखेरीज कांही मिशनरी लोक गीता अत्याचारास प्रवृत्त करणारी आहे अशीही दीर्घ शंका आता काढूं लागले आहेत. गीतेतच काय पण सामान्य हिंदुधर्मासही अत्याचाराचे प्रकार केव्हांच मान्य झालेले नाहीत व ते मान्य असणे शक्यही नाही. असो. गीता महाभारताच एक आवश्यक अंग आहे किंवा त्यांत घुसडून दिलेली आहे; अथवा मूळ गीता लहान असून त्यांत प्रसंगाप्रमाणें मागाहून अनेकांनीं अनेक क्षेपक श्लोक घातलेले आहेत, आणि असल्यास ते कोणते इत्यादि प्रश्न या बहिरंगपरीक्षणाच्या वर्गांतच पडतात. पण त्याचा सविस्तर विचार या लेखांत करणें शक्य नाही. माझ्या मतें या सर्व शंका निर्मूल होत, आणि हल्लीचा गीता-ग्रंथ पौराणिक पद्धतीने व संवाद-रूपाने लिहिला असला तरी तो सुसंगत असून त्यांतील सर्व विषय शास्त्रीय प्रतिपादनास आवश्यक आहेत, एवढा माझा सिद्धान्त येथें सांगून अंतरंगपरीक्षणाच्या मुख्य विषयाकडे वळतो.

एखाद्या ग्रंथाच्या तात्पर्याचा निर्णय कसा करावा याबद्दल आधुनिक ग्रंथपरीक्षाशास्त्रज्ञांनीं जे नियम घालून दिले आहेत ते कांही तवीन नाहीत. आमच्या मीमांसकांनीं हजारों वर्षांपूर्वीं असें ठरविलें आहे कीं, ' कोणत्याही ग्रंथाचें तात्पर्य ठरविण्यास (१) त्या ग्रंथाचा आरंभ व शेवट कसा आहे, (२) त्यांत वारंवार काय सांगितलें आहे, (३) त्यांत अपूर्वता कोणती, (४) त्याचा परिणाम किंवा फल काय घडले, (५) त्यांत उपपत्ति कोणती सांगितली आहे, आणि (६) त्या उपपत्तिच्या ठीकरणाथें किंवा अन्य कारणासाठीं दुसऱ्या कोणत्या कोणत्या प्रासंगिक गोष्टी

स्यांत आहेत, या सहा गोष्टींचा विचार करून ग्रंथाच्या तात्पर्याचा विचार केला पाहिजे. ग्रंथतात्पर्यनिर्णयाची मीमांसकांची ही कसोटी गीतेस लावून गीतेचा आरंभ व शेवट काय हे पाहू लागले, म्हणजे असे दिसून येते की, भारती युद्धाच्या आरंभी समोर आलेल्या बांधवांस पाहून अर्जुनास आपल्या कर्तव्याचा मोह पडला अशी गीतेची सुरुवात आहे. युद्ध करावे तर कुलक्षय होणार, इतकेंच नव्हे तर पितामह भीष्म व गुरु द्रोण यांचा वध करावा लागणार; आणि न करावे तर क्षात्रधर्म सुटल्यामुळे तिकडूनही नरकवास प्राप्त होणार. एकीकडे आड तर दुसरीकडे विहीर, अशी स्थिति झाल्यावर तो श्रीकृष्णास शरण गेला आणि श्रीकृष्णांनी गीता सांगून त्याला ताळ्यावर आणिला व युद्ध करण्यास लावले, हा गीतेचा उपसंहार आहे. हा उपसंहार केवळ वाचनिक किंवा ग्रंथांत लेखी आहे, इतकेच नव्हे तर पुढे तसा साक्षात् परिणामहि घडलेला आहे. तसेच संबंध ग्रंथांत जागोजाग अनेक कारणे सांगून 'तस्माद्युद्धस्य भारत' 'हे अर्जुना, म्हणून तू युद्ध कर'—असा उपदेश केलेला आहे. यांतील 'म्हणून' हा शब्द अत्यंत महत्त्वाचा आहे. त्याचा असा अर्थ होतो की, निरनिराळी कारणे दाखवून अनेक बाजूंनी "या वेळी युद्ध करणे हेच तुझे कर्तव्य होय" या सिद्धान्ताबद्दल अर्जुनाची न्यायदृष्ट्या खात्री करून दिली आहे. अर्जुनाने संन्यास घ्यावा किंवा सर्वकाल भक्तीत गडून राहून दुसरे कांही करू नये, असे श्रीकृष्णाच्या मनांतून व्यास सांगावयाचे नव्हते. तसे असते तर गीता सांगण्याचीच जरूरी नव्हती, कारण अर्जुन संन्यास घेण्यास तयारच झाला होता; तेव्हां "तू म्हणतोस तसेच माझे मत आहे, आपण दोघेही संन्यास घेऊन आपल्या आत्म्याचे कल्याण करू." असे उत्तर दिल्याने काम भागत होतें. पण तसे कांहीएक न करतां 'हा हिजडेपणा (क्लैव्य) तुला शोभत नाही' अशी दुसऱ्या अध्यायाच्या आरंभी श्रीकृष्णांनी त्याची निर्भर्त्सना केली आहे. यावरून गीतेचे जर कांही तात्पर्य असेल तर तें अखेर प्रवृत्तिपर म्हणजे कर्मपरच असलें पाहिजे असे उघड होते. भक्तीत किंवा ज्ञानांत गडून जाऊन सर्व कर्मांचा स्वरूपतः संन्यास करणे हे मत गीतेंत प्रतिपाद्य असणे शक्य नाही.

५ महाभारत

धर्मे अर्थे च कामे च मोक्षे च भरतर्षभ ।

यदिहास्ति तदन्यत्र यत्रेहास्ति न तत् क्वचित् ॥

देशांतील थोर प्राचीन ऐतिहासिक पुरुषांचें उदात्त चरित्र लोकांस सांगून त्यांच्या वंशजात शौर्य, अभिमान, सत्यनिष्ठा, धर्मबुद्धि वगैरे अनेक सद्गुण जागृत करणारें प्राचीन काव्य जेथे जेथे उपलब्ध आहे तेथे तेथें तें राष्ट्रीय-त्वाचे प्रधान अंग मानले गेले आहे. होमरचे इलियड हे एक पाश्चिमात्य राष्ट्रांमध्ये अशा प्रकारचें काव्य समजतात; परंतु खरें म्हटलें म्हणजे जुन्या ग्रीस देशांतील लोकांना जी त्याची किंमत होती ती हल्लीच्या युरोपांतील ख्रिस्तधर्मीय राष्ट्रांस राहिली नाही. जुन्या रोमन लोकांमध्येही इलियड हे काव्य ह्याच वर्गातलें मानीत असत. राष्ट्राचा अभ्युदय होण्यास अनेक कारणें लागतात हे निर्विवाद आहे. पण राष्ट्रातील सर्व लोकांस एकसमयावच्छेदेकरून आनंद, ज्ञान, ईर्ष्या किंवा उत्साह देणारें प्राचीन महाकाव्यासारखे दुसरें साधन मिळणे कठिण आहे. अशा काव्यास इंग्रजीत ‘एपिक’ काव्य असें म्हणतात. ‘एपिक’ या इंग्रजी शब्दाचे वीररसप्रधान काव्य किंवा वीरकाव्य असे कित्येक भाषांतर करतात, पण आमच्या मते हे भाषांतर बरोबर नाही. जुना सम्प्रदाय पाहिला असतां अशा प्रकारच्या ग्रंथास महाकाव्य अशीच संज्ञा दिलेली आहे; आणि कार्लदासादिक कवींनी केलेल्या काव्यांपासून त्याचा भेद दाखविण्याकरिता त्याच्यामागें ‘आर्ष’ हे विशेषण लावलेलें आढळते. आर्ष महाकाव्यात कोणकोणते गुण असावेत ह्याबद्दल पुढे विवेचन येईलच. सध्यां एवढेच सांगणे आहे की, इंग्रजीत ज्यास ‘एपिक’ काव्य म्हणतात त्याचा अर्थ संस्कृतांत अगर मराठीत ‘आर्ष महाकाव्य’ या शब्दांनीच चांगला व्यक्त होतो; इतकेंच नव्हे तर ही संज्ञा प्राचीन असल्यामुळें रामायण किंवा महाभारत ही जी आर्य लोकांची दोन मोठी ‘एपिक’ काव्यें आहेत त्यांस ती अधिक अन्वर्थक रीतीने लागू पडते. खुद्द महाभारतांत पहिल्या अध्यायांतच ‘यश्चैन शृणुयात्तित्यं आर्षभ्रद्वासमन्वितः’ असा आर्ष या पदाने महाभारताचा उल्लेख केलेला आहे, व वाल्मिकीनेही अशाच रीतीने आपल्या काव्यास ‘आर्ष’ म्हटले आहे. हरिवंशांत जेथे महाभारताचें वर्णन

आलें आहे तेथेही ' इदं महाकाव्यं ऋषेर्महात्मनः ' अशी पदें आहेत. यावरून आमच्या देशांतील महाभारत आणि रामायण ही जी दोन राष्ट्रीय महाकाव्यें त्यांस पहिल्यापासून ' आर्ष महाकाव्य ' म्हणण्याचा परिपाठ आहे असे दिसून येतें; व हाच परिपाठ कायम ठेवून ' एपिक पोएम ' या इंग्रजी शब्दांकरितां ' आर्ष महाकाव्य ' हा शब्द आम्ही या लेखांत वापरणार आहोत.

' एपिक पोएट्री ' या अर्थी मराठीत किंवा संस्कृतांत कोणता शब्द योजावा हा विचार आज सुचण्याचे कारण ग्वाल्हेर संस्थानाचे चीफ जज रावब्रह्मादूर चित्तामण विनायक वैद्य, एम्. ए., एल्.एल्. बी. यांनी नुकतेंच प्रसिद्ध केलेले " Mahabharata a criticism " किंवा महाभारताचें परीक्षण हें पुस्तक होय. ज्याने महाभारत ऐकिले नाही तो कितीही विद्वान असला तरी फुकट, असा खुद्द महाभारतांत श्लोक आहे. धर्म, अर्थ, काम आणि मोक्ष असे जे चार पुरुषार्थ आमच्या शास्त्रकार्यांनी सांगितले आहेत त्या सर्वांचे विवेचन महाभारतांत आहे. महाभारतांत आहे तें इतर ठिकाणी आहे, पण महाभारतांत नाही तें कोठेही नाही अशी जी व्यासांची प्रतिज्ञा आहे ती शिरोलेखांत नमूद केलेलीच आहे. महाभारत हा ग्रंथ पुण्य आहे, पवित्र आहे, नाना प्रकारच्या प्राचीन अद्भुत कथांनी, ऐतिहासिक गोष्टींनी, शूर आणि धर्मनिष्ठ पुरुषांच्या चरित्रांनी भरलेला आहे. त्यांत नीति आहे, धर्म आहे व व्यवहारांत प्रत्येक मनुष्यास जे अनेक तऱ्हेचे प्रसंग येतात त्यांचें त्यांत वर्णन असून त्या प्रसंगी प्रत्येकाने आपलें वर्तन कसें ठेवावे, याचाही सशास्त्र विचार त्यात केला आहे. प्राचीन भूगोल, प्राचीन तत्त्वज्ञान आणि धर्माचें रहस्य ही सर्व त्यांत प्रसंगानुरोधाने गोविली आहेत. त्यांत चातुर्वर्ण्याची हकीगत आहे, समाजव्यवस्था आहे, युद्धकला आहे; किंबहुना ' यच्चापि सर्वगं वस्तु तच्चापि प्रतिपादितम् ' असें महाभारताचे आरंभीच या ग्रंथाचें वर्णन दिलेले आहे. अशा प्रकारचा सर्वांगसुंदर आणि सर्वोपजीव्य झालेला दुसरा ग्रंथ संस्कृत वाङ्मयांत काय पण इतर देशांच्याही वाङ्मयांत आढळत नाही. महाभारत म्हटलें म्हणजे भारतवर्षातील लोकांचें जीवित होय. कारण, आर्य धर्मातील आचारविचारांचीं सर्व मूलतत्त्वे यांत ग्रथित केलेली आहेत. अशा प्रकारचा ग्रंथ हिंदुस्थानच्या निरनिराळ्या भागांतील सर्व लोकांस प्रिय होऊन त्याची निरनिराळ्या प्राकृत भाषेत शेंकडों भाषांतरें झाली असल्यास त्यांत

कांही नवल नाही. हिमालयापासून सेतुबंधापर्यंत निरनिराळ्या प्रांतांतील हिंदु लोकांच्या आचारांत किंवा विचारांत जें कांही साम्य आहे तें महाभारत किंवा रामायण या आर्ष-महाकाव्यांमुळेच उत्पन्न झालें आहे, व आजमितीस जागृत आहे. बंगाल्यांत जा, काश्मिरांत जा, किंवा मद्रासेत जा, रामायण महाभारतांतील कथा, उपकथा किंवा आख्याने ही लोकांस सारखीच आवडतात, व त्यांच्या श्रवणाने एकसारखेच विचार त्यांच्या मनांत उत्पन्न होऊन भरतभूमीच्या राष्ट्रीय ऐक्यत्वाची साक्ष देतात. एकछत्री इंग्रजी राज्य या देशांत झाल्याने निरनिराळ्या प्रांतांतील लोकांस आपण एकाच राष्ट्राचे अवयव आहों, अशी नवीन कल्पना येऊ लागली आहे असें कित्येकांचें म्हणणें आहे. राजकीय दृष्टीने पाहिले तर या म्हणण्यांत बराच अर्थ आहे, नाहीं असें नाही. पण वाल्मीकि आणि व्यास या दोन महर्षींनीं आचार, नीति आणि धर्म या बाबतीत भारतवर्षातील लोकांस आपल्या अनुपम महाकाव्यांनीं जें वळण लावून दिले आहे, किंबहुना चारी पुरुषार्थ-संबंधाने या देशांतील आर्यधर्मी लोकांवर जें एक प्रकारचे साम्राज्य स्थापित केलें आहे ते नसते तर, इंग्रजी साम्राज्याचा बर जो परिणाम सांगितला तो घडून आला असता कीं नाही, याची वानवाच आहे. रामायण आणि महाभारत यांची ही योग्यता आज आम्ही नवीन सांगतो असें नाही. व्यासांनीं, ब्रह्मदेवास आपल्या काव्याचे वर्णन देऊन 'परं न लेखकः कश्चित् एतस्य भुवि विद्यते'। अशी जेव्हां प्रार्थना केली आणि ब्रह्मदेवानें या काव्याचा लेखक होण्यास गणपतीस पाचारण कर, असें सांगितलें; व पुढें श्रीगजानन, माझी लेखणी न थांबे अशा रीतीनें भारत सांगितलें असतां तें मी लिहीन अशी अट ठेवून लेखक झाले ! तेव्हांपासून आतांपर्यंत या ग्रंथाचें महत्त्व एकसारखेंच चालू आहे. अनेक संस्कृत कवीनी हें आधारभूत घेऊन त्यांतील रत्नांस पैलू पाडून किंवा ती निराळ्या कोदणांत बसवून स्वतः स्वतंत्र काव्यरचनेचें श्रेय संपादन केले आहे. त्याचप्रमाणें कित्येकांनीं आजवर टीका करून किंवा सामान्य जनांस समजेल अशा प्राकृत भाषेत त्याचें रूपांतर करून आपणांस कृतार्थ करून घेतलें आहे, आणि पुराणिकांनी आपणांस नव्हे तर हिंदु-स्थानांतील आबालवृद्ध स्त्री-पुरुषांस त्या महाग्रंथाच्या श्रवणानें पुनीत करण्याचा क्रम हा ग्रंथ निर्माण झाल्यापासून अव्याहत चालू ठेवला आहे.

हिंदुस्थानांतील सुशिक्षित वर्गामध्ये या ग्रंथाच्या अध्ययनाची किंवा श्रवणाची परंपरा कमी होण्यास जर केव्हा सुरुवात झाली असली तर ती इंग्रजी राज्यांत इंग्रजी शिक्षणाने व्हावयास लागली होती किंवा होण्याचा संभव होता; परंतु ही भीति बाळगण्यास आतां फारसे कारण राहिलें नाहीं. ही मोठ्या आनंदाची गोष्ट आहे. इंग्रजी शिकलेल्या लोकांपैकी पुष्कळांस राष्ट्रीय महाकाव्याचें महत्त्व समजू लागलें आहे. देश विपन्न स्थितीत आला असतां या ग्रंथाच्या अध्ययनानें किंवा श्रवणाने कोणच्या प्रकारचें स्फुरण अधिकारी पुरुषांच्या अंगांत उद्भवतें हे शिवाजीमहाराजांच्या उदाहरणावरून शाळेंतील विद्यार्थ्यांसही माहीत झाले आहे. सारांश, हा राष्ट्रीय ग्रंथ आहे; आणि हा आधार सुटला असतां राष्ट्राच्या पुढील प्रगतीस जे एक प्रकारचें वैशिष्ट्य प्राप्त व्हावयास पाहिजे ते प्राप्त व्हावयाचे नाहीं, असा चांगल्या विद्वानांचा समज झाला आहे. महाभारताची इंग्रजीत किंवा मराठीसारख्या प्राकृत भाषेंतही हल्लीं जीं भाषांतरे होत आहेत त्यांतील बीजही हेच होय. भगवद्गीतेचें अध्ययनही इंग्रजी शिकलेल्या लोकांत अलीकडे जें अधिक होत चाललें आहे तेंही वर सांगितलेल्या विचारसरणीचेंच द्योतक होय. परंतु आज पर्यंत इंग्रजी शिकलेल्या विद्वानांपैकीं महाभारताचें नवीन पद्धतीनें परीक्षण करून थोडक्यांत त्यांतील रहस्य काय, त्याचें महत्त्व कशांत आहे, तें कोणी व केव्हां लिहिले किंवा अशा प्रकारचें महाकाव्य लिहिण्यास काय कारण झालें, त्यांतील कथेमधील सरस भाग कोणते, ही कथा ऐतिहासिक आहे का काल्पनिक आहे, ऐतिहासिक असल्यास या कथेंतील पुरुष भरतभूमीत केव्हां अवतीर्ण झाले, इत्यादि गोष्टीचें पद्धतशीर विवेचन कोणीच केलेलें नव्हतें. संस्कृत वाङ्मयाचा इतिहास लिहिणारे युरोपियन ग्रंथकार, म्याक्स-मुलर, वेबर, मॅकडोनाल यांनीं आपल्या ग्रंथांत महाभारताचा काळ, त्याची रचना, त्यांत सांगितलेली राजकीय व सामाजिक स्थिति, आणि त्यांतील इतिहास यासंबंधानें अनेक विचार नमूद केलेले आहेत. पण संस्कृत वाङ्मयांतील सर्व ग्रंथांचें, म्हणजे वेदांपासून तों तहत पुराणें, शास्त्रें, काव्ये, नाटके, इत्यादि सर्व ग्रंथांचें सामान्यरीत्या पर्यालोचन करण्याची या ग्रंथकारांची उमेद असल्यामुळें त्यांनीं महाभारतासंबंधानें जे विचार प्रगट केलें आहेत ते भारत साग्र वाचून केलेले नसून केवळ त्याचें वरवर अवलोकन केल्यानें ज्या गोष्टी

नजरेस आल्या तेवढ्यावरून केलेले आहेत. उदाहरणार्थ, कित्येकांची पहिल्याने अशी समजूत झाली होती की, महाभारत हा ग्रंथ ख्रिस्ती शकाच्या पांचव्या सहाव्या शतकांत झाला असावा; निदान त्याला महाभारत हे स्वरूप तरी या सुमारास मिळाले असावे. पण अलीकडे सांपडलेल्या शिलालेखांमुळे आणि जावा बेटांत उपलब्ध झालेल्या महाभारताच्या भाषांतरामुळे अशा प्रकारच्या स्वैर विचारांस हल्ली बराच आळा पडत चालला आहे. प्रो. त्यासन यांनी तर असे मत काढले होते की, ज्या अर्थी शतपथब्राह्मणांत किंवा तात्कालीन इतर ग्रंथांत जनमे-जयाचा उल्लेख सांपडतो आणि युधिष्ठिरादिकांचा सांपडत नाही त्या अर्थी कौरव-पांडव हे ऐतिहासिक पुरुष नसून यांची कथा कोणी तरी काल्पनिक रचून त्यावर महाभारत हे महाकाव्य पुढे केले असावे ! दुसरा एक विद्वान् असें म्हणतो की, भारतीय युद्ध कौरव व पांडव यांच्यांत झालेले नसून कुरु आणि पांचाल देशांतील राजे यांच्यामध्ये झाले आणि त्यांत पांचाल देशांतील सेनेचे नायकत्व मात्र पांडवाकडे होते. अशा प्रकारे या ग्रंथासंबंधाने एक ना दोन अनेक कल्पना पाश्चिमात्य विद्वानांनी काढलेल्या आहेत. या खऱ्या किंवा खोऱ्या, खऱ्या असल्यास त्यांत सत्याशे इति, आणि खोऱ्या असल्यास त्या खोऱ्या कशा याचें अलीकडे उपलब्ध झालेल्या ऐतिहासिक साधनांनी सशस्त्र-परीक्षण करून आमच्या देशांतील राष्ट्रीय महाग्रंथाचे खरे स्वरूप लोकांपुढें मांडणें किंवा खऱ्या स्वरूपाचा विमर्श होत असल्यास त्याचें निरसन करून शुद्ध स्वरूप लोकांच्या निदर्शनास आणून देणें हे देशांतील सुशिक्षित पुरुषांचें कर्तव्य होय. पाश्चिमात्य विद्वानांनी यासंबंधानें कितीही लिहिलें तरी आपल्या ग्रंथांचा आम्ही होऊनच स्वतंत्रणें विचार केल्याखेरीज त्यांतील तथ्य आम्हांस समजावयाचें नाही. महाभारताचा आजपर्यंत कोणीच विचार केला नाही असें नाही. वर सांगितलेच आहे की, हा ग्रंथ निर्माण झाल्यापासून आतांपर्यंत हिंदुस्थानांतील कवि, धर्मशास्त्री, विद्वान् किंवा सामान्य जन या सर्वांचें या ग्रंथाकडे लक्ष लागलेले आहे. परंतु पाश्चिमात्य शिक्षणाने किंवा शोधांनी जी एक विचक्षणता प्राप्त होते त्या विचक्षणने या ग्रंथाचें परी-परीक्षण आमच्यापैकी कोणी तरी पुनः करावयास पाहिजे होतें. अशा परी-क्षणानें ग्रंथाच्या महत्त्वाची हानि हाईल अशी जर कोणाची समजूत असेल तर ती चुकीची आहे. जगन्नाथाच्या मूर्तीवर किंवा रणजितसिंगाच्या मुकु

घात कोहिनूर हिरा जितका दैदीप्यमान दिसत होता, तितकाच आज तो एड-वर्ड बादशहाच्या मुकुटांत विराजमान होत आहे. महाभारताची गोष्ट अशाच प्रकारची आहे. त्यांतील कथानकांचे, आख्यानांचे, विषयाचे आणि इतिहासाचे महत्त्व सदर ग्रंथ नव्या कसोटीस लावण्याने कमी होईल अशी आम्हास बिलकुल भीति वाटत नाही. व्यासांनी जी ही देणगी आम्हास देऊन ठेवली आहे ती चिरकाल टिकणारी आहे; आम्ही मात्र त्या देणगीचे स्वरूप न विसरतां तिचा उपयोग करून घेतला पाहिजे. सारांश, महाभारतासारख्या राष्ट्रीय ग्रंथावर पाश्चिमात्यांचे जे काही आक्षेप असतील किंवा शंका असतील त्यांचे समाधान करून या ग्रंथाचे खरे स्वरूप आमच्या लोकापुढे मांडणे हे काम आमचें आम्हीच केले पाहिजे. रावबहादूर चितामण विनायक वैद्य यांनी हल्ली जो ग्रंथ लिहिला आहे तो अशाच प्रकारचा आहे; व म्हणूनच त्या जबडल आम्ही त्यांचे मनःपूर्वक अभिनंदन करतो. महाभारत ग्रंथाचें अध्ययन इंग्रजी शिकणाऱ्या विद्यार्थ्यांकडून व्हावे म्हणून अर्नीबेझंटबाईंनी हिंदु कॉलेजातील विद्यार्थ्यांकरितां भारतांतील कथा संक्षिप्त रीतीने इंग्रजींत प्रसिद्ध केलेली आहे. परंतु या ग्रंथांत महाभारताचे काव्य या नात्याने परीक्षण किंवा त्यापन, वेब्र वगैरे पाश्चिमात्य ग्रंथकारांचे खंडन नसून विद्यार्थ्यांकरितां केवळ कथाभागच मनोवेधक रीतीने दिला आहे. रावबहादुर यांचा ग्रंथ जरी बेझंट-बाईंच्या ग्रंथाएवढा असला तरी त्यांत महाभारताचे निरनिराळ्या दृष्टींनी परीक्षण केलेले आहे. महाभारत यास आर्ष महाकाव्य कां म्हणावे, आर्ष महाकाव्याचें लक्षण काय, त्यांत जे गुण असावयास पाहिजेत ते महाभारतांत आहेत की नाहीत, महाभारताची ग्रंथरचना कशी झाली म्हणजे एकव्यानें हा ग्रंथ लिहिला किंवा निरनिराळ्या ग्रंथकारांनी मूळच्या भारतांत उपाख्यानें ढकलून त्याचें महाभारत केलें, ह्या गोष्टी केव्हां घडल्या, पांडव हे ऐतिहासिक पुरुष होते किंवा नाही, ग्रंथाचा काल कोणता, युद्धाचा काल कोणता वगैरे प्रश्नांचा रावबहादूर वैद्य यांनी आपल्या ग्रंथांत थोडक्यांत पण व्यवस्थित विचार केलेला आहे इतकेंच नव्हे, तर आपल्या पुस्तकाच्या उत्तरार्धांत त्यांनी भारतीय कथेचा जो संक्षिप्त इतिहास दिला आहे तोही अत्यंत सरस आणि चटकदार लिहिला गेला आहे. भारतांतील विस्तीर्ण कथेचा अशा सरस रीतीने संक्षेप करणें हें काम कांही कमी परिश्रमाचे किंवा विद्वत्तेचें आहे असें नाही.

कथेमध्यें सरस वस्तु कोणती हें समजण्यास संक्षेपकाराच्या अंगी एक प्रकारची विशिष्ट रसज्ञता किंवा मार्मिकता लागत असते व ती रावबहादूर वैद्य यांच्या अंगी पूर्णपणें आहे असे त्यांच्या हल्लीच्या ग्रंथावरून व त्यांनी केलेल्या संक्षिप्त भारतावरून स्पष्ट दिसून येते, व ह्याचकरितां तरुण पिढींतील विद्यार्थ्यांनी रावबहादूर वैद्य ह्यांचे हे ग्रंथ अवश्य वाचावेत अशी आमची शिफारस आहे. लक्ष-पूर्वक समग्र महाभारत वाचून त्याचे नवीन पद्धतीने परीक्षण ज्यांत केलें आहे असा आमच्याकडील विद्वानांनी लिहिलेला हा पहिलाच ग्रंथ होय. त्यांतील कांही गोष्टीसंबंधाने आमचा व ग्रंथकाराचा मतभेद असला तरी अशा प्रकारचा ग्रंथ रावबहादूर वैद्य यांनी प्रसिद्ध केला याबद्दल सर्वांच्या वतीने त्यांचें अभिनंदन करणें जरूर आहे.

६ पंचांगसंशोधन

या विषयासंबंधानें पुण्याच्या गृहस्थमंडळींत कांहीं चर्चा होण्यास पुनः आरंभ झाला आहे ही मोठी समाधानाची गोष्ट होय. पुनः असें म्हणण्याचें कारण असें कीं, कै. प्रो. केळुनाना छत्रे हे ह्यात असतां त्यांनीं या गोष्टीचा पहिल्यानें उपक्रम करून शुद्ध पंचांग छापण्यास सुरुवात केली इतकेंच नव्हे, तर तें किंवा तशा प्रकारचें शुद्ध पंचांग प्रचारांत आणण्याबद्दल त्या वेळीं येथील प्रमुख लोकांच्या व ज्योतिष्यांच्या तीन-चार सभाही झालेल्या होत्या. परंतु त्या वेळीं केरोपंतांनीं काढलेली पद्धत नवीनच असल्यामुळें तिजविरुद्ध अनेक आक्षेप किंवा अडचणी दाखवण्यांत आल्या. ग्रहलाघवादि जुन्या ग्रंथांतील ग्रहगतींचीं माने किंवा वर्षमाने बरोबर आहेत, पण गणित करतांना जोड्यांच्या कांही चुका झाल्या असतील तर मूळ ग्रंथावरून त्या दुरुस्त करून घेतल्या म्हणजे झाले असें म्हणणारांचा त्या वेळीं एक पक्ष होता. दुसरा पक्ष युरोपियन ग्रंथांतील ग्रहगतींचीं माने किंवा वर्षमान अधिक सूक्ष्म व दृक्प्रत्ययास येणारे आहे हें कबूल करणारांचा होता; पण हीं नवीन मानें धरून ग्रहलाघवासारखा एखादा नवीन करणग्रंथ झाल्याखेरीज जुने संस्कृत ग्रंथ सोडणे वाजवी नाही असा त्यांचा आक्षेप होता. तिसरा पक्ष अर्थातच नवीन पंचांगाच्या

अभिमान्यांचा होय. इंग्लिश किंवा फ्रेंच ग्रंथाच्या आधारें जे सूक्ष्म ग्रह निघतात ते घेऊन त्याप्रमाणें चालण्यास आज सुरुवात करावी, ग्रंथ मागाहून होतील असें यांचे म्हणणे होतें. केरोपंती किंवा पटवर्धनी पंचांग प्रसिद्ध होऊं लागल्यावर आणखी एक पक्ष उपास्थित झाला तो सायनवाद्यांचा होय. कै. लेले, दीक्षित, मोडक हे याचे पुरस्कर्ते होते. यांच्या मते पंचांग-संशोधन करावयाचें असल्यास केवळ युरोपांतील ज्योतिष्यांची सूक्ष्म मानें घेऊनच चालावयाचें नाही; तर ग्रहलाघवावरून निरयनरतीने पंचांग करण्याची पद्धतही सोडून दिली पाहिजे; किंबहुना सायनपद्धतच शास्त्रोक्त आहे. निरयन नाही असे या पक्षाचे म्हणणे आहे, व त्यांनीं सायनपंचांग म्हणून निराळे पंचांग काढण्यास सुरुवातही केलेली आहे. पंचांगशुद्धीबद्दल महा राष्ट्रांतच अशा प्रकारची चळवळ होऊन राहिली असें नाही. गेल्या दोन शतकांत युरोपांतील राष्ट्रांतून ज्योतिषशास्त्राचे जे शोध झाले त्यांची माहिती इंग्रजी ग्रंथद्वारां आमच्या ज्योतिष्यांस झाल्यावर पुणे-मुंबईप्रमाणेंच काशी व मद्रास येथेहि जुने व नवे असे दोन पक्ष होऊन कै. बापूदेवशास्त्री व चिंतामणी रघुनाथाचार्य ह्यांनी केरोपंतांप्रमाणे द्रव्यतुल्य प्रत्ययाची नवीन पंचांगे या दोनही इलाख्यांत सुरू केलीं. केरोपंती पंचांग आणि या दोनही पंचांगांत अयनांश जरी निरनिराळे मानले आहेत तरी हीं सर्व निरयन पंचांगें आहेत व तंजावर येथील सुंदरेश्वर श्रौती यांचें पंचांगही याच वर्गांतले आहे हे ध्यानांत ठेवलें पाहिजे.

केरोपंती पंचांग प्रसिद्ध झाल्या दिवसापासून गेल्या ३६ वर्षांतलीं पंचांगासंबंधाची सामान्य स्थिति वर दिली आहे. इंग्रजी ज्योतिषग्रंथ आमच्याकडे लोकांस अवगत झाल्यावर कै. केरोपंत, चिंतामणी रघुनाथाचार्य किंवा बापूदेवशास्त्री यांच्यासारख्या प्रसिद्ध ज्योतिष्यांच्या मनावर त्याचा काय परिणाम झाला हे यावरून उघड होतें. ग्रीक व मुसलमानी ज्योतिषशास्त्राचे कांहीं ग्रंथ वराहमिहिरादि प्राचीन ज्योतिष्यांच्या पहिल्याने नजरेस पडल्याबरोबर त्यांच्या मनावर जो संस्कार झाला तो आणि केरोपंतादिकांच्या मनावर युरोपियन ज्योतिषग्रंथाचा जो परिणाम झाला तो यांच्यामध्ये पुष्कळ किंवा सर्वांशीं साम्य आहे असें म्हटले तरी चालेल. ज्योतिष्यांचे दोन वर्ग आहेत. एक सिद्धान्तज्योतिषी आणि दुसरे पंचांगज्योतिषी. पैकीं

निबंधकार टिळक

पंचांगज्योतिषा हे ग्रहमतीची मानें किंवा वर्षमानें वगैरे सिद्धान्तांतील मूलभूत गोष्टींची कधीही चिकित्सा करीत नाहीत. ग्रहलाघवासारख्या करणग्रंथांत दिलेली माने घेऊन सालोसालची पंचांगे करणे एवढेच यांचे काम आहे. पण सिद्धान्तज्योतिषी यांचा प्रकार निराळा आहे. प्रत्यक्ष वेधाने, सूर्य, चंद्र किंवा ग्रह यांची जी स्थिति येते ती पूर्वाच्या ग्रंथांतील माने धरून गणिताने काढलेल्या स्थितीशी जुळते की नाही हे पाहून ती जुळत नसल्यास पूर्वीच्या ग्रंथोक्त ग्रहगतीच्या मानांत कांही फेरफार करून नवे ग्रंथ केले पाहिजेत की काय हे ठरविण्याचे यांचे काम आहे. प्रसिद्ध ज्योतिषी भास्कराचार्य ह्यांनी आपल्या ग्रंथात हीच पद्धत स्वीकारून स्वकृत वेधास जुळतील अशी माने सिद्धान्तांत घेतली आहेत भास्कराचार्य यांचा जन्म शके १०३६ त झाला. तत्पूर्वी म्हणजे शके ५२० साली जन्मास आलेल्या ब्रह्म-गुप्तानेही आर्यभट्टाचे गणितास दोष दिलेले आहेत. व आपल्या सिद्धान्तांत “ब्रह्मदेवाने सांगितलेले ग्रहगणित महान् काळ गेल्यामुळे खिळखिळे झाले आहे ते मी जिष्णुसुत ब्रह्मगुप्त स्पष्ट करून सांगतो,” अशी प्रथारंभी प्रतिज्ञा केली आहे. ब्रह्मगुप्ताच्याही पूर्वीचे गर्गादि ग्रंथकार होत. ह्यांस यवनाचार्यांचे ज्योतिषग्रंथ जेव्हा पहिल्याने मिळाले तेव्हा त्यांतीं प्राच्यांश घेऊन आर्य-ज्योतिषांतील चुका दुरुस्त करण्यास त्यांनी किमपि आळस केला नाही हें “म्लेच्छा हि यवनास्तेषु सम्यक् शास्त्रमिदं स्थितं । ऋषिवत्ते हि पूज्यते किं पुनर्दैवविद्विजाः” या गर्गवचनावरून उघड दिसून येते. वराहमिहिरादिकांनी यवनाचार्यांचा आपल्या सिद्धान्तांत उल्लेख केला आहे हे त्यांचे ग्रंथ पाहिले असतां कळून येईल. यासंबंधाची आणखी विशेष माहिती कोणास पाहणें असल्या तें ती कै० दीक्षित यांच्या “भारतीय ज्योतिषशास्त्रांत” मिळेल. येथे या गोष्टीचा उल्लेख करण्याचें कारण एवढेंच की, ज्योतिषशास्त्राची आणि धर्म-शास्त्राची परंपरा व क्रम भिन्न आहेत हे वाचकांच्या लक्षांत यावे. ज्योतिष हें वैयकाप्रमाणे प्रत्यक्ष शास्त्र आहे. चंद्र व सूर्य हे या शास्त्राच्या सत्यतेचे साक्षीदार होत व हे साक्षीदार कोणाहि ज्योतिषांच्या, राजाच्या किंवा इतर मनुष्याच्या तंत्रानें वागणारे नाहीत हा कोटींतील साक्षीदारांत आणि यांच्यात मोठा ध्यानात ठेवण्यासारखा भेद आहे. चंद्रसूर्यांची स्थिति गणिताशी जुळत नसल्यास गणितास मूल आधारभूत घेतलेली मानेच फिराविली पाहिजेत. चंद्रसूर्य

फिरावयाचे नाहीत. ग्रहगतीचीही मानें इतकी सूक्ष्म आहेत की नक्की अद्यापही कळलेली आहेत की नाहीत याची वानवाच आहे. हजारो वर्षांच्या वेधांनी ही माने अधिकाधिक सूक्ष्म व बरोबर करितां येतात हे तत्त्व आमच्या जुन्या ज्योतिषांसही मान्य होतें व बापूदेवशास्त्री, केरोपंत आदिकरून नव्या ज्योतिष्यासही मान्य आहे हे वर दाखविलेंच आहे. सिद्धान्तज्योतिष्यांची याबद्दल एकवाक्यता असल्यावर केवळ पंचांगज्योतिषांची त्यास कांहीं हरकत असल्यास त्यात कांही अर्थ नाही. पंचांगाचे उपयोग दोन आहेत, एक व्यवहाराकरितां व एक धर्मशास्त्राकरितां. पाश्चिमात्य राष्ट्रांतील पंचांग केवळ व्यवहाराकरितां असतें. व्यवहार म्हणजे नुसते दिवस मोजणें नव्हे तर अफाट समुद्रावर दुसरें कांही साधन नसतां तारे व ग्रह इत्यादिकांचे उदयास्त किंवा स्थिति आणि गति यावरून कित्येक दिवसपर्यंत गळवताच्या मार्गाचा निर्णय करणे व अखेरीस इष्ट स्थळी गळवत नेणें याचाही त्यांत समावेश होतो. इंप्रजीत नॉटिकल अलमनॅक म्हणून जे पंचांग तयार होते ते याचकरितां होत असते. हें पंचांग इंप्रज लोक फ्रेंच लोकांनी केलेल्या ग्रंथांच्या आधारे करितात. यावरून इंप्रज लोकांतही याबद्दलचा काही वृथा अभिमान नाही हे उघड दिसून येते. केरोपंत, बापूदेवशास्त्री, रघुनाथाचार्य यांची किंवा सायनवाद्यांची पंचांगे नॉटिकल अलमनॅकवरूनच केलेली असतात. सायन किंवा निरयग, आणि निरयणपक्षी अयनांश किती मानावे एवढाच काय तो यांचा आपापसांत भेद आहे. तात्पर्य, गेल्या दोन शतकांत युरोपियन ज्योतिष्यांनी सूक्ष्म वेधावरून मिळविलेले ज्ञान जुन्या आर्यज्योतिषग्रंथांत सामील करून ब्रह्मगुप्ताने म्हटल्याप्रमाणे “खिळ खिळे झालेले” आपले जुने ज्योतिष पुनः व्यवस्थित केले पाहिजे याबद्दल सर्वांची एकाग्रता आहे.

आज जो लेख आम्ही लिहिला आहे तो कोणत्याही विशिष्ट पक्षाचें समर्थन करण्याकरितां लिहिलेला नाही. केरोपंती पंचांग निघाल्यापासून नव्या व जुन्या पंचांगांत कोणते फेरफार झाले आहेत हें सांगण्याचाच आमचा इरादा होता. ही नवीन पंचांगे अधिक दृक्तुल्य आहेत याबद्दल २५।३० वर्षांच्या अनुभवावरून आजमितीस पुष्कळांची खात्री झाली आहे. नवीन पद्धतीची पंचांगे तयार करण्यास केरोपंत आणि बापूदेव शास्त्री यांची कोष्टकें किंवा सारण्या आहेत, पण ग्रहलघवासारख्या

त्या सोप्या नसल्यामुळे तशा पद्धतीच्या ग्रंथाची उणीव होती. पण तीहि रा. रा. व्यंकटेश बापूजी केतकर ह्यांनी ज्योतिर्गणित व केतकी हे दोन ग्रंथ करून नुकतीच भरून काढली आहे. केतकरांस हे ग्रंथ करण्यास किती परिश्रम पडले याची परीक्षा सामान्य मनुष्यास होणे कठीण आहे. कोणत्याही प्रकारच्या नवीन माहितीचा पूर्वापार चालत आलेल्या जुन्या पद्धतीशी बेमालूम सांधा जोडून पुनः पंचांगज्योतिष्यांकरितां जितकी सुलभ पाहिजे तितकी जुनी पद्धति कायम ठेवून ग्रंथ करणें यास चांगली बुद्धि लागते इतकेच नव्हे तर परिश्रमही पुष्कळ करावे लागतात. तसे परिश्रम रा. रा. केतकर यांनी घेऊन हे नवीन करणग्रंथ त्यांनी संस्कृतांत केले याबद्दल त्यांचे आभार मानावे तेवढे थोडेच आहेत. वे. शा. सं. विनायकशास्त्री खानापूरकर यांनीही सूर्य-सिद्धान्त व सिद्धान्तशिरोमणी या ग्रंथांची सोपपत्तिक मराठीत भाषांतरें तयार केली आहेत, व ती छापून प्रसिद्ध झाली म्हणजे त्यावरून जुन्या ग्रंथांचें स्वरूप व त्यांतल्या उगीवी कोणाच्याही सहज लक्षात येण्यासारख्या आहेत. अयनांश १८ घ्यावे किंवा २२ घ्यावे याबद्दल केतकर व खानापूरकर यांचा मतभेद आहे. पण केतकरांच्या ज्योतिष गणितग्रंथांत रैवत आणि चैत्र म्हणजे १८ आणि २२ अशा दोन्ही अयनांशपक्षाचे गणित आहे. यावरून केतकरांचाही एखाद्या विशिष्ट पक्षाबद्दल विशेष अभिमान आहे असे दिसत नाही. किंबहुना चित्रा-पक्ष केतकरांनी पहिल्याने आपल्या ग्रंथांत घातला नव्हता व तो कै. दीक्षित वगैरे लोकांची मते पाहून पुढे त्यांत ग्रथित केला असें भारतीय ज्योतिषशास्त्रांत दिलेल्या हकीकतीवरून समजते. केतकरांनी दोनही पक्षांचा आपल्या ग्रंथांत समावेश केला असल्यामुळे निरयण तऱ्हेची दोन्ही म्हणजे केरोपंती बापुदेव-शास्त्री किंवा रघुनाथाचार्य यांची पंचांगे यावरून तयार करितां येतील. अशा तऱ्हेचा हा संस्कृतांत पहिलाच ग्रंथ आहे; व त्यामुळे आरंभी सांगितलेल्या चार पक्षांपैकी अेका पक्षाचा आक्षेप आता नाहीसा झाल्यासारखा आहे.

येथवर गेल्या ३५ वर्षांत पंचांगशोधनाबद्दल जी खटपट झाली तिचें थोडक्यांत स्वरूप सांगितलें. यासंबंधाने जास्त अुद्योग करण्याचा काल आतां आला आहे अशी आमची समजूत आहे.

७ पेशवाईतील कारभार, रीतरिवाज व नीतिमत्ता

न्यायमूर्ति रानडे यांचे पेशवाईतील आचारविचार व नीति या विषयावरील व्याख्यान, वाचले असता पेशवे अगदी अडाणी होते वगैरे कित्येक लोकांच्या इतिहासाच्या अज्ञानामुळे झालेल्या ज्या समजुती असतात त्या दूर होतील. इंग्रजी राज्यांत डोळ्यांपुढे दिसणारी निरनिराळी खाती, त्यांचे अंमलदार, हिशोबी व्यवस्था वगैरे पाहून पुष्कळांस असे वाटते की, पेशवाईत अशा प्रकारची तजवीज नसेल व त्यामुळेच ब्राह्मणी राज्य डबघाईस लागून पुढे अखेरीस त्याचा लय झाला. सारांश, इंग्रज लोक हिंदुस्थानांत येण्यापूर्वी येथे प्रचलित असलेल्या हिंदु लोकांच्या राज्यपद्धति अगदी कूचकामाच्या होत्या असे ज्यांस वाटत असेल त्यांनी न्यायमूर्ति रानडे यांचा निबंध अवश्य वाचावा अशी त्यांस आमची शिफारस आहे. या निबंधातील मते अथवा निबंध लिहिणारांचे विचार सर्वच आम्हांस मान्य आहेत असे नाही; तथापि त्यांत जी माहिती दिली आहे ती संग्रहणीय आहे. पेशवाईत हल्लीच्याप्रमाणे राज्यकारभाराचे सर्व कागदपत्र, हिशेब वगैरे व्यवस्थेशीर ठेवले जात असत. त्यांतून पेशवाईच्या उत्तर भागांत म्हणजे नानाफडणविसाचे कारकीर्दीत तर दत्तराची व्यवस्था उत्तम झालेली होती. राज्यामधील प्रत्येक गांवचा जमाखर्च पुण्याच्या दत्तरांत सांपडतो इतकेंच नव्हे तर, महाराष्ट्राबाहेर शिंदे, होळकर, गायकवाड, वगैरे सरदारांनी जे प्रांत काबीज केले होते त्यांचेहि सर्व जमाखर्च येथील दत्तरांत आहेत हे जमाखर्च पाहिले म्हणजे राज्याच्या अंतरव्यवस्थेसंबंधाने पेशवे अगर त्याचे कारभारी, मुत्सद्दी अथवा वकील किती दक्ष असत, व पुण्यांतील हुजुराच्या हुकुमाखेरीज उत्तर हिंदुस्थानांतल्याही कांही किरकोळ बाबी घडणे किती अशक्य होते हें चांगलें नजरेस येईल. सर्व खात्यांत सर्व प्रकारचा बंदोबस्त शिस्तीने आणि नियमांनी चालत होता. न्या. रानडे यांच्या व्याख्यानांतील विशेष महत्त्वाचा भाग हाच होय. पेशव्यांचे दत्तर हल्ली सर्व उपलब्ध नाही. तथापि इनामकमिशनचे वेळी त्याचा बराच भाग इंग्रजसरकारने इनामे, जहागिरी, वगैरेची पुढील व्यवस्था लावण्याकरिता संग्रह करून ठेवलेला आहे. हें दत्तर पाहाण्याची सरकारांतून परवागी मिळून त्या दत्तरांतील कांही निवडक कागदपत्र छापण्यास परवानगी मिळालेली आहे व त्याचीं दोन पुस्तके सातारा

येथें छापूनही झाली आहेत; व अशा तऱ्हेची आणखी १०१५ पुस्तकें होतील असा अदमास आहे; असो. न्या. रानडे यांनीं जो निबंध वाचला त्यांतील माहिती पेशवाईच्या रोजनाम्यावरून घेतली होती. या रोजनिशीचे एकंदर सुमारे वीस बावीस हजार कागद आहेत व त्यांत रोजची हकीकत जेव्हांच्या तेव्हां टिपली असल्यामुळे ती अधिक विश्वसनीय आहे. या रोजनाम्यांचा थोडक्यात सारांश देणे कठीण आहे; तथापि त्यातील मुख्य मुद्द्यांची गोष्ट ही की, त्या वेळी शिबंदी, आरमार, न्यायमुनसबी, जमाबंदी, जातीजातीं-तील तटे तोडणें वगैरे सर्व प्रकारची कामे शिस्तवार चालत. विद्याखात्या-चाहि यांत समावेश होत असून विशेषेच्या उत्तेजनार्थ मोठी रक्कम खर्ची पडत असे. उघडच आहे की, एवढ्या मोठ्या राज्याचा बंदोबस्त अशा शिस्तीखेरीज कधीही राहावयाचा नाही. आगगाडी, तारायंत्र वगैरे इंद्रजी राज्यांतील नवीन सुधारणेची दोन तीन खाती सोडून दिली तर बाकी सर्व खाती पेशव्यांच्या वेळी व्यवस्थित रीतीने चालत असत, व मीठ, अवकारी, खानेसुमारी वगैरे आपणांस हल्ली नव्या वाटत असलेल्या गोष्टीही पेशव्यांच्या वेळी प्रचारांत होत्या असें या दस्तारवरून दिसून येते; व न्या. रानडे यांनी त्यांतील गोषवारा प्रसिद्ध केला याबद्दल त्यांचे आभार मानले पाहिजेत.

अशा प्रकारे शिस्तवार चाललेले राज्य एकदम नाहीसे कां व्हावें हा प्रश्न मोठ्या महत्त्वाचा आहे व त्यासंबंधाने न्या. रानडे यांनी आले विचार निबंधाच्या आरंभी दाखल केले आहेत. शिवाजीनें घालून दिलेली राज्यपद्धत सुटली, सरदार प्रबळ झाले, खुद्द पेशव्यांचाच किंत्ता गिरविण्याची इतरांस साहजिक बुद्धि झाली जातीमत्सर वाढून मराठे सरदारांपेक्षां ब्राह्मण सरदारांस विशेष महत्त्व आलें, आणि अखेरीस नीतिमत्तेचाही न्हास झाला, त्यामुळे पेशवाई लयास गेली असें न्यायमूर्तींचे म्हणणे आहे. यापैकीं कांी गोष्टी बरोबर आहेत; पण प्रमुख सरदारांमध्ये तेंटे होण्यास जातिभेद कारण झाला असावा असें जें न्यायमूर्तींनी सांगितले ते ऐतिहासिक परीक्षणाच्या दृष्टीने यथार्थ नाही अशी आमची समजूत आहे. या प्रश्नाचा येथे सविस्तर विचार करणें अशक्य आहे. तथापि आम्ही एवढेच सांगतो की, दिल्लीच्या मुसलमानी राज्याच्या न्हासाकडे न्यायमूर्तींनी जरा नजर दिली असती, तर पेशवाईच्या न्हासाची कारणें सांगताना जातिभेदास त्यांनी इतके महत्त्व दिलें नसतें. मोगल बादशाहीच्या

अखेरीस दक्षिण, गुजराथ, अयोध्या, बंगाल येथील निजाम, सरसुभे अथवा नबाब हे ज्याप्रमाणे जातिभेद नसतांही स्वतंत्र झाले, तद्वतच पेशवाईची अवस्था झाली हें मोंगलाईच्या व पेशवाईच्या न्हासाची तुलना केली असतां सहज कळून येण्यासारखे आहे. शिंदे, होळकर, गार्डकवाड याच्या ठिकाणी ब्राह्मण सरदार असते तर पेशवाई अधिक दिवस टिकली असती असें आम्हांस वाटत नाही; व याचा कोणास प्रत्यय पाहिजे असल्यास दक्षिणेतील पटवर्धन आदिकरून ब्राह्मण सरदारांनीं पेशवाईच्या अखेरीस जें वर्तन केले ते लक्षांत आणलें म्हणजे झालें. पेशवाईचा अंत होण्यापूर्वीच दोन तीन ब्राह्मण सरदारां-खेरीज बाकी सर्व इंग्रजांस जाऊन मिळाले होते. साराश, मुख्य सरकार व सरदार हे एक जातीचे असोत वा निराळे जातीचे असोत राज्य जाऊं लागलें म्हणजे तें मुख्य सरकारची सत्ता कमी होऊन लयास जातें, एवढे यावरून व्यक्त होतें. हिंदुस्थानच्या बाहेरील देशाच्या इतिहासावरून हेच अनुमान दृढ होतें. ब्रह्मदेश व चीन या दोन्ही ठिकाणी जातिभेद नाही, तथापि पहिल्याचें स्वातंत्र्य गेले व दुसऱ्याचें जाऊं पाहत आहे हें लक्षांत आणले म्हणजे राज्याच्या न्हासाची मुख्य कारणे कोणती व आनुवंशिक कोणती याचा चांगला खुलासा होतो. गुणाकडे लक्ष देऊन निरनिराळ्या जातींस एके ठिकाणी वागविणें, मुख्य सरकारची सत्ता कायम ठेवून हाता-खालील सरदारांस वरचढ होऊं न देणे, अथवा राज्याचे सर्व अवयव एकत्र राहून जुटीनें काम करतील अशी व्यवस्था ठेवणें, या राजनीतीच्या गोष्टी आहेत. त्या चांगल्या अवगत असल्यामुळेच शिवाजीमहाराज व पहिले बाजीराव याचे कारकीर्दीत मराठेशाहीचा उत्कर्ष झाला व पुढे तिकडे दुर्लक्ष झाल्यामुळे पेशवाई बुडाली असें म्हणणे आमच्या मते अधिक सयुक्तिक आहे. एकदां तंत्र्यास किंवा भांडणास किंवा फुटीस सुरुवात झाल्यावर मग ती फूट जातिभेदाच्या रूपानें आमच्यामध्ये अधिक लौकर बाहेर येते, निदान त्याला तशा प्रकारचें स्वरूप येतें एवढेंच जर न्यायमूर्तीचें म्हणणें असेल तर त्यावर फारसा आक्षेप येणार नाही; पण पेशवाई बुडण्याच्या प्रमुख कारणांपैकी जातिभेद हें एक कारण असावें असे जर त्यांचें म्हणणे असेल तर तें बरोबर नाही असें आमचें मत आहे. हल्लीं ज्याप्रमाणें इंग्रज सरकारच्या वरिष्ठ कौन्सिलांतून राज्यरक्षणाच्या उपायांचा सदोदित सारखा खल चालत असून राज्यरक्षणाक-

रितां बाकी सर्व गोष्टींकडे दुर्लक्ष करण्यासही राज्यांतील सर्व अधिकारी तयार असतात, तशा प्रकारचें पेशवाईतील सर्व अधिकार्यांस वळण मिळालें नव्हतें, व नाना फडणविसासारख्या ज्या एक-दोन गृहस्थांच्या डोक्यांत अशा प्रकारच्या कल्पना होत्या त्यांचे दरबारांत असावें तितके वर्चस्व नव्हते, आणि ज्यांच्याशीं टक्कर द्यावयाची ते राजनीतींत अधिक धूर्त, वाकबगार व कसलेले होते हें पेशवाईच्या न्हासाचे आमच्या मतें खरे कारण होय. राज्याच्या हिताकरितां स्वहित सोडून पाहिजे तें करण्यास तयार होणें हें जें राज्य-रक्षणाचें मुख्य तत्त्व तें त्यावेळच्या मुख्य मुत्सद्द्यांत जितकें जागृत असावयास पाहिजे होतें तितकें नव्हतें. पुढें मार्गे कांही कालानें कदाचित् हीं तत्त्वे त्यांस अवगत झालीं असतीं. पण तत्पूर्वीच ईश्वरी सत्तेनें वर सांगितल्याप्रमाणें चमत्कारिक प्रसंग आल्यामुळे पेशवाई लयास गेली. सर्व प्रकारच्या लोकांस एकत्र धरून ठेवण्याची कला हिंदूस अगर मुसलमानांस अवगत होती, हे शिवाजी किंवा अकबर यांच्या उदाहरणांवरून चांगलें दिसून येतें. आमच्या इतिहासांतील उणेपणा काय तो हाच कीं हें धोरण राजनीतीतील प्रमुख तत्त्व समजून सर्व मुत्सद्द्यांचें सर्व काली तिकडे लक्ष राहावें अशा प्रकारची व्यवस्था अमलांत न येतां हें शहाणपणाचे धोरण कांही विशिष्ट व्यक्तीच्या कारकीर्दीतच अमलांत राहिले. मराठी किंवा मुसलमानी राज्याचा न्हास आणि ईंग्रजांचा उत्कर्ष यांची परस्पर तुलना करून जर कांहीं बोध घेण्या योगी गोष्ट असली तर ती हीच होय.

न्या. रानडे यांच्या व्याख्यानांतील दुसरा वादग्रस्त मुद्दा म्हणजे सामाजिक सुधारणेचा होय. निबंधकारांचीं समाजसुधारणेबद्दलचीं मतें प्रसिद्धच आहेत. हीं मतें बरीं का वाईट याचा आम्ही मार्गे अनेक प्रसंगी खुलासा केला आहे. त्याचें आज विवेचन करण्याची जरूर नाही. पेशव्यांच्या रोजनिशीवरून आपल्या समाजसुधारणेच्या कांहीं मतांस बळकटी येते असा जो निबंधकारांचा आशय आहे तो चुकीचा आहे, एवढेंच आज दाखवण्याचा आमचा इरादा आहे. न्या. रानडे यांची नेहमींचीच अशी पद्धत आहे कीं, कोणत्याही गोष्टीस आपणास अनुकूल असें होईल तितकें करून स्वरूप द्यावयाचें, व या पद्धतीस अनुसरूनच हल्लीच्या निबंधांतही त्यांनी थोडाबहुत प्रयत्न केला आहे. पेशवाईत जातिजातींमधील तंटे, लमें, बाहि

ष्कार, कन्याविक्रयनिषेध, मद्यपान बगैरे धर्मविषयक सामाजिक बाबतीतही सरकार हात घालत असे इतकेच नव्हे, तर सरकारास तशा प्रकारें हात घालण्याचा अधिकार आहे अशी लोकांची समजूत होती हें निर्विवाद आहे. पण या दाखल्यांवरून इंग्रज सरकारासही तसा अधिकार येतो असें ध्वनित करणारांनी हें लक्षांत ठेवले पाहिजे कीं, सरकार स्वधर्मी आणि स्वदेशी असतां त्यांच्या हातांत जे अधिकार असणें इष्ट असते ते सर्व अधिकार परधर्मी आणि परकी सरकाराने हातांत घेणें योग्य व इष्ट नाहीं. इंग्रजी मुत्सद्दयांनी हें तत्त्व पुरतेपणी ओळखलें आहे व हिंदुस्थानांत इंग्रज सरकारानें जें धर्मौदासीन्य पतकरलेलें आहे तें एवढ्याचकरितां होय. इंग्लंडांत राणी ही धर्माची संरक्षक आहे व तिकडील ख्रिस्ती धर्माच्या देवळाचे खातेही तेथील राज्यव्यवस्थेचे एक अंग आहे. सारांश, पेशवाईत पेशवे जो अधिकार चालवत असत तोच किंवा तशा प्रकारचा अधिकार इंग्लंडांत राणीसाहेबाकडे किंवा पार्लमेंटाकडे आहे. धर्माच्या बाबतीत मुख्य अंमल पोपकडे न राहतां राजाकडे राहावा याकरितां केवढी खटपट झाली हें इतिहासांत नमूद आहे. आमच्याकडे तशा प्रकारचा धर्मगुरूंचा व राजाचा तंटा होण्याची वेळ आली नव्हती. पण कांहीं ठिकाणीं धर्मगुरूंच्या सल्ल्याने व कांही ठिकाणीं स्वतंत्र रीतीनेही पेशवे धर्मविषयक सामाजिक बाबतीचीही व्यवस्था लावत असत हे उघड आहे; परंतु इंग्रज सरकारास तशा प्रकारचें वर्तन ठेवतां यावयाचे नाही. एका धर्माच्या लोकांनी दुसऱ्या धर्माच्या लोकांच्या धार्मिक बाबतीत हात घालणें इष्ट नसतें इतकेच नव्हे, तर त्याचे परिणामही चांगले होत नाहीत. जो तो आपली धर्मसमजूत खरी मानत असतो आणि स्वतःपुढें आलेल्या कोणत्याही प्रश्नाचा निकालही तो आपल्या समजुतीप्रमाणेच करित असतो; त्यामुळें त्यानें कोणत्याही गोष्टीचा केलेला निकाल त्याहून भिन्न समजुतीच्या लोकांस मान्य न होतां उलट त्यापासून लोकांचा असंतोष मात्र जास्त वाढतो. इंग्रज सरकारानें धर्माच्या बाबतीत जी तटस्थ वृत्ति स्वीकारली आहे ती एवढ्याकरितां होय, व ती सोडून देणें कधीही वाजवी होणार नाही. आतां एवढी गोष्ट खरी आहे कीं, या तटस्थ वृत्तीमुळें सामाजिक गोष्टींत धर्माधिकाऱ्यांस जी सत्ता असावयाची तीही नाहीशी होऊन सामाजिक व्यवस्थेंत एक प्रकारचा लंगडे-

पणा आलेला आहे. हा लंगडेपणा काढावा कसा हा एक मोठाच प्रश्न आहे. त्याचा विचार येथे करणें शक्य नाही. तूर्त येवढेंच सांगणें आहे कीं, हा लंगडेपणा काढण्याकरितां परधर्मी सरकारास आपल्या सामाजिक किंवा धर्माच्या बाबतींत हात घालण्यास अधिकार असावा असे म्हणणे म्हणजे आपल्या घराची एका बाजूची भित मोडकळीस आली आहे म्हणून सर्व घरास आग लावून द्या असे प्रतिपादन करण्याइतकेच शहाणपणाचें आहे. स्वधर्मी आणि परदेशी सरकार यांमधील भेद लक्षांत न ठेवतां एकाचे अधिकार दुसऱ्यास असावेत असें प्रतिपादन करणें अगदी चुकीचें होय. न्यायमूर्तींनी ही चूक पहिल्यानेच केली आहे असे नाही व तिच्याविरुद्धही आम्ही पहिल्यानेच लिहितों असे नाही. मागे याबद्दल चर्चा झालेली आहे, परंतु हल्लीच्या निबन्धांत त्याचा पुनः थोडा उल्लेख असल्यामुळ त्याबद्दल आम्हासही पुनः दोन शब्द लिहिणें जरूर पडलें.

निबन्धांत केशवपन आणि विधवाविवाह यासंबंधाचा आणखी एक मुद्दा होता. पानपतच्या लढाईत पडलेल्या सदाशिवरावभाऊंच्या बायकोने आमरणान्त सौभाग्य राखले व तिला त्याप्रमाणे राखूं दिले, यावरून न्यायमूर्तींनी जी अनुमाने काढली आहेत ती आमच्या मते चुकीची आहेत. सदाशिवरावभाऊ घोड्यावरून उतरून पानपत येथें युद्धाच्या गर्दीत शिरले आणि दिसेनासे झाले एवढीच काय ती त्यांबद्दलची त्या वेळी त्यांच्याबरोबर असणाऱ्या लोकांस नक्की माहिती होती. त्यांस ठार मारल्याचें कोणी पाहिले नव्हतें अगर त्यांचें प्रेतही कोणाच्या दृष्टीस पडले नव्हते. अर्थात् सदाशिवरावभाऊ मेले असे प्रत्यक्ष पाहून सांगणारा कोणीही नव्हता. ते मेले असे अनुमान होतें, पण अशा अनुमानिक मरणावर विश्वास ठेवून कोणतीही स्त्री वैधव्य स्वीकारणार नाही इतकेच नव्हे, तर शास्त्रही त्यास अनुकूल नाही. पेशवाईतील गोष्ट तर राहूं द्याच, पण आजमितीस अशा प्रकारची उदाहरणें असल्याचें आम्हास माहीत आहे. तोतया सदाशिवरावभाऊ पुढे उपस्थित झाला होता यावरूनही आम्ही म्हणतो तीच गोष्ट सिद्ध होते. नारायणराव पेशव्यांच्या बायकोसंबंधानेंही असाच प्रकार होय. नारायणरावांच्या मृत्यूच्या वेळी त्यांची बायको गरोदर होती व गरोदर स्त्रियांचें वपन करीत नाहींत असें शास्त्र असून व्यवहारही आहे. एकदां अशा कारणाकरितां वपन तहकूब राहिलें म्हणजे तें पुढें

कांही दिवस तसेंच राहते ही गोष्टही हल्ली उपलब्ध असलेल्या उदाहरणांवरून कळण्यासारखी आहे. सारांश, या दोनही उदाहरणांवरून कोणतीही नवी गोष्ट सिद्ध होत नाही व न्यायमूर्तींनी आपल्या मताच्या पुष्टीकरणार्थ म्हणून त्यांचा जो उल्लेख केला आहे तो चुकीचा आहे. सदाशिवरावभाऊ किंवा नारायणराव यांच्या कुटुंबावर जे प्रसंग आले तशा प्रसंगी चांगल्या घराण्यांतून अद्यापही हीच वहिवाट कायम आहे, ही गोष्ट न्यायमूर्तींनी जरा शोध केला असता तर त्यास सहज कळण्यासारखी होती. परशरामभाऊ पटवर्धन यांनी आपल्या विधवा मुलीचे लग्न करण्याकरितां केलेल्या खटपटीचे उदाहरण न्यायमूर्तींनी अनेकवेळा सांगितलेले आहे. पण या गोष्टीस दंतकथेखेरीज कांहीं पुरावा आहे की काय याचा मात्र अद्याप कोणास पत्ता नाही. पेशव्यांच्या रोजनिशीत हा मजकूर नाही हे न्यायमूर्तींच कबूल करतात, आणि पटवर्धनांच्या दस्तरांतही याचा पत्ता नाही असे कै. श्री. बापूसाहेब कुरुंदवाडकरां-सारख्या शोधक अशा त्या घराण्यांतील पुरुषांचे आणि रा. रा. वासुदेव शास्त्री खरे यांचे म्हणणे आहे. ही गोष्ट अशी आहे की, त्याबद्दल त्या वेळी बरीच चर्चा झाली असली पाहिजे. अशा गोष्टीबद्दल पेशव्यांच्या रोजनाम्यांत किंवा पटवर्धनी दस्तरांत जर दाखला नाही, तर तीच गोष्ट पुनः पुनः समाजापुढे विधवाविवाहाच्या समर्थनार्थ मांडल्याने विधवाविवाहपक्षास काही बळकटी येते असे आम्हांस वाटत नाही. मग तत्पक्षीय न्यायमूर्तींसारख्या विद्वानांस पेशवाईतील रोजनाम्याचा सारांश देतां येत नाही, त्यांत नसलेली अप्रस्तुत गोष्ट मध्येच सांगणे इष्ट वाटत असल्यास त्याचे कारण अशा प्रकारची संवय हेंच होय असें म्हणावे लागते. ही संवय काही बरी नव्हे असे म्हटले असतां निबंधकाराच्या व्यापक विद्वत्तेस कांही कमीपणा येतो असे आम्हांस वाटत नाही. ज्या गोष्टीस पुरावा नाही ती नेहमींच लंगडी रहावयाची, मग ती विद्वानांच्या मुखांतून बाहेर पडो किंवा अविद्वानांच्या पडो. प्रस्तुतची गोष्ट अशाच प्रकारची आहे. ती गोष्ट महत्त्वाची आहे यांत शका नाही. पण तिला पेशव्यांच्या दस्तरांत किंवा पटवर्धनी दस्तरांत जर कांही आधार मिळत नाही असे आम्हांस माहीत आहे तर निदान आणखी पुरावा मिळेपर्यंत तरी त्या गोष्टीचा प्रमुखत्वाने कोठेहि उल्लेख करणें बरोबर नाही असें आम्हांस वाटते.

८ बाणभट्ट आणि श्रीहर्ष

वे. सं. रा. रा. पांडुरंग गोविंदशास्त्री पारखी यांनी अनेक इंग्रजी ग्रंथ, शिलालेख, ताम्रपट व संस्कृत ग्रंथ यांच्या आधारे लिहून नुकताच प्रसिद्ध केलेला संस्कृत कवि बाणभट्ट यांजवरील निबंध अभिप्रायार्थ आमच्याकडे आलेला आहे. रा. पांडुरंगशास्त्री पारखी हे कादंबरीसार, मित्रचंद्र, षड्विपु-वर्णन, कृष्णाकुमारी, बोधामृत, हंसिका वगैरे अनेक गद्यात्मक किंवा पद्यात्मक महाराष्ट्र ग्रंथांचे कर्ते असल्यामुळे त्यांच्या भाषासरणीचा महाराष्ट्र वाचकांस बराच परिचय झालेला आहे. आणि कादंबरीसार ग्रंथावरून बाणभट्टाच्या ग्रंथाचेंही त्यांनी चांगलें परिशीलन केलें आहे हें व्यक्त होतें. मराठीत किंवा संस्कृतांत सुबोध व सरस पद्यरचना करण्याची हातोटी यांना चांगली साधली आहे. इतकेच नव्हे, तर त्यांची गद्यरचनाही तशाच प्रकारची शुद्ध आणि प्रौढ असते, हे त्याचा कोणताही गद्यग्रंथ पाहिला असतां सहज कळून येणार आहे. तेव्हां प्रस्तुतच्या बाणभट्टावरील निबंधांत हे गुण चांगल्या प्रकारें आढळून येतात; आणि त्यामुळें त्यांनी लिहिलेलें बाणभट्टांचे चरित्र मनोवेषक झाले आहे हे निराळे सांगाय्यास नको. तसेच बाणभट्टाच्या कादंबरी आणि श्रीहर्षचरित या दोनही ग्रंथांतून कवीची योग्यता वाचकांच्या लक्षांत येण्याकरितां शास्त्रीबुवांनी जे उतारे दिले आहेत तेही मार्मिकपणानें निवडले असून एकंदर बाणभट्टाच्या रसाळवाणीचा त्यामुळें थोडाबहुत तरी अनुभव वाचकांस मिळण्यासारखा आहे. संस्कृत कवीपैकीं विशेषतः कर्ण गद्यग्रंथकारापैकी बाणभट्ट हा खरोखरच अग्रेसर आहे. अशा कवीचा जितका होईल तितका महाराष्ट्र वाचकांस परिचय करून देणे हें संस्कृत कवितेचा अभ्यास करणारांचे कर्तव्य आहे; व तें कर्तव्य रा. पांडुरंगशास्त्री यांनीं चांगल्या रीतीनें बजावले आहे, असें म्हणण्यास आम्हांस बिलकूल हरकत वाटत नाही. तथापि पांडुरंगशास्त्री यांनी हल्ली जे बाणभट्टाचे चरित्र लिहिले त्याबद्दल त्यांचे आम्ही अभिनंदन करतो तें केवळ वरील कारणाकरितां नव्हे. बाणभट्टाची कवि या नात्यानें योग्यता किती होती याचें कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांनी आपल्या बाणकवीवरच्या निबंधांत चांगले प्रतिपादन केलेलें आहे; परंतु निबंध-मालाकारांच्या वेळेस बाणभट्टाबद्दल जी माहिती उपलब्ध होती ती हल्लींच्या-

पेक्षां फारच कमी होती. हर्षचरित हा ग्रंथ त्या वेळेस नुकताच सांपडला होता; आणि बौद्धधर्मी चिनी यात्रेकरू हुएनछंग यानें आपल्या प्रवासवर्णनांत श्रीहर्षांचा उल्लेख केला आहे; असें जरी माहीत होते तरी श्रीहर्ष राजाबद्दल जी एकंदर माहिती आज सर्वास उपलब्ध झाली आहे तशी त्या वेळेस उपलब्ध नव्हती. यामुलें बाणभट्ट इ. स ६५० च्या सुमारास हयात होता यापलीकडे विष्णुशास्त्री यांच्या निबंधांत विशेष कांही ऐतिहासिक माहिती दिलेली नाही. 'हर्षचरित' तर आम्ही पाहिलें नाही असें विष्णुशास्त्री यांनीं आपल्या निबंधांत लिहिलेलें आहे. अर्थात् कै. विष्णुशास्त्री यांचा निबंध केवळ बाणभट्टाच्या कादंबरी ग्रंथावरच आहे, असें म्हटले तरी चालेल. पांडुरंगशास्त्री यांचा प्रस्तुतचा निबंध कादंबरी आणि हर्षचरितच नव्हे तर चिनी प्रवासी हुएनछंग याचे ग्रंथ आणि शिलालेख व ताम्रपट वगैरे साधनांनीं उपलब्ध झालेली माहिती यावरून लिहिलेला आहे; व त्यांत निदान महाराष्ट्र वाचकांस तरी पुष्कळच नवी ऐतिहासिक माहिती मिळण्यासारखी आहे. मुसलमान लोक हिंदुस्थानांत येण्यापूर्वी या देशाची स्थिती कशी होती हें ध्यानांत येण्यास ही ऐतिहासिक माहिती फारच उपयोगी आहे; आणि याच दृष्टीने पांडुरंगशास्त्री यांचे हा निबंध लिहिल्याबद्दल आम्ही अभिनंदन करितो. इंग्रजी वाचकांस ही माहिती भिन्न भिन्न ठिकाणी किंवा नुकत्याच प्रसिद्ध झालेल्या स्मिथसाहेबांच्या हिंदुस्थानच्या प्राचीन इतिहासांत मिळण्यासारखी आहे. पण मराठींत आजपर्यंत ती कोणीही एकत्र केलेली नव्हती; इतकेंच नव्हे तर इंग्रजींतही बाणभट्टाचें कवि या नात्यानें, आणि श्रीहर्षाचें इसवी सनाच्या सातव्या शतकांतील एक प्रसिद्ध चक्रवर्ती या नात्यानें एकत्र वर्णन केलेलें आमचे पाहण्यांत नाहीं. ही उणीव पांडुरंगशास्त्री यांच्या प्रस्तुतच्या बाणभट्टाच्या चरित्रानें दूर झाली आहे; आणि संस्कृत शिकणाऱ्या शाळेंतील व कॉलेजांतील विद्यार्थ्यांनींच नव्हे, तर हिंदुस्थानच्या प्राचीन इतिहासाची ज्यास गोडी आहे त्यांनीही हें पुस्तक निदान एकवार तरी वाचण्यासारखें झालें आहे. रत्नावलि, प्रियदर्शिका, नागानंद वगैरे नाटकांचा कर्ता श्रीहर्ष याच्याच आश्रयास बाण कवि होता ही गोष्ट निर्विवाद असल्याबद्दल पांडुरंगशास्त्री यांनीं जे पुरावे दिले आहेत ते, आणि भवभूती मयूर वगैरे कवीसंबंधीने मधुन मधुन जी माहिती दिली आहे ती निदान

महाराष्ट्र वाचकांस तरी नवी, मनोरंजक, आणि बोधप्रद वाटेल यांत शंका नाही. सारांश, बाणकवीचें चरित्र या नात्याने हा ग्रंथ वाचनीय झाला आहे. पुस्तकाचें बाह्यांग हल्लीपेक्षा अधिक रम्य असते तर दुधांत साखर पडती. पण ती गोष्ट शास्त्रीबुवांच्या हातची नव्हती.

असो; वर सांगितलेच आहे की, आम्ही या ग्रंथाचें जे अभिनंदन करतो ते केवळ साहित्यदृष्ट्या नसून ऐतिहासिक दृष्ट्या होय. पांडुरंगशास्त्री यांनीच एके ठिकाणी असें म्हटले आहे की, बाण-श्रीहर्षाच्या काली जिकडे तिकडे पराक्रमाच्या चळवळी होत्या आणि त्यामुळें देशाचे स्वरूप आतांप्रमाणें शांत न दिसतां कांही निराळेच दिसत होते. हिंदुस्थानच्या प्राचीन इतिहासासंबंधी ही गोष्ट लक्षांत ठेवण्याखी आहे. श्रीहर्ष राजा, ज्यास हर्षवर्धन किंवा नुसतें हर्ष असेही म्हणत, हा इ. स. ६०७ मध्ये गादीवर बसून सन ६४८ सांत मृत्यु पावला असे अलीकडील शोधावरून निश्चित झाले आहे. या वेळची हिंदुस्थानची किंवा उत्तर हिंदुस्थानची स्थिती फारच चमत्कारिक होती. ग्रीस देशांतील प्रसिद्ध योद्धा अलेक्झांडर हा हिंदुस्थानावर स्वारी करून परत गेल्यानंतर त्याच्यामागे जे ग्रीक योद्धे झाले त्यांनी हिंदुस्थान आपल्या हस्तगत होण्याची खटपट केली होती. पण चंद्रगुप्ताने त्यांचा पराभव केल्यामुळे हिंदुस्थानांत मौर्य राजांचे साम्राज्य स्थापन झालें आणि त्याच वशांतील अशोकाच्या कारकीर्दीत सदर साम्राज्याच्या वैभवाची पराकाष्ठा होऊन बौद्धधर्मास उत्तेजन मिळाले. मौर्य साम्राज्याचा पुढे शक नांवाच्या परकी लोकांनी मोड केला; व कांही दिवस हिंदुस्थानांत या परकीय राजांचा अंमल चालू होता. कालिदासानें मालविकाग्निमित्रांत उल्लेख केलेल्या पुष्पमित्र, अग्निमित्र वगैरे राजांनी या परकीयांचा मोड करून पुनः एकवार हिंदुसाम्राज्याची स्थापना केली. तथापि पुन्हा हूणांचे प्राबल्य होऊन उत्तर हिंदुस्थानच्या पश्चिमेकडील बराच भाग त्यांच्या ताब्यांत गेला. परंतु गुप्तवंशांतील राजांनी या परकीयांचा पराभव करून अशोकाच्याही पेक्षा अधिक विस्तीर्ण असें हिंदुसाम्राज्य स्थापन केलें. कालांतराने हेंहि साम्राज्य लयास जाऊन हूणांची सरशी होती की काय अशी भीति पडली. ही ज्याच्या कारकीर्दीत नाहीशी झाली व ज्यानें पुन्हा हिंदुस्थानांत स्वदेशी साम्राज्याची स्थापना केली तोच हर्षचरितांत वर्णिलेला श्रीहर्ष होय. श्रीहर्षाचा बाप प्रभाकरवर्धन याचे वर्णन करतांना त्यास

बाणानें ' हूण-हरिण-केसरी ' असें विशेषण दिलें आहे. प्रभाकरवर्धनास दोन पुत्र व एक कन्या अशी तीन आपले द्योती. पुत्रांपैकी वडील राज्यवर्धन व धाकटा श्रीहर्ष, आणि कन्येचें नांव राज्यश्री. प्रभाकरवर्धन मरण पावल्यानंतर कोणी गादीवर बसावें याची वाटाघाट चालली अमतांच मालव देशाच्या राजानें राज्यश्रीचा पति कनोजचा राजा यास मारून राज्यश्रीस कनोज येथें बंदीत ठेवल्याची बातमी येऊन पोहोचली. राज्यवर्धन हूणावर स्वारी करून तेव्हां परत आला होता. ही बातमी ऐकतांच त्यास त्वेष येऊन तो हर्षास मागें ठेवून आपणच आपला मामेभाऊ भंडी (यासच शिलालेखांत व हूणखंडाच्या ग्रंथांत भान म्हटलें आहे.) यास बरोबर घेऊन मालव देशाच्या राजास शासन करण्यास निघाला. परंतु मालव राजास जिंकून परत येत असतां गौडराजा शशांक याने मुलगी देतो या निमित्ताने त्याला फसवून आपले घरीं आणून कपटाने त्याचा वध केला. ही बातमी हर्षास समजतांच, तो ' गौडराजाचा लवकरच वध करीन, नाही तर अभिकाष्ठें भक्षण करीन, अशी प्रतिज्ञा करून दिग्विजयार्थ निघाला परंतु पुढे राज्यश्री बंदीतून निघून अरण्यांत गेली ही बातमी त्यास कळल्यावर भंडीस गौडराजाच्या शासनार्थ जाण्यास सांगून आपण राज्यश्रीच्या शोधार्थ त्रिंश्यावटीत गेला, व तेथे तो त्यास दिवाकर मित्र नामक भिक्षूच्या आश्रमाजवळ मिळाली. राज्यश्रीच्या मनानें तेव्हांच बौद्धधर्माची दीक्षा घ्यावयाची होती; पण गौडवधाची प्रतिज्ञा करून आम्ही दोघेही एकदम दीक्षा घेऊं असे हर्षाने दिवाकरमित्रास सांगितल्यावरून दोघेही गंगेच्या कांठी श्रीहर्षाचा तळ पडला होता तेथे आली.

येणेप्रमाणें हर्षचरित्रांतील कथानक आहे; आणि बाणकवीच्या शिरस्त्याप्रमाणें श्लेषादि अनेक अलंकारांनी या ग्रंथाची पद रचना सुशोभित केलेली आहे. प्रभाकरवर्धन, राज्यवर्धन, राज्यश्री, हर्ष सर्वे पात्रे व त्यांची हकीकत ऐतिहासिक आहे. पण मौज अशी की, संबंध हर्षचरित वाचले तरी श्रीहर्ष केव्हां झाला, त्याचें साम्राज्य कोठपासून कोठपर्यंत होतें, त्यानें कोणकोणते राजे जिंकले, त्याच्या सैन्याचा बंदोबस्त कसा होता, त्याच्या दिग्विजयास किती वर्षे लागली, दिग्विजय केल्यानंतर त्यानें राज्याचा बंदोबस्त कसा ठेविला अथवा आपल्या संयत्तीचा उपयोग कसा केला, याबद्दल प्रत्यक्ष अशी हर्षचरितांत काहीं एक माहिती मिळत नाहीं. कोठें कोठें राजास जीं विशेषणें दिलीं

आहेत त्यांतील श्लेषांवरून ही माहिती उपलब्ध होते. उदाहरणार्थ श्रीहर्ष राजा दर पांच वर्षांनीं आपलें सर्व द्रव्य प्रयाग येथें सर्व मांडलिक राजांसमक्ष, ब्राह्मण, बौद्ध आगि गोरगरीब यांस वांटून देत असे असा जो हुएनछंग याने उल्लेख केला आहे, यावरून “सकलभुवनकोशश्चाग्न्यजन्मनां विभक्तः” असें जें श्रीहर्षराजाचें हर्षचरितांत आरंभी वर्णन केलें तें अगदी यथार्थ आहे; व टीकाकारानें “अग्न्यजन्मानो, द्विजाः आदिनृपाः श्रमणाश्च” असा जो अर्थ केला आहे तोही बरोबर आहे असें दिसून येतें. तसेच ‘शेषभोगिमंडलस्योपरि क्षमाकृतः’ या वाक्यानेही कांही राजे जिकून बाकीचे शरण आल्यावर त्यांस जीवदान दिलें किंवा क्षम्य केली असा जो पांडुरंगशास्त्री यांनीं तर्क केला आहे तो संभवनीय दिसतो. श्रीहर्षाचा दर्पशांत नांवाचा हत्ती मदोन्मत्त होऊन कुमार राजाच्या अंगावर धांवून गेला असतां श्रीहर्षानें आपल्या तरवारीने त्याचें निवारण करून हत्तीस रानांत घालवून दिले, या कथेस अनुलक्षूनही एक श्लोक आहे. परंतु अशा प्रकारच्या श्लेषानें इतिहासाचे ज्ञान श्रीहर्षाच्या काली जरी होत असले तरी पुढें ती परंपरा कायम राहणे अशक्य होते. सारांश, हुएनछंग याच्या प्रवासाचे वर्णन जर आपणांस मिळालें नसते तर हे श्लेष समजले नसते, इतकेच नव्हे तर बाणानें वर्णन केलेला श्रीहर्ष सातव्या शतकांतील चक्रवर्ति होता हे देखील समजण्याची मारामार पडली असती. बाणकवीचा उद्देश इतिहास लिहिण्यापेक्षां ऐतिहासिक कादंबरी किंवा आख्यायिका लिहिण्याचा होता असें मानलें तरी तत्कालीन लोकस्थिती-बद्दल श्लेषघटित विशेषणांत जी माहिती मिळते त्यापेक्षां अधिक माहिती मिळू नये ही मोठ्या आश्चर्याचीच गोष्ट होय. या वेळीं बौद्धधर्मास श्रीहर्षाचा पुष्कळ आश्रय मिळाला होता. किंबहुना हर्षाचा भाऊ राज्यवर्धन बौद्धधर्मी असून श्रीहर्षानेंही पुढे त्याच धर्माचा स्वीकार केला होता. इटसिंग तर असें म्हणतो कीं, नागानंद हें नाटक श्रीहर्षानें बौद्धधर्माचा स्वीकार केल्यावर लिहिलें; आणि जीमूतवाहनाचें सौंग स्वतः घेऊन राजा आपल्या नाटक मंडळीकडून त्याचा संगीतांत प्रयोग करवीत असे. बाणकवीस अशा प्रकारची माहिती आपल्या आख्यायिकेंत देणें कांहीं अशक्य नव्हतें. तसेंच श्रीहर्ष आपणांस कुमार म्हणवी, राजा म्हणवीत नसे असेंही ‘अत्रदेवेन नाभिषिक्तः कुमारः’ यावरून दिसून येतें. पण बाणकवीनें त्याचा स्पष्ट उल्लेख कोठें केला नाहीं. ऐतिहासिक कादंबरी

लिहिण्याची ही पद्धत हल्लीच्या काळांत कोणासही पसंत पडेल असें वाटत नाही; विशेषेंकरून आपल्या समकालीन किंबहुना पुरस्कृत्या राजाची कथा सांगतांना तरी बाणानें इतिहासाकडे अधिक लक्ष द्यावयास पाहिजे होतें. पण तसा प्रकार घडला नाही. यावरून जुन्या महाकवीचे किंवा महापंडितांचे राजकीय विचार कसे असत याचे अनुमान होते. बाणास इतिहासाची माहिती कांहीं कमी होती असें नाही. गुप्तवशाच्या राजांनी त्याच्या पूर्वजांस आश्रय दिला होता असें त्यानेच कादंबरीच्या प्रस्तावनेत सांगितलें आहे. तसेंच गुप्त राजानंतरच्या किंवा पूर्वीच्या राजानी किंवा राजकीय पुरुषांनी जी जी विश्वासघाताची कृत्ये केली ती स्कंदगुप्ताच्या तोडाने त्याने हर्षचरितांत वदावेली आहेत; व यांपैकी बऱ्याच गोष्टी ऐतिहासिक आहेत याबद्दल आतां प्रत्यंतर पुरावा मिळालेला आहे. अशा ऐतिहासिक माहितीचा ज्याच्याजवळ संग्रह होता व सरस्वती वश असल्याने ज्यास हर्षराजाने 'वश्यवाणी कविचक्रवर्ति' अशी पदवी देऊन अपरिमित द्रव्य दिले होते त्याच्या हातून स्वस्थपणे तत्कालीन अथवा पूर्वीच्या इतिहासावर आख्यायिकेपेक्षा अधिक तपशीलवार ऐतिहासिक ग्रंथ लिहिला जाऊं नये याचे आश्चर्य वाटते. श्रीहर्षापूर्वीच्या सहाशें वर्षांत हिंदुस्थानावर यवन, शक आणि हूण यांच्या तीनदां स्वाऱ्या होऊन त्यांच्या ताब्यांत बराच मुलुखही गेलेला होता. पण हिंदुस्थानांतील हिंदु राजांनीं तीनदां त्यांचा पराभव करून देशी साम्राज्ये स्थापन केली आणि धर्माचा अगर जातीचा अभिमान न धरतां बौद्ध, जैन किंबहुना यवन आणि हूणछं-गासारखे अगदी परस्थ प्रवाशी यांसही समबुद्धीने वागवून राज्यांत उत्तम बंदोबस्त ठेविला, व प्रजेच्या कल्याणाची अनेक उत्तम कामें केली, हा विषय कोणाच्याही बुद्धीस सहज स्फुरण आणणारा होता. बाणकवीच्या कवित्वासय्यामुळें स्फूर्ति मिळाली नाही असें नाही. पण हिंदुस्थानांतील एतद्देशीय शेवटला सार्वभौम श्रीहर्ष याच्या आख्यायिकेंत या ऐतिहासिक गोष्टींचा उल्लेख करण्यापेक्षां श्लेषादि चमत्कार करण्यांतच त्यास अधिक महत्त्व वाटलें. स्वदेशी सार्वभौम राजाचें वैभव किंवा कारकीर्द वर्णन करतांना जर ही स्थिति तर जगन्नाथ पंडितानें 'दिल्लीवल्लभपाणिपल्लवतले नीतं नवीनं वयः' अशी फुसार्की मारल्यास किंवा गढवालचे पंडित श्रीउर्वीदत्त यांनीं हल्लींच्या बादशहावर 'एडवर्डवंश' म्हणून रघुवंशासारखें काव्य करून प्रसिद्ध केल्यास त्यांत नवल

तें कोणते ! देशी साम्राज्य आणि परदेशी साम्राज्य यांत भेद काय असतो याचें तुत्त्वच अशा प्रकारच्या कवीस किंवा पंडितास कळत नाही असें म्हणणें जरा साहसाचें आहे. पण वस्तुस्थिति पाहतां या पंडितास ऐतिहासिक वर्णन करण्याची गोडी नव्हती, अथवा कवित्वाच्या निदर्शनास हा विषय योग्य नाही असें त्याचें मत होते असे म्हणणे भाग येतें. कसेही असो, हर्ष हा मोठा राजा होता; त्याने अनेक राजे जिकले; बाणकवीस अपार संपत्ति दिली आणि आपला सर्व खजिना गोरगरिबांस वांटला, इत्यादि कांही ठरीव गोष्टीखेरीज हर्षचरितांत श्रीहर्षाच्या वेळच्या सामाजिक आणि राजकीय परिस्थितीची कांही माहिती मिळत नाही. कालिदासाने एकाच ठिकाणी म्हणजे मालविकाग्निमित्रांत जे ऐतिहासिक कथानक घेतले आहे ते श्रीहर्षाच्या कथानकापेक्षा ऐतिहासिक-दृष्ट्या अधिक चांगले साधलेले आहे; आणि त्यावरून बाणापेक्षा कालिदासाची ऐतिहासिक दृष्टि चांगली होती असे दिसते तथापि कालनिर्णयासंबंधाने दोघांचीही अनास्था आढळून येते.

असो; या विषयावर वर्तमानपत्राच्या एका लेखांत जास्त चर्चा होणें शक्य नाही. अशोक, विक्रमादित्य, श्रीहर्ष वगैरे नदानंतर झालेल्या चक्रवर्ती राजांची कारकीर्द कशी होती, राज्यांत सुरक्षितपणा कसा होता, पशूकरतांहि तेव्हां दवाखाने कसे काढीत असत, किंवा कालवे अगर तलाव बांधून इरिगेशन खात्याचे काम कसे चालवीत, याबद्दल जी माहिती हल्ली मिळाली आहे ती विशेषतः करून परदेशी प्रवाशानी लिहिलेल्या ग्रंथांवरूनच उपलब्ध झाली आहे व हल्लीचा एखादा इतिहासकार जर त्या वेळचे चित्र काढील तर तें हर्षचरितापेक्षाही अधिक मनोरम वठेल. वर सांगितलेले इंग्लिश इतिहासकार मि. स्मिथ यांनी बाणाने केलेल्या स्कंधगुप्ताच्या वर्णनांत 'निजन्तृप वंशदीर्घ नासावंशं दधा नः' या श्लोकांवरून (तो नीट न समजता) जरी बाणाची थट्टा केली आहे तरी बाणाची वर्णन करण्याची शैली अपूर्व व जोरदार आहे ही गोष्ट त्यांनी कबूल केली आहे. अशा प्रकारच्या वश्यवाणी कविचक्रवर्तीच्या भाषेने हिंदुस्थानचा इतिहास लिहिला गेला नाही हे आमचें दुर्दैव होय.

वे. सं. पांडुरंग गोविंदशास्त्री पारखी यांच्या हल्लीच्या निबंधावरून जे थोडेसे ऐतिहासिक विचार सुचले ते वर दाखल केले आहेत. आता खुद्द निबंधासंबंधानें एकदोन गोष्टीत असलेला मतभेद सरतेशेवटीं सांगावयाचा तो

सांगून हा लेख पुरा करतो. बाणभट्टाच्या नांवावर मोडत असलेलें पार्वतीपरिणय नाटक कुमारसंभवावरूनच घेतलेलें आहे, असे कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर यांजप्रमाणे आमचेंही मत आहे. हे नाटक बाणकवीच्या कवित्वास शोभत नाहीं, हे खरें आहे. पण श्रीहर्षाच्या दरबारांत लोकांच्या रंजनार्थ नागानंदासारखा नाटके करीत असत तर तत्कालिन नाटकमंडळीच्या विनतीवरून बाणाने कुमारसंभवाचेच नाटक करून दिले असेल, असेंही म्हणतां येईल. हल्लीच्या काळांत राजाज्ञेवरून बाणाच्या कादंबरीचेही नाटक झालेलें आहे, हें लक्षांत आणले म्हणजे पार्वतीपरिणयाची कल्पना आम्हांस कांहीं असंभाव्य दिसत नाहीं. तसेच हालसाहेबांनी रत्नावलीतील व श्रीहर्षचरित्रांतील एका श्लोकाचे जें साम्य दाखविले आहे तेही आमच्या मते बरोबर आहे. आतां एके ठिकाणी दैवाची अनुकूलता व दुसऱ्या ठिकाणी प्रतिकूलता वर्णिली आहे हे जरी खरे आहे तरी दैवाच्या साधनविषयक कल नेचे आणि पद्यरचनेचे साम्य कायम राहतें ते राहतेंच. हर्षचरित्र हा ग्रंथ कदाचित् अपुरा राहिला असावा असें पांडुरंगशास्त्री म्हणतात; पण तसा प्रकार झाल्याचे आम्हांस आढळून येत नाहीं. हर्षचरिताची जी टीका आहे त्यावरूनही हल्लीचा ग्रंथ पूर्ण आहे असे दिसून येते. हर्ष व राजवर्धन या दोघां भावांचे राज्यश्रावर असलेले प्रेम, राज्यश्रीची दैवामुळे झालेली विपन्नावस्था, संकटसमर्थी श्रीहर्षाकडून तिची अकल्पित सुटका इत्यादि आख्यायिकेस अवश्य लागणाऱ्या गोष्टीपलीकडे हर्षचरित्र लिहिण्याचा बाणाचा उद्देश होता असे दिसत नाहीं. नाहीपेक्षां हुएनछंग याने लिहिल्याप्रमाणे दक्षिणेंत ज्याने त्या वेळी साम्राज्य स्थापन करून श्रीहर्षास नर्मदा उतरूं दिली नाहीं त्या सत्याश्रय पुलकेशी राजाचाही हुएनछंगप्रमाणें बाणाने उल्लेख केला असता. अथवा प्रयाग येथे दर पांच वर्षांनी श्रीहर्ष आपली संपत्ति याग न करतां लोकांस वांटी याचेही वर्णन या आख्यायिकेत आलें असते. कादंबरीच्या प्रस्तावनेंत हर्षाचा उल्लेख नाहीं, गुप्ताचा आहे. यावरून गुप्तांनी आश्रय दिलेले ब्राह्मण विद्वानांचे घराणें श्रीहर्षाच्या राज्यांत पुष्कळ दिवस त्याच्या आश्रयावांचून पण चांगल्या स्थितींत होतें असें दिसून येतें. हुएनछंग यानें असें लिहिलें आहे कीं श्रीहर्षाच्या सैन्याचा तळ गंगातटाकी असतां श्रीहर्ष बौद्धांचा अभिमानी म्हणून एक माथेफिरू वेड्य ब्राह्मणाने त्याचा खून करण्याचा प्रयत्न केला होता, व त्यामुळें कांहीं दिवस राजाची ब्राह्मणांवर गैरमज्जीही झालेली होती. ही

गोष्ट जर खरी असेल तर विद्वत्तेनें व गुप्तांच्या आश्रयानें लोकमान्यतेस चढलेलें बाणाचें ब्राह्मण घराणेंही श्रीहर्षाच्या गैरमजीत कांही दिवस तरी असण्याचा संभव आहे. बाणाच्या तारण्यांत त्याच्या हातून गैरवर्तन झालें असावें व त्यास अनुलक्षून बाणाच्या प्रथम भेटीच्या वेळीं 'महानयं भुजंगः' असें श्रीहर्ष बोलल्याचे बाणानेच श्रीहर्षचरितांत लिहिलें आहे. भुजंग म्हणजे नार असा पांडुरंगशास्त्री अर्थ घेतात. पण त्यांत यापेक्षां स्पष्टार्थ नाही तर व्यंगार्थ तरी जास्त असावा असें वाटतें. कसेंही असो; श्रीहर्षाच्या कारकीर्दीत ब्राह्मण पंडित व कवि यांस बौद्ध भिक्षूसारखाच आश्रय व मन्मान मिळत असे एवढी गोष्ट निर्विवाद आहे. बौद्धाच्यासंबंधाने दिवाकर मित्राचें उदाहरण आहेच; पण हुएनछंग याचाही मोठा मान ठेवून श्रीहर्ष त्याचा उपदेश भक्तीनें ऐकत असे, असें स्वतः हुएनछंगानेच वर्णन केलें आहे. श्रीहर्षाच्या पुढें कांहीं वर्षांनी कुमारिल व शंकराचार्य हे उत्पन्न होऊन ही स्थिति पालटली आणि ब्राह्मण घमाचें वर्चस्व पुनः स्थापन झाले, ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे.

९ पूर्वेकडील लोकांचें विचारैक्य

या विषयावर जपानांतील ललितकलांचे प्रोफेसर मि. ओकाकुरा या जपानी गृहस्थांनी इंग्रजीत लिहिलेले पुस्तकाची एक प्रत आमचेकडे नुकतीच आलेली आहे. या पुस्तकाचें नांव वाचून आंतील मजकुराबद्दल चांगलीशी कल्पना येणारी नसल्यामुळे प्रथम त्याबद्दल थोडा खुलासा करून, नंतर पुस्तकांतील विषयाचा गोषवारा वाचकांस सादर करण्याचा आमचा विचार आहे. आशियाखंडांतील लोकांचे विचारैक्य म्हणजे काय, याचेंच आधी पुष्कळांस गूढ पडेल. परंतु जगाच्या नकाशाकडे दृष्टि दिली असतां आशियाखंडांतील देशांस युरोपखंडांतील राष्ट्रे कशीं ग्रासीत चाललीं आहेत, हें लक्षांत येईल, व ते लक्षांत आलें म्हणजे या ग्रासास पात्र झालेल्या देशांस असें कांहीं सामर्थ्य आहे कीं नाहीं, कीं जेणेकरून हीं आपत्ति त्यांस टाळतां येईल, असा कोणासही सहज विचार सुचणार आहे. फार प्राचीन काळापासून युफ्रेटिस, सिंधु, गंगा, ब्रह्मपुत्रा आणि हो-हांग-हो यां

पूर्वेकडील लोकांचें विचारैक्य

नद्यांचे कांठीं आशियांतील राष्ट्रांच्या सुधारणेचा ध्वज फडक मध्य एशियांत कांहीं दिवस या लोकांची वस्ती होती, पण दक्षिणेकडील सुपीक प्रदेश सांपडल्यानंतर मध्य एशियांतील वस्ती मोडली आणि हूण, तार्तर, वगैरे रानटी लोक कांहीं चीनांत, कांही हिंदुस्थानांत व कांहीं इराणांत जाऊन राहिले. बटिबलोन, निनवे, वगैरे आशियाखंडांतील अगदी पश्चिमेकडील राष्ट्रांची सुधारणा आतां बहुतेक नामशेष होऊन राहिलेली आहे, व इराणच्या लोकांस मुसलमानी धर्म स्वीकारावा लागल्यामुळें चीन, हिंदुस्थान, व तिबेट या देशांतून इराणास एका प्रकारचा वेगळेपणा प्राप्त झालेला आहे. हा वेगळेपणा सद्धर्शनी जितका भासतो, तितका वस्तुतः नाही हे खरें; तथापि अशोकराजाचे वेळीं हिंदुस्थानांत व हिंदुधर्माच्या छायेखालीं जमलेल्या व वाढलेल्या बौद्ध भिक्षूंनी व उपदेशकांनी ज्याप्रमाणे एकीकडे सिरियापालेस्ताईन, दुसरीकडे चीन, जपानपर्यंत 'पूर्वापरौ तोयनिधीवगाह्यस्थितः पृथिव्या इव मानदंडः' याप्रमाणें आपल्या धर्माचा दंड पसरून दिला तसा प्रकार आतां होईल कीं नाही, याबद्दल शंका आहे. तथापि तिबेट, चीन, जपान, सयाम, ब्रह्मदेश, हिंदुस्थान व सीलोन आदिकरून इराणच्या पूर्वेस जे देश आहेत त्यांचा विचार केला, तर त्यांस जोडण्यास कोणच्याही प्रकारचें साधन नाही असे कोणीही म्हणणार नाही. व आशिया खंडांतील राष्ट्रांमध्ये प्रमुख राष्ट्रे हींच आहेत. आतां एवढे खरें कीं, एक जपान खेराज करून इतर राष्ट्रे लंगडी झालेली आहेत. सेटपीटर्सबर्गमधून थेट मांचुरियापर्यंत रशियन रेल्वे होऊन हिमालयाच्या उत्तरेकडील भाग बहुतेक ग्रासून रशियानें चीनांत प्रवेश केलेला आहे. आणि दक्षिण महासागरांतून इंग्रज लोकांनी इकडे येऊन हिंदुस्थान व ब्रह्मदेशावर आपला पूर्ण अंमल बसविला आहे, व समुद्राच्या बाजूनें इराण व चीन यांस शह दिलेला आहे. एक जपान काय तें मोकळे सुटलेलें आहे; व जपानी लोकांनी पाश्चिमात्यांचें जें अनुकरण केलें आहे व त्यांजपासून ज्या विद्या संपादिल्या आहेत, त्यामुळें त्यांचे स्वातंत्र्य पुढेही असेंच कायम राहील अशी आशा आहे. अशा स्थितींत एका जपानी प्रोफेसरास एशियाखंडांतील लोकांच्या ऐक्याचे विचार सुचावे हें अगदीं स्वाभाविक आहे. जपानानें चीनवर स्वारी करून त्या देशाचें व्यंग पाश्चिमात्य राष्ट्रांचे नजरेस आणण्यास मदत केली हें उघड आहे. पण केव्हांना केव्हां

तरी आपण म्हणजे चीन, ब्रह्मदेश, हिंदुस्थान आणि जपान ह्या राष्ट्रांतील लोक एक आहो ही कल्पना कोणाही स्वतंत्र विचाराच्या पुरुषाचे डोक्यांत आल्यावाचून राहिली नसती; व तीच कल्पना मि. ओकाकुरा यांनी आपल्या पुस्तकांत ग्रथित केली आहे. हिमालयपर्वत चीन व तिबेट या राष्ट्रांस हिंदुस्थान-पासून वेगळें करतो हे खरे आहे. पण पूर्वीचा इतिहास मनांत आणला असतां जगांतील ह्या अत्युच्च पर्वतासही या दोन राष्ट्रांतील विचारैक्य मोडवले नव्हती, असें पुस्तकाच्या आरंभीच प्रो. ओकाकुरा यांनी म्हटले आहे. तिबेटांतून प्रवास करणे आतां कित्येकांस कष्टास्पद किंबहुना अशक्य वाटत असेल, पण बौद्ध धर्माचा ध्वज जेव्हां सारखा फडकत होता तेव्हां जपानांतील शेकडो प्रवासी हिंदुस्थानात येत व हिंदुस्थानचे धर्मोपदेशक त्याच वाटेनें चिनांतून जपानात जात असत. किंबहुना तिबेट हा या लोकांचा रहदारीचा रस्ताच होता असे म्हटले तरी चालेल. चीनच्या सरहद्दीवर प्राचीन काळी एकदां एक हिंदु, एक चिनी व जपानी प्रवाशी यांची गांठ पडली होती; त्यावेळी आपण तिघे एकच आहों, हे दाखविण्यास त्यांपैकीं एकांनें असें रूपक रचलें की आपण तिघेही एकाच पंथ्याचे अवयव आहों. हिंदु हा या पंथ्याच्या कड्या आहे; त्यावरून पसरलेला कागद चिनी हा आहे आणि जपानी हा त्या पंथ्याच्या काड्या सांधणारा खिळा आहे. चीन, जपान व हिंदुस्थान यांचे ऐक्य या प्रवाशांनी केलेल्या रूपकापेक्षां अधिक चांगल्या रीतीने व्यक्त करणें अशक्य आहे; व प्रो. ओकाकुरा यांनी हेच रूपक आपल्या ग्रंथांत घेतलेलें आहे. बौद्धधर्माचा हिंदुधर्माशी पुष्कळ विरोध आहे; पण स्वामी विवेकानंद म्हणत असत त्याप्रमाणे बौद्धधर्म म्हणजे हिंदुधर्माचा बच्चा—पण बंडखोर बच्चा—आहे किंवा होता हे लक्षांत ठेवले पाहिजे. पाश्चिमात्य राष्ट्रांची धांव ज्याप्रमाणें सुखोपभोगांकडे आहे, तशी पूर्वेकडील लोकांची नाहीं, व आयुष्य सुखांत घालविण्याच्या साधनापेक्षां आयुष्याचें परिणामी साफल्य कसें होईल हाच विचार त्यांच्या डोळ्यांपुढें नेहमीं उभा असतो. आज जगांत प्रचलित असलेलें सर्व धर्म पूर्वेकडील म्हणजे आशियाखंडांतील राष्ट्रांतच प्रथमतः कां निपजलें याचें बीजही वरील भेदांत आहे असें प्रो. ओकाकुरा यांचें म्हणणें आहे. सारांश, पूर्वेकडील राष्ट्रांतील लोकांमध्ये पाश्चिमात्य राष्ट्रांतील लोकांपेक्षां विवेक्षण असें जर एकादें विचारैक्य असेल तर तें वर निर्दिष्ट केलेलेंच होय

व त्यामुळे हिंदुस्थान, चीन, व जपान ह्या राष्ट्रांतून देवांच्या मूर्ति, धर्मोपदेशा-
करितां केलेलीं लेणीं किंवा देवालये यांच्या रचनेंत व कारागिरींतही
एक प्रकारचें साम्य मर्मज्ञ प्रेक्षकांस दिसून येते असे मि. ओकाकुरा यांचें
म्हणणे आहे. अजिंठा येथील लेणी ओकाकुरा हे पहावयास गेले तेव्हां
तेथील कोरीव चित्रे अपूर्ण आहेत हे त्यांच्या ताबडतोब लक्षांत आलें,
म्हणजे 'दगडाच्या कोरीव मूर्ति आहेत त्यांवर सनल्याचा किंवा दुसऱ्या
कसल्या तरी लुकणाची थर देऊन त्यावर पुढे मनुष्याचे हावभाव मनोविकार
रंगांनी दाखवावयाचे होते, परंतु ते काम झालें नाही, किंवा होऊन त्यांचा
नाश झाला' असे मि. ओकाकुरा यांचे म्हणणे आहे. कसेही असो, स्वतंत्र
राष्ट्रांतील एका मर्मज्ञ विद्वानास पूर्वेकडील राष्ट्रांमध्ये असलेल्या ऐक्याची
अशा रीतीनें एकदां प्रचीति आल्यावर लवकरच त्यास 'सर्व ब्रह्ममयं
जगत्' असे वाटूं लागल्यास त्यांत कांही नवल नाही. जपानांत हल्लीं
दोन तऱ्हेचे पक्ष झालेले आहेत. एक जपानी लोकांनी सर्वस्वी पाश्चिमा-
त्यांचें अनुकरण करून त्याची रीतभात व सुधारणा उचलावी असे म्हणणारा,
व दुसरा योग्य ती पाश्चिमात्य सुधारणा घेऊन जपानच्या लोकांनी आपला
स्वाभिमान व आपलेपणा कायम ठेवावा असे प्रतिपादन करणारा. मि. ओका-
कुरा हे या दुसऱ्या पक्षाचे आहेत; व जपानांतील चित्रकला किंवा मूर्तिकला
याच धोरणावर सुधाराव्या असे त्यांचे मत आहे. चित्रे, जुन्या मूर्ति, किंवा
जुन्या कला यांचा त्यांनी पुष्कळ वर्षे अभ्यास केलेला असून या विषयांत
त्यांचे प्रावीण्य जपानांतील सर्व लोकांस मान्य व समत आहे; इतकेच नव्हे, तर
हे विषय जेथे शिकवितात त्या संस्थेमध्ये हे प्रधान गुरु होते. पण पुढे या
संस्थेचे काम इताली देशांतील कारागीर आणून या पाश्चिमात्य धर्तीवर चाल-
वावे असें ठरल्यामुळें त्यांस संस्था सोडून द्यावी लागली. तथापि त्यांच्या
लौकिकामुळे त्यांचे भोवती नवीन शिष्यमंडळ तयार झाले; व त्यांच्या मतांचा
अधिकाधिक प्रसार होऊं लागला. त्यांनी हिंदुस्थान, चीन वगैरे पूर्व देशच
पाहिले असें नाहीं; तर त्यांनीं युरोपांतही प्रवास केलेला आहे, व
त्यांचा असा दृढ समज झालेला आहे कीं आशियाखंडांतील लोकांचें
विचारैक्य केवळ चित्र किंवा देवादिकांच्या मूर्ति यांमध्येच नव्हे, तर धर्मा-
च्या इतर बाबतींतही अद्यापही चांगलें प्रत्ययास येते. व हें विचारैक्य युसो:

पिचन राष्ट्रांतील लोकांच्या विचारापेक्षां भिन्न असल्यामुळे पूर्वेकडील विचारांचा व पश्चिमेकडील विचारांचा असे हे दोन भिन्न ओघच आहेत असें म्हणावें लागतें. या ओघांची भिन्नता कोणत्याही कारणानें एकदां लक्षांत आल्यानंतर हे दोन ओघ असेच भिन्न राहावयाचे किंवा एका ओघाच्या झपाट्याखाली दुसरा ओघ गुरफुटून जावयाचा किंवा नाहीसा व्हावयाचा कीं काय, असा सहजच प्रश्न निघतो; व त्यास जपानी मनुष्याकडून जें उत्तर मिळावयाचें तेंच ओकाकुरा यांनी दिलेलें आहे. आशियाखंडांतील राष्ट्रांची उन्नति होणें जरूर आहे इतकेंच नव्हे, तर ती होण्यास पूर्वीच्या विचारैक्याचे जे मार्ग पडलेले आहेत तेच पुनः सुधारून आपण नीट केले पाहिजेत, असें ओकाकुरा यांचें म्हणणें आहे व तें पुष्कळ अंशी खरें आहे यांत शंका नाही. पाश्चिमात्य राष्ट्रांनीं पूर्वेकडील राष्ट्रांतील हें विचारैक्य मोडून टाकून नेहमी त्यांस पादाक्रांत करून ठेवलेल्या स्थितीतच ठेवणें जरूर व शक्य आहे, असें प्रतिपादन करणारे कांहीं पाश्चिमात्य ग्रंथकार आहेत; किंबहुना युरोपांतील राष्ट्रांनीं आशियाखंडांतील राष्ट्रांस नेहमीं कड्यांत ठेवून त्यांचेपासून आपला होईल तेवढा फायदा करून घ्यावा असाच ईश्वरी संकेत आहे, असें म्हणण्यापर्यंतहि कित्येकांची मजल येऊन ठेपलेली आहे. याची उगट बाजू म्हटली म्हणजे ओकाकुरा यांनीं दाखविली आहे तीच होय. आशियाखंडांतील लोकांमध्ये एक प्रकारचें प्राचीन काळापासून चालत आलेलें विलक्षण विचारैक्य आहे, व हिमालयपर्वत आड आल्यानेंही जर तें नाहींसें झालेलें नाहीं, तर अन्य कारणांनेंही तें नाहींसें होणें शक्य नाही; बुडविलेल्या भोपळ्याप्रमाणें केव्हां तरी पाण्याच्या सपाटीवर तरंगून दृक्प्रत्ययास येईल हें निश्चित आहे अशी त्यांच्या मनाची खात्री झालेली आहे व ती खात्री हल्लींच्या पुस्तकांत त्यांनीं लोकांपुढें मांडलेली आहे. अशा प्रकारचें पुस्तक एशियाखंडांतील विद्वान् पुरुषानें लिहिलेलें हें पहिलेंच होय. व भगवद्गीतेंत सांगितल्याप्रमाणें भेदांतही साम्य पाहणारी अशा प्रकारची दृष्टि फारच थोड्या लोकांत आढळून येते. तथापि एकदां ही कल्पना प्रचलित केली म्हणजे तिचा प्रसार होण्यास फारशी पंचाईत पडत नाहीं असा ऐतिहासिक अनुभव आहे. हा अनुभव हल्लींच्या कल्पनेस लागू पडेल कीं नाहीं, पडला तर कोणत्या मानानें पडेल, आणि त्याचा शेवट कसा काय होईल इ. बरेच महत्त्वाचे प्रश्न मि. ओकाकुरा

यांच्या पुस्तकाचे वाचनाने मनांत उद्भवतात, व त्यासंबंधाने आजच आणखी दोन शब्द लिहिणार होतो, परंतु स्थलसंकोचास्तव तो बेत सध्या रद्दित करणे भाग आहे.

१० थोर पुरुषांचीं चरित्रे

थोर पुरुषांच्या कृत्यांचे जे थोडेबहुत विवेचन आम्ही पूर्वी केले आहे त्यावरून असे दिसून येईल की (१) पराक्रमी पुरुष देशांत नेहमीच निपजतात असे नाही; (२) हे पुरुष निपजले तरी त्यांस सर्व गोष्टीची अनुकूलता मिळून त्यांच्या हातून मोठी कृत्ये होणे हे सर्वस्वी त्यांच्या प्रयत्नाधीन नसते; (३) जन्मतःच अमुक मनुष्य मोठा आहे किंवा होईल हे सांगणे कठिण आहे. ज्याचे अंगी विशाल बुद्धि, धैर्य वगैरे गुण स्वभावतःच असतात, व त्या गुणांचा पुढे विकास होऊन त्यांचा अकाली नाश न होता त्या पुरुषांच्या हातून त्यांस इतर गोष्टींची अनुकूलता मिळून मोठमोठी कामे होतात, तेव्हाच तो पुरुष मोठा असे प्रत्ययास येते; आणि (४) ज्या गोष्टीची अनुकूलता मिळणे हे मनुष्याच्या प्रयत्नाधीन नसते त्या गोष्टी ईश्वरकृपेने, देवाने, कालसत्तेने, सद्दीने किंवा सुधारकांच्यासारख्या नास्तिकांच्या मते अज्ञेय कारणांनी घडून येतात असे म्हणण्याचा परिपाठ आहे. सारांश, मोठ्या बुद्धीचा किंवा धैर्याचा पुरुष निपजणे व त्यास मनुष्याच्या प्रयत्नाधीन नसलेल्या गोष्टींची अनुकूलता मिळणे हे ईश्वरकृपेचे लक्षण असून असले पुरुष भगवद्गीतेतील सिद्धान्ताप्रमाणे ईश्वरी अवतार नाहीत असे म्हणणे कठिण आहे असे जे आम्ही प्रथमतः लिहिले होते ते वस्तुस्थितीस व इतिहासासच धरून लिहिले होते. झाडाची पाने हलतात हीहि ईश्वराचीच कृपा आहे. म्हणून झाडास ईश्वरी अवतार म्हणावे अशासारख्या नास्तिकांच्या मूखे कोट्यांनी आम्ही दिलेल्या सिद्धान्तास यत्किंचित्हि कमीपणा येतो असे आम्हास वाटत नाही. जगामध्ये आपणास जी जी कृत्ये करावयाची आहेत, अथवा थोर पुरुष जी जी कृत्ये करतात तीं सर्वांशीच आपल्या प्रयत्नाने साध्य असतात असे नाही; व केवळ अर्थाचे असली कृत्ये होण्यास ईश्वरी साहाय्याची जरूर आहे असे नमूद

म्हणत असतात. झाडाची पाने हलण्यासहि ईश्वरी सत्ता लागत नसते असे नाही. पुण्याच्या पश्चिमेस सुधारकांनी लाखो भाते लावले तरी हल्ली हलतात त्याप्रमाणे पुण्याच्या झाडांची पाने त्यांच्याच्याने हलवणार नाहीत; अथवा कितीहि खत घातले तरी झाडास स्वभावसिद्ध जी पालवी, फळे व पुष्पे येतात ती त्याच्याच्याने आणवणार नाहीत. पण येवढ्यामुळे जसे झाडे लावण्याचे व बागाईत करण्याचे काम लोक सोडून देत नाहीत, त्याचप्रमाणे थोर पुरुषांच्या जयंतीचे उत्सव करण्याचे आम्ही सोडून देतां कामा नये. आपल्या हातून ज्या गोष्टी होण्यासारख्या आहेत त्या आपण कराव्यात आणि ईश्वरी साहाय्याची अपेक्षा करीत बसावे हेच प्रत्येक मनुष्याचे खरे कर्तव्य आहे; व उद्योगी मनुष्यास ईश्वर साहाय्य करतो त्याचाहि खरा अर्थ हाच आहे.

ईश्वरी साहाय्याची जरूर असली तथापि केवळ ईश्वरी साहाय्यानेच सर्व भाग उरकत नाही, त्यास प्रयत्नाची आवश्यकता असते. तेवढा प्रयत्न आपण केल्या म्हणजे आपल्या कर्तव्यातून आपण मोकळे झालो हें उद्योगाचे खरे तत्त्व आहे. अमुक एका थोर मनुष्यास ईश्वरी अंश म्हटल्याने इतर मनुष्यांच्या मनांतील उद्योगप्रवृत्तीची इच्छा नाहीशी होते हे म्हणणे अविचाराचे व कोत्या समजुतीचे आहे. ईश्वरी कृपेची अथवा साहाय्याची कोणत्याहि राष्ट्राचा अभ्युदय होण्यास जरूर आहे या वाक्याचा खरा अर्थ एवढाच आहे की, मनुष्याच्या प्रयत्नाहून त्यास इतर गोष्टीची आवश्यकता लागते. मनुष्यास मुळीच प्रयत्न करावयास नको असा त्याचा अर्थ होत नाही. उदाहरणार्थ, आपण एका उत्कृष्ट चित्ताच्याची गोष्ट घेऊ. उत्कृष्ट कवीप्रमाणे उत्कृष्ट चित्तारीहि जन्मलेच पाहिजेत; ती गोष्ट मनुष्याच्या प्रयत्नाधीन नाही. समाजाची स्थिति, अथवा कालाचा ओष, अथवा अज्ञेय गोष्टी याच थोर पुरुष निर्माण होण्याचे कारण आहे; परंतु कालाचा ओष फिरविण्यातहि मनुष्याचे प्रयत्न थोडेबहुत अंशांनी उपयोगी पडतात. पूर्वी होऊन गेलेल्या मोठमोठ्या चित्ताच्यांच्या उत्कृष्ट चित्रांच्या दर्शनाने ज्यांचे अंगी उपजतच चित्ताच्याची बुद्धि असते त्यांची ती बुद्धि जागृत होऊन तो उत्कृष्ट चित्तारी होण्याचा पुष्कळ संभव असतो; परंतु ज्याचे अंगी अशी उपजत बुद्धि नसते त्याने उत्कृष्ट चित्रांचा संग्रह पाहिला तरी क्रमशः कल्पेक्षा त्यापासून त्यास जास्त कांहीएक फायदा होत नाही. सारांश, उत्कृष्ट चित्तारी निपजणे ही गोष्ट जरी प्रयत्नाधीन नसली, अथवा उत्कृष्ट

चिंताऱ्यास जरी आपण ईश्वरी अंश म्हटलें तरी उत्कृष्ट चित्रांचा संग्रह करणें ही आमच्या प्रयत्नानें साध्य होणारी गोष्ट आहे. इतकेंच नव्हे, तर कोणीहि उपजत बुद्धीचा मनुष्य चित्तारी होण्यास अशा प्रयत्नसाध्य साधनांचा आम्हीं संग्रह करून ठेवणें अगदीं जरूर आहे. हाच न्याय प्रकृत स्थली लागू करावयाचा. राष्ट्राचा अभ्युदय होण्यास रामदास, शिवाजीसारखे पुरुष राष्ट्रांत जन्मले पाहिजेत; म्हणजे पुढे होणाऱ्या थोर पुरुषांनीं रामदास-शिवाजीनी जी कृत्यें केली तींच केली पाहिजेत असें नाही. राष्ट्रांत थोर पुरुष निपजणे हे ईश्वरी कृपेचें लक्षण आहे; व असे थोर पुरुष निपजले म्हणजे त्यांनीं काय केले पाहिजे हें त्यांस सांगण्यास कोणी लागत नाही. थोर पुरुषाचें लक्षणच हे आहे की, सभोंवतालची स्थिति पाहून तो आपल्या साधनांची योजना किंवा निवड करीत असतो; व या त्याच्या कामास त्याच्या प्रयत्नाबाहेरील गोष्टीची मदत मिळून त्यास यश आले म्हणजे त्याचा थोरपणा लोकांस कळून येतो. जन्मतःच कोणी थोर आहे असे कळून येत नाही हे वर सांगितलेच आहे. बाह्य साधनाची अनुकूलता न मिळाल्यामुळें प्रसिद्धीस न आलेले थोर पुरुष पाळण्यांत, बाळपणात अगर मोठे होऊनहि कित्येक मेले नसतील कशावरून ! करिता या गोष्टीचा आपणास विचार करून उपयोगी नाही. ज्या गोष्टी ईश्वरीकृपेनें व्हावयाच्या त्या ईश्वरीकृपेनेच व्हावयाच्या. परंतु पूर्वेतिहासावरून येवढी गोष्ट खास दिसून येते की, मनुष्य आपल्या उत्कर्षासाठी प्रयत्न करूं लागला असता त्यास ईश्वरी साहाय्य पुढें मागें मिळाल्याखेरीज रहात नाही. शिवजयंतीसारखे थोर पुरुषाचे उत्सव करून त्यांच्या कृतीचे व उद्योगाचे आपल्या देशबांधवांत स्मरण जागृत ठेवणे हें आमच्या प्रयत्नार्थीन असून कृतज्ञताबुद्धीने म्हणा, अगर देशहिताच्या दृष्टीने म्हणा, हे आपलें पदिलें कर्तव्य आहे. शिवराजाच्या चरित्राचीं पारायणे केल्यानें अथवा शिवजयंतीचे पुष्कळ उत्सव केल्यानें कोणी मावळा अगर बी. ए, सुधारक अथवा धर्माभिमानी शिवाजी अथवा रामदास होऊं शकतो असे नाही; पण ज्याप्रमाणें अलेक्झांडरचें चरित्र जुलियस सीझरास प्रोत्साहन मिळण्यास कारण झाले त्याप्रमाणें श्रीशिवाजीमहाराजासारख्या थोर पुरुषांच्या उत्सवापासून व चरित्रापासून कालांतरानें ज्या पुरुषांच्या अंगी नैसर्गिक बुद्धि किंवा ओज असेल त्यांस उमेद येण्याचा संभव आहे. थोर पुरुषांचीं चरित्रे, पुतळे, जयंत्या ज्या करावयाच्या त्या येवढ्याच

करितां होत; व तात्त्विकदृष्ट्या विचार केला असतां त्यांत ईश्वरीकृपेचें कांहीं एक अंग नाही असें कधीहि म्हणतां यावयाचें नाही.

शिवाजीस थोर पुरुष म्हणा परंतु ईश्वरी अवतार म्हणू नका हें म्हणणे शुद्ध वेडेपणाचें आहे. कोणासहि ईश्वरी अवतार म्हणल्याने त्याच्या गुणांचें ज्यांस साधेल त्यानें अनुकरण करण्यास कोणतीहि कधीच अडचण येत नाही. फार लांब कशाला ! ईश्वरी अवताराची गोष्ट राहूंच द्या, पण स्वतः ईश्वराबद्दल विचार केला तरी ईश्वर आहे म्हणून त्याच्या गुणांचे आपल्या हातून होईल तितके अनुकरण करण्याचा मनुष्य प्रयत्न करीत नाही काय ! नाही असे उत्तर द्या, म्हणजे सर्व धर्मांची राखरांगोळी एकदमच झाली. मग तुमचे प्रार्थनासमाजहि नकोत, शुभवर्तमानहि नको आणि तुकोबाहि नकोत. ईश्वर सर्व गुणांचे आदिस्थान आहे व मनुष्याची आणि त्याची तुलनाहि करतां यावयाची नाही; असें असतां हि जर ईश्वरी गुण आपल्यांत यावेत याकरितां आम्ही प्रयत्न करतो तर थोर पुरुषांस ईश्वरी अंश मानल्यानें त्यांचे गुण आपल्यांत यावे याबद्दल आपण प्रयत्न करणार नाहीं काय ! या प्रयत्नांस सर्वांशीं यश येणें हें आमच्या स्वाधीनच नाही हे आम्हांस माहीत असते, तथापि उद्योग करण्याचें कांहीं कोणी सोडून दिले नाही. तद्वतच प्रस्तुतचा प्रकार होय. ज्यांनीं शिव-जयंतीचा उत्सव करण्याचा प्रयत्न केला त्यांची लोकांस फसविण्याची बिलकुल इच्छा नाही, व नास्तिक सुधारकाप्रमाणे ईश्वरीकृपेचा अंश काढून टाकून थोर पुरुष आपलीं सर्व कामें प्रयत्नानें करतात असाहि खोटे विधान करण्याचा त्यांचा इरादा नाही. सर्व लोकांस आमचे येवढेच सांगणें आहे कीं, तुम्ही आपल्या थोर पुरुषांचे स्मरण ठेवा, त्यांच्या कृतीचें काळजीनें व आत्थेनें मनन करा म्हणजे कालेंकरून तुम्हांस ईश्वराचे साद्य मिळून तुमचा खचित अभ्युदय होईल.

११ हर्बर्ट स्पेन्सर

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते । —भगवद्गीता

हर्बर्ट स्पेन्सर यांचें नांव महाराष्ट्रांतच काय पण सर्व जगभर प्रसिद्ध झालेले असून एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धांत जे कांहीं प्रसिद्ध तत्त्ववेत्ते

झाले त्यांच्यामध्ये हर्बर्ट स्पेन्सर यांस सर्वानुमते अग्रपूजेचा मान मिळालेला आहे. हे तत्त्वज्ञानी पुरुष आपल्या वयाच्या चौऱ्यांशाव्या वर्षी इहलोक सोडून गेल्याचे वर्तमान गेल्या आठवड्यांत प्रसिद्ध झालें आहे. अशा वेळीं त्यांनीं तत्त्वज्ञानांत जी कांहीं भर घातली त्याचे थोडेसे विवेचन करून तत्त्वज्ञ या दृष्टीने या पुरुषाची योग्यता किती होती याचा महाराष्ट्र वाचकांस आणखी थोडासा परिचय करून देण्याचा आज आमचा विचार आहे. रा. रा. दामोळकर यांनीं प्रसिद्ध केलेल्या ग्रंथमालेंत स्पेन्सरचे ज्ञेयमीमांसा व अज्ञेयमीमांसा हे ग्रंथ प्रसिद्ध झाले असून, खेरीज नीतिशास्त्र, न्यायतत्त्वं, परोपकार वगैरे विषयांवरील स्पेन्सरसाहेबांचे विचार त्यांत आले आहेत. आणि अज्ञेयमीमांसा या ग्रंथाच्या अखेरीस स्पेन्सरसाहेबांचें चरित्रही जोडण्यांत आलें आहे. तेव्हां त्यासंबंधाने येथे जास्त लिहिण्याचें कारण नाहीं. शिवाय तत्त्वज्ञाचें चरित्र म्हणजे सतत अध्ययन, विचार आणि ग्रंथलेखन याखेरीज त्यांत दुसरें काय सांपडणार ! तशांत जे गृहस्थ आमरणांत ब्रह्मचारी होते व पैशाकरितां, इतर संसारसुखाकरितां अथवा सामाजिक अगर राजकीय सन्मानाकरितां ज्यांनी तहाहयात तिळमात्रदेखील काळजी केली नाही त्या स्पेन्सरसाहेबासारख्यांच्या चरित्रांत सांसारिक लोकांस मनोरंजक अशी माहिती मिळणें बहुधा अशक्यच आहे. त्यांनीं ज्या तत्त्वज्ञानाचा आमरणांत अभ्यास केला व आपल्या विचारानें तत्संबंधी जे नवीन सिद्धान्त जगापुढें मांडले तेंच त्यांचें खरें चरित्र होय, व तशाच प्रकारचें थोडें चरित्र आज आम्हीं खाली देत आहों. शरीरप्रकृति नाजूक असूनही तिची सबब न सांगतां आजन्म विद्याव्यासंग आणि तत्त्वविचार यांत आपला सर्व वेळ घालविणारे व स्वभावतःच वैराग्यशील आणि विगततृष्ण असे महापुरुष आपल्या देशांत प्राचीनकाळीं बरेच होत असत परंतु ती प्रवृत्ति नाहींशी होऊन पुष्कळ दिवस झाले आहेत; व इंग्रजी शिकलेल्या विद्वानांतही वैराग्य, तत्त्वज्ञान, सतत विद्याव्यासंग हे गुण अद्याप दृष्टीस पडूं लागले नाहीत. अशा स्थितींत स्पेन्सरसाहेबांचें चरित्र प्रत्येक विचारी पुरुषानें मनन करून अनुकरण करण्यासारखें आहे. असे पुरुष आमच्या देशांत इल्लीं उत्पन्न होत नाहींत हें आमचें दुर्दैव होय. तथापि मोठे कवि किंवा महान् तत्त्वज्ञ हे कोणत्याही देशांत जन्मले असले तरी ते सर्व जगाचे उपकारकर्ते या नात्यानें पृथ्वीवरील

सर्व राष्ट्रांतील लोकांस ते आपलेचसे वाटत असतात ही गोष्ट सर्वमान्य आहे. आणि अशा दृष्टीने पाहिले म्हणजे हर्वर्ट स्पेन्सर हे आमच्यापैकीच एक तत्त्वज्ञानी होते असें म्हणण्यास आम्हांस कांहीच शंका वाटत नाही. शिवाय, अलीकडील आमच्या इंग्रजी युनिव्हर्सिटींतून निघा गेल्या विद्वानांस तत्त्वज्ञानाची ओळख करून देणारे जे मित्र आदिकरून प्रसिद्ध ग्रंथकार त्यांतील स्पेन्सरसाहेब हे अग्रगण्य होत; व यांच्या विचारांची छाप इंग्लंड, अमेरिका किंवा इतर पाश्चात्य देश यांतील विद्वानांवर जितकी बसलेली आहे तितकी किंवा त्याहून थोडी अधिकहि आमच्याकडील विद्वान् मंडळीवर बसलेली आढळून येते. इतकेंच नव्हे तर, कोणीही आधुनिक विद्वान् एखाद्या विषयाचा विचार करूं लागला तर तो बहुतेक स्पेन्सरसाहेबांनी घालून दिलेल्या उत्क्रांतीतत्त्वाच्या दिशेनेच करित असतो. सारांश, आपल्या खोल व प्रगल्भ विचारांनी जगांतील लोकांच्या विचारपद्धतीस कायमचें नाही तरी बरींच वर्षे टिकेल असे वळण लावून देणारे जे विशाल बुद्धीचे पुरुष कधी कधी जगांत निर्माण होतात त्यांच्या यादींतच स्पेन्सरसाहेबांचें नांव घातलें पाहिजे. आणि त्यांच्या चरित्राचा जो विचार करावयाचा तोहि याच दृष्टीने केला पाहिजे.

तत्त्वज्ञान हा विषय हिंदुस्थान देशांतल्या भूमिकेस किंवा लोकांस अपरिचित आहे असें नाही; किंहुना या विषयाचें आदिस्थान हाच देश होय असें म्हटलें तरी चालेल. पृथ्वीवरील कोणतेही राष्ट्र सुधारलेल्या अवस्थेंत येण्यापूर्वी आमचा देश सुधारणेच्या शिखरास पोहोंचलेला होता. समाजाची व्यवस्थित रचना होऊन मनुष्याच्या ऐहिक सुखास जी कांहीं साधनें लागतात तीं सर्व हिंदुस्थानांतील लोकांस फार प्राचीन काळांचे उपलब्ध झालेलीं होती; आणि उत्तरेस हिमालय पर्वत, पश्चिमेस सिंधुनद, पूर्वेस ब्रह्मपुत्रा आणि समोवार समुद्र अशा स्वाभाविक मर्यादेनेच इतर रानटी लोकांच्या उपद्रवापासून बचाव झाल्यामुळे या देशांतील लोकांचें लक्ष जगाच्या बुडार्शी जीं गूढ तत्त्वे आहेत त्यांचा विचार करण्याकडे लागलेले होते. उपनिषदादि ग्रंथ किंवा सांख्य, न्याय, योग इत्यादि तत्त्वज्ञानाच्या निरनिराळ्या पद्धति याच वेळीं या देशांत निर्माण झालेल्या आहेत; आणि त्यांतील विचार इतके कांहीं प्रगल्भ आहेत कीं, आज विसाव्या शतकांतील तर्कशास्त्राच्या कसोटीवरही त्यांची

बावनकशी रेषा अद्याप जशीच्या तशी उमटत आहे. या देशांत इंग्रजी राज्य होईपर्यंत याच तत्त्वविचाराचें प्राबल्य होतें व तत्कालीन विद्वान् लोकांच्या जिज्ञासेची त्याने तृप्ती होत असे. परंतु इंग्रजी राज्य झाल्यानंतर हा पूर्वीच्या विद्येचा व विचारांचा मनु पालटला. एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धांत आधिभौतिकशास्त्राची जी विलक्षण वाढ झाली तिची ओळख इंग्रजी शिक्षणाच्याद्वारे आमच्या नव्या मंडळीस होऊं लागली; आणि पूर्वीच्या तत्त्वज्ञानावरील संस्कृत ग्रंथाचें अध्ययन प्रायः लुप्त झाल्यामुळे आमचें जुने तत्त्वज्ञान जुन्या परिस्थितीत कितीही योग्य व उत्तम असले तरी बैलगाडीच्या ठिकाणी आगगाडी, किंवा नावेच्या ठिकाणी आगबोट आल्यावर ते ज्ञान या नव्या परिस्थितीस शोभण्यासारखें असेल अशी कल्पनादेखील नव्या मंडळीच्या डोक्यांत शिरेनाशी झाली. रसायनशास्त्र, भूगर्भशास्त्र, प्राणिशास्त्र, ज्योतिषशास्त्र, जीवनशास्त्र यांतील नवे नवे अपूर्व शोध कानावर पडून एक प्रकारची नवीन सृष्टि किंवा जग आमच्या विद्वान् मंडळीच्या डोळ्यांसमोर उभें राहिले, आणि त्यानें त्यांचे डोळे दिपून जाऊन पूर्वीचे तत्त्वज्ञान यापुढे काय टिकतें, असें त्यांस साहजिकरीत्याच वाटूं लागले. ही परिस्थिति लक्षांत आणली म्हणजे मग स्पेन्सरसाहेबांच्या तत्त्वज्ञानाचा आमच्या आधुनिक विद्वानांच्या मनावर पहिल्यानें इतका परिणाम कां झाला याचें बीज वाचकांच्या सहज लक्षांत येईल. स्पेन्सरसाहेब हे खुद्द या नव्या परिस्थितीतच जन्मलेले होते, आणि वर सांगितलेली एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धांतील शास्त्रीय शोधाची वाढ त्यांच्या देखत झाली होती. इतकेच नव्हे तर ते शोध ज्या पुरुषांनी केले ते डार्विन, हक्स्ले वगैरे विद्वान् लोक स्पेन्सरसाहेबांचे समकालीन असून मित्र होते. अर्थात् ज्या नवीन शास्त्रीय शोधांनी पूर्वीची परिस्थिति बदलली ते शास्त्रीय शोध स्पेन्सरसाहेबांस अवगत होते इतकेच नव्हे, तर त्या शास्त्रीय शोधांच्या ओघांतच स्पेन्सरसाहेबांचें सर्व आयुष्य गेलेलें होतें. येथें ही गोष्ट लक्षांत ठेवली पाहिजे की स्पेन्सरसाहेब हे शास्त्रज्ञ नव्हे तर तत्त्वज्ञ होते, म्हणजे भूगर्भशास्त्र, जीवनशास्त्र, किंवा विबुच्छास्त्र अशा एखाद्या विशिष्ट शास्त्राचा अभ्यास करून त्यांत डार्विन, हक्स्ले, किंवा टिंडाल यांजप्रमाणें नवे शोध करण्याकडे त्यांच्या बुद्धीची प्रवृत्ति बळढती. त्यांनीं जें काम हाती घेतलें होतें तें यादीपेक्षां अधिक व्यापक व

अधिक योग्यतेचें होतें. एकोणिसाव्या शतकाच्या उत्तरार्धातील शास्त्रीय शोध व कल्पना आमच्याकडील विद्वानांस इंग्रजी शिक्षणानें कळल्याबरोबर त्यांच्या डोळ्यांपुढें जी नवी सृष्टी अुभी राहिली तीच स्पेन्सरसाहेबांच्या डोळ्यांपुढें हळुहळू वाढत होती; आणि या नव्या शास्त्रीय विचारांच्या व कल्पनेच्या साहाय्यानें किंवा एकवाक्यतेनें जगाच्या मुळाशी कांही गूढ प्रश्न आहेत ते सोडवतां येतील की नाहीत, अथवा त्यासंबंधाने कांही सामान्य सिद्धांत बांधतां येतील की नाहीत, या विषयांत स्पेन्सरसाहेबांचें सर्व लक्ष गुंतलें होतें. डोळ्यांसमोर दिसणारें जग हें काय आहे व कोठून आलें, यास कोणी कर्ता आहे की नाही, याच्या मुळाशीं कोणतीं तत्त्वे आहेत, एक तत्त्व असेल तर त्याचे आपल्या दृष्टीस पडणारे निरनिराळे विकार कसे होतात, हे विकार कांही अबाधित नियमांनीं होत असतात की काय, आणि असल्यास ते नियम कोणते, या विचारांत स्पेन्सरसाहेब गुंतलेले होते. तत्त्वज्ञान म्हणतात तें यासच होय; आणि कपिल, गौतम, कणाद, व्यास, शंकराचार्य, बुद्ध वगैरे हिंदुस्थानांत निर्माण झालेल्या तत्त्ववेत्त्यांनीं पूर्वी जे कांहीं सिद्धांत केले आहेत ते याच संबंधाचे आहेत. परंतु वर सांगितलेच आहे की, या प्राचीन तत्त्ववेत्त्यांच्या वेळीं आधिभौतिक शास्त्रांची जी स्थिति होती ती एकोणिसाव्या शतकातील शोधांनीं पालटून गेल्यामुळें या नव्या शोधांचा पूर्वीच्या तत्त्वविचारांवर काय परिणाम होतो, हें पाहण्याचें आमचें काम असतांही आम्ही नव्या पद्धतीनें इतके भांबावून गेलों होतो की, हा उद्योग हातीं घेण्याइतका समर्थ पुरुष आमच्या देशांत निघाला नाही. परंतु ज्या देशांत विद्येचा जिवंत झरा कायम होता, आणि त्यामुळें आधिभौतिक शास्त्रांतील नवीन नवीन शोध झपाट्यानें निघत होते त्या देशांतच या तत्त्वज्ञानाच्या विषयांकडे हर्बर्ट स्पेन्सर यांचें लक्ष लागून त्यांच्या अपूर्व बुद्धिप्रभावानें नवीन शास्त्रीय शोधांनीं उपस्थित केलेल्या परिस्थितीचा तत्त्वविचारावर काय परिणाम होण्यासारखा आहे हें आपणास पहावयास मिळालें; आणि एकोणिसाव्या शतकांतील शास्त्रीय शोधांनीं भांबावून गेलेल्या आमच्या आधुनिक विद्वानांस स्वाभाविकरीत्याच स्पेन्सरसाहेबांचे विचार व तत्त्वज्ञान मोहक आणि रमणीय वाटून त्यांचें सत्यत्व निर्विवाद आहे अशी त्यांची खात्री झाली. स्पेन्सरसाहेबांच्या तत्त्वज्ञानाचा आमच्या युनिव्हर्सिटींतून निघालेल्या विद्वान् लोकां-

च्या मनावर एवढा मोठा परिणाम कां झाला हें यावरून लक्षांत येईल. पण स्पेन्सरची तत्त्वज्ञानाचा जास्त प्रसार होण्यास याखेरीज दुसरें असेही कारण झाले की, त्यांच्या नव्या विचारसरणीने त्यांनी जे सिद्धांत काढले त्यांपैकी कांही प्रमुख सिद्धांत आमच्या जुन्या तत्त्ववेत्त्यांनी काढलेल्या प्रमेयांशी बहुतेक अंशी मिळतात असें आढळून आले; आणि ही गोष्ट आढळून आल्यावर हिंदुस्थानांतील प्राचीन तत्त्वज्ञानाबद्दलची जी आदरवाद्धि नष्ट झाली होती तीही पुन्हा प्रादुर्भूत झाली. या जागृतीचा परिणाम काय होतो हें आजच सांगतां येत नाही. तथापि एवढी गोष्ट खरी आहे कीं, स्पेन्सर-साहेबांचे तत्त्वज्ञानाबद्दलचे सिद्धांत पहिल्यानें आमची विद्वान् मंडळी ज्या भावनेने शिरसावंद्य मानीत असत ती भावना शेवटपर्यंत तशीच राहणें शक्य नाहीं. यावरून स्पेन्सरसाहेबांच्या ग्रंथांचे महत्त्व किंवा त्यांच्या तत्त्वविचारांची योग्यता कमी होईल असे आम्ही म्हणतो असें कोणी समजू नये. त्यांच्या ग्रंथांची व विचारसरणीची जी छाप विद्वान् लोकांवर बसली आहे ती बऱ्याच अंशी कायमची आहे असें म्हटले तरी चालेल. पण जुन्या तत्त्ववेत्त्यांच्या ग्रंथांच्या परिशीलनाने आणि दरवर्षी होत असलेल्या नव्या नव्या शास्त्रीय शोधांच्या योगानें स्पेन्सरसाहेबांच्या कांहीं सिद्धांतांस पुरवणी जोडण्याचा किंवा त्यांत कांही दुरुस्ती करण्याची आवश्यकता वाटण्याचा प्रसंग मागेपुढें आल्यास त्यांत कांही नवल नाही एवढेंच आमचें म्हणणें आहे.

आपण ज्या सृष्टीत राहत आहों ती सृष्टी निर्माण कशी झाली, निर्माणकर्ता या सृष्टीहून कोणी निराळा आहे की नाही, सृष्टीस पाहणारा आपल्या शरीरांत जो जीव आहे त्याचें स्वरूप काय, तो नित्य आहे कीं अनित्य आहे, सृष्टीच्या मुळांशीं जीं आदितत्त्वे आहेत त्यांचा आणि या जीवाचा कांही परस्पर संबंध आहे कीं नाही इत्यादि गूढ प्रश्न आमच्या लोकांस फार प्राचीन काळापासून परिचित झालेले आहेत. परमेश्वराने सात दिवसांत सृष्टि निर्माण केली, आणि प्राण्यांची उत्पत्ति करतांना पशु, पक्षी, कीटक, मनुष्य वगैरे निरनिराळ्या जाती आपल्या शक्तीनें पृथक् निर्माण केल्या इत्यादि बायबलांत गोविलेल्या वेडगळ कल्पना बायबल रचिलें जाण्यापूर्वीच आमच्या तत्त्ववेत्त्यांनीं झुगारून दिल्या होत्या. जीवकोटींतील पशुपक्ष्यादि निरनिराळ्या जातींतील उपजाति एका सामान्य जातीतून उत्क्रांति-तत्त्वानें निघाल्या

आहेत, असें जे मत डार्विन्साहेबांनी प्रस्थापित केले व जें उत्क्रांति तत्त्व स्पेन्सरसाहेबांनी व्यवस्थित रीतीने सर्व सजीव-निर्जीव सृष्टीस लावून दाखवले, ते तत्त्व आमच्याकडे सांख्यांनी फार प्राचीन काळी शोधून काढलेलें होते. सर्व सृष्टीचे जड व चित् असे दोन मोठे वर्ग करून हे दोन्हीही भाग अनादि व नित्य आहेत असें सांख्य तत्त्ववेत्त्यांनी ठरवले होते. चित् सृष्टीस पुरुष आणि जड सृष्टीस प्रकृति अशी नांवें त्यांनी दिली होती. पुरुष हाच जीव; परंतु तो प्रकृतीहून अगदी भिन्न व प्रकृतीच्या गुणांनी अलिप्त आहे असें सांख्यांचे मत आहे. प्रकृति ही त्रिगुणात्मक म्हणजे सत्त्व-रज-तमो-गुणात्मक आहे; आणि अगदी सृष्टीच्या आरंभी हे तिन्ही गुण अगदीं साम्यावस्थेंत असतात, आणि त्यांची ती साम्यावस्था बिघडली म्हणजे तिन्ही गुणांच्या कमजास्त मिश्रणानें प्रथमतः महत् तत्त्व, अहंकार आणि पंचमहाभूतांची तन्मात्रे निर्माण होऊन नंतर पुढे सृष्टीतील निरनिराळे पदार्थ प्रादुर्भूत होतात असा सांख्यांचा सिद्धांत आहे. पुरुष किंवा जीव हा, प्रकृतीपासून वर सांगितल्याप्रमाणें उद्भूत झालेल्या हस्तपादादिक स्थूल किंवा बुद्धि आणि मन आदिकरून सूक्ष्म इंद्रियांनी वेष्टित असून त्यांच्या साभिधानेच सभोवारच्या संघातांत संज्ञा किंवा संवेदनशक्ति दृश्य होते, आणि हा जो प्रकृतीपासून निघालेल्या विकारांचा जीवावर परिणाम तो नाहीसा झाला म्हणजे जीवास मुक्ति मिळते असे सांख्यांचे म्हणणें आहे. हा सिद्धांत अर्थातच स्थूल मानाने आम्ही दिला आहे. कारण यापेक्षा विस्तारानें आजच्या लेखांत त्यांची मते सांगणें शक्य नाहीं. तथापि वर दिलेल्या स्थूल सिद्धांतावरूनही एवढे लक्षांत येण्यासारखें आहे की, त्रिगुणात्मक प्रकृतीची साम्यावस्था जिला अव्यक्त अशी संज्ञा आहे ती व्यक्त रूपाने दृग्गोचर होण्यास त्रिगुणांमध्ये वैषम्य उत्पन्न व्हावें लागतें हे मत फार प्राचीन काळी या देशांत उपस्थित झालें आहे. भगवद्गीतेंतही ‘गुणा गुणेषु वर्तन्ते’ अशा रीतीने जें वाढीचे किंवा उत्क्रांतीचें तत्त्व सांगितलें आहे तेही हेच होय. या सांख्यमतांत वेदान्त्यांच्या दृष्टीने जो फरक करावयास पाहिजे तो एवढाच की, प्रकृति आणि पुरुष हे दोन्ही भिन्न न मानतां या दोहोंचेही अगम्य असें कांहीं तरी मूल आहे, आणि तें एक, अविभाज्य व चिद्रूप असून नित्य असल्यामुळे जड प्रकृतिही त्याचाच अनित्य आभास असून जीव हा स्वतः अज्ञेय

स्वरूप मानला पाहिजे. जीव आणि अज्ञेय यांचा हा संबंध कांही निराळ्या प्रकारचा आहे असें द्वैत व विशिष्टद्वैतवादी म्हणतात. पण त्याचा विचार करण्याची सध्यां जरूर नाही. चित् आणि जड सृष्टीच्या मुळांशीं काय आहे एवढ्याचाच आपणास विचार करावयाचा आहे; आणि त्याचा बोध वर जे सांख्यांचे आणि वेदांत्यांचे सिद्धांत दिले आहेत, त्यावरून होण्यासारखा आहे. सांख्य आणि वेदांताखेरीज सृष्टीच्या उत्पत्तीबद्दल न्याय आणि वैशेषिक अशीही दुसरीं दोन मते आहेत. त्यांच्या दृष्टीनें जगांतील सर्व पदार्थ द्रव्य, गुण, कर्म, सामान्य, विशेष, समवाय आणि अभाव या सात कोटींत पडतात; आणि सर्व द्रव्यांची उत्पत्ति परमाणूपासून झालेली असून द्रव्यामधील पृथ्वी, आप, तेज, वायु, आदिकरून मूलभेद होण्यास परमाणूमधील भेदच कारण होतात असे वैशेषिकाचे म्हणणे आहे. तात्पर्य, त्रिगुणाच्या साम्यावस्थेपासूनच पुढे विषमावस्था होऊन पदार्थांचे भेद होतात असे सांख्यांचे मत आहे तें वैशेषिकांस कबूल नसून भेदाची उत्पत्ति भेदापासूनच झाली पाहिजे, व त्याकरितां विशेष हें तत्त्व निराळे मानले पाहिजे, असे त्यांचें म्हणणे आहे. त्याचप्रमाणे प्रकृति आणि पुरुष ही दोनच तत्त्वे न मानतां त्यापेक्षां आदितत्त्वांची संख्या न्याय व वैशेषिक मतांत जास्त धरलेली आहे. या दोन्ही मतांचे तत्त्ववेत्ते ईश्वराकडे जगाचे कर्तृत्व देतात, पण तें मत वेदांत्याच्या ईश्वरविषयक मतापेक्षां बरेच निराळें आहे. सांख्यांचे सेश्वर-सांख्य आणि निरीश्वर-सांख्य असे भेद आहेत. पण विस्तारभयास्तव ते येथे सांगतां येत नाहीत. स्पेन्सरसाहेबांच्या तत्त्वज्ञानाचा प्राचीन तत्त्वज्ञानाशीं कितपत मेळ आहे एवढेच थोडक्यांत आम्हांस सांगावयाचे आहे, व वर केलेला प्राचीन मतांचा उल्लेख तेवढ्यापुरता बस आहे. याखेरीज प्रस्तुत विषयास दुसरें उपयुक्त मत म्हटले म्हणजे चार्वाकांचे होय. वरील सर्व मतांत जीव किंवा चैतन्य हें जडाहून निराळें व नित्य मानलेलें आहे. चार्वाकांच्या दृष्टीने हे मत बरोबर नाही. जडाचेच देहाकार जें दृश्य स्वरूप झालेले आहे त्यांतील द्रव्यसंघाताचाच चैतन्य हा एक धर्म आहे. आणि देहाचा नाश झाला म्हणजे त्याबरोबर तो धर्मही नाहीसा होतो; कारण 'न हि प्रेत्य संज्ञाऽस्ति' असें चार्वाकांचें म्हणणें आहे. या मताप्रमाणें अर्थातच परलोक वगैरे कल्पना कुकीच्या होतात. तथापि जगांतील मनुष्याचे वर्तन नीतीचें व परोपकाराचें;

असावे असे सिद्ध करण्यास या मताची कांहीं हरकत येत नाही. पण तीही गोष्ट चार्वाक मतवाद्यांनी कबूल केलेली दिसत नाही.

असो; या प्राचीन तत्त्ववेत्त्यांच्या मतांशी आधुनिक शास्त्रपद्धतीने स्पेन्सर-साहेबांनी ठरविलेल्या मूल तत्त्वांचा कितपत मेळ आहे याचा आतां विचार करूं. स्पेन्सरसाहेबांस अलीकडील रसायनशास्त्र, जीवनशास्त्र, मानसशास्त्र, पदार्थ विज्ञानशास्त्र, वगैरे सर्व आधिभौतिक व आध्यात्मिक शास्त्रे व त्यांतील सर्व नवे शोध पूर्णपणे अवगत होते इतकेच नव्हे तर या शास्त्राची प्रगति पुढें कोणत्या दिशेने झाली पाहिजे यासंबंधी त्यांचे विचार त्या त्या विशिष्ट शास्त्रांतील बाकबगर विद्वान् लोकांपेक्षांही पुढे गेलेले होते हे येथें वाचकांनी लक्षांत ठेवले पाहिजे. उदाहरणार्थ, डार्विनसाहेबांनी जीवकोटीतील उपजातीसंबंधानें उत्क्रांतीमताचे निरूपण करण्यापूर्वीच तें मत स्पेन्सरसाहेबांनी काढलेले होते ही गोष्ट आतां सर्वास मान्य आहे. तत्त्वज्ञान म्हणजे सर्व शास्त्रांतील सिद्धान्तांचें एकीकरण करून तद्वारा सृष्टीच्या मुळाशी असलेल्या आदितत्त्वाचे निदान करणें आणि त्या तत्त्वांची विकृति कशी होते हें ठरविणें हें होय; असें स्पेन्सर साहेबांनीच त्याचे लक्षण केलेले आहे. या लक्षणाप्रमाणे तत्त्वज्ञ होण्यास जगां-तील सर्व शास्त्रांची करतलामलकवत् माहिती असणे जरूर आहे. आणि तसें ज्ञान स्पेन्सरसाहेबांच्या अंगांत वसत होते ही गोष्ट त्यांच्या सिद्धान्ताचा विचार करतांना विसरतां कामा नये. अशा रीतीने जे ज्ञान प्राप्त झालें त्याच्या साहाय्याने स्पेन्सरसाहेबांनी प्रथमतः असें ठरविलें आहे की, जगांत द्रव्य (Matter) आणि गति किंवा शक्ति (Force) अशी दोनच आदितत्वे आहेत. या दोन तत्त्वांत आणि सांख्यांच्या प्रकृति आणि पुरुषांत थोडासा मतभेद आहे तो पुढे सांगूं. गति किंवा शक्ति आणि द्रव्य ही दोन्हीही तत्त्वे परस्परांशी संलग्न असून त्यांच्या वियोगाचें ज्ञान मनुष्यास होणें शक्य नाही; याकरितां त्यांचा संयोग अविनाशीच कल्पिला पाहिजे, असें स्पेन्सरसाहेबांचे मत आहे. तथापि, ज्याअर्थी द्रव्याचे ज्ञान होण्यास त्याच्या इंद्रियावर आघात व्हावा लागतो त्याअर्थी द्रव्य व शक्ति या दोन्ही परस्परसंलग्न तत्त्वांत गति किंवा शक्तीलाच स्पेन्सरसाहेब अधिक जामाप्य देतात. द्रव्य आणि गति यांची साम्यावस्था असते तेव्हां जें जगाचें स्वरूप तें मूल स्वरूप होय. परंतु ही साम्यावस्था चिरस्थायी

नसल्यामुळे तिचा समतोलपणा आपोआपच नाहीसा होतो, आणि तो नाहीसा झाल्यावर ह्यांच्या विषम संयोगाने सृष्टीतील नानाप्रकारचे भेद उत्पन्न होतात. उत्क्रांति ज्यास म्हणतात ती हीच होय. साम्यावस्थेची विषमावस्था होणे किंवा अभेदापासून भेदोत्पत्ती होणे हे उत्क्रांतीचे मुख्य लक्षण होय. आणि या तत्त्वाप्रमाणे उत्क्रांती होऊ लागली म्हणजे द्रव्याची भिन्न भिन्न स्वरूपे होऊन त्यांपैकी प्रत्येक स्वरूप पूर्णतेस पोहोचते. या पूर्णतेस द्रव्य व गति यांचे 'तत्कालीन समतोलन' असे स्पेन्सरसाहेबांनी म्हटले आहे. पण हे समतोलनही कायमचे टिकत नाही आणि ते बिघडले म्हणजे पुन्हा अपक्रांतीस सुरवात होते, आणि पुन्हा द्रव्य आणि शक्ति ही साम्यावस्थेस येऊन पोहोचतात. द्रव्य व गति यांच्यामध्ये हा जो व्यापार चालू आहे तोच जगाच्या प्रवृत्तीचे कारण होय. आणि हे त्यांचे आंदोलन (खेळ) जोपर्यंत चालू आहे, तोपर्यंत जगामध्ये कांही ठिकाणी अपक्रांति चालू राहावयाचीच असे स्पेन्सरसाहेबांचे मत आहे. यावरून गतीसंयुक्त जड द्रव्यच स्पेन्सरसाहेबांच्या मताप्रमाणे सृष्टीचे मूलकारण होय असे किलेकांस वाटण्याचा संभव आहे; पण खरा प्रकार तसा नाही. द्रव्य म्हणजे काय, शक्ति म्हणजे काय, ही दोन्ही ज्या पदार्थात अधिष्ठित झालेली आहेत त्याचे स्वरूप कोणते, आणि काल व दिशा इत्यादि ज्या द्रव्याच्या नित्य संयुक्त उपाधि आहेत, त्या स्वतंत्र आहेत किंवा द्रव्याश्रित आहेत, अनादि आहेत किंवा सादि आहेत इत्यादि गूढ प्रश्नांचा सूक्ष्म विचार करून अखेरीस ज्योतिष, जीवनशास्त्र, मानसशास्त्र वगैरे शास्त्रांतील अनेक दृष्टान्त देऊन तद्वारा स्पेन्सरसाहेबांनी असे ठरविले आहे की, द्रव्य व गति ही ज्या ठिकाणी आविर्भूत होतात अशी कांही तरी वस्तु त्यांच्या मुळाशी आहे; परंतु तिच्या सद्भावने-खेरीज तिचे दुसऱ्या प्रकारचे ज्ञान आपणास होऊ शकत नाही. जगामध्ये जे जे कांही दृश्यमान होते ते, आणि त्याची मूल अवस्था अर्थात् द्रव्य आणि गति यांचा संघात ही या अज्ञेयाचीच आविर्भूत स्वरूपे होत असे स्पेन्सरसाहेब म्हणतात. पण आपले सर्व विचार दिक्कालादिकांनी मर्यादित असल्यामुळे दिक्कालादिकांच्या उपाधींनी विरहित असे जे आदितत्त्व त्यासंबंधाने आपणास अधिक ज्ञान होणे अशक्य आहे असे त्यांनी सिद्ध करून दाखविले आहे. वेदान्तातील परब्रह्मही अशाच प्रकारचे अज्ञेय असून ते सत्, चित्

आणि आनंदरूप आहे, यापेक्षा जास्त कांहीं सांगवत नाही असें जे वेदान्त्यांचे तत्त्व आहे त्याचा आणि स्पेन्सरसाहेबांनी सिद्ध केलेल्या सत्तारूप अज्ञेयाचा बहुतेक अंशी पूर्ण मेळ आहे असें यावरून ध्यानांत येईल. सारांश जगाच्या बुडाशी जे तत्त्व आहे ते जरी अज्ञेय असले तरी ते चिद्रूप आहे एवढे तरी त्याबद्दलचें ज्ञान आपणांस हांते असें स्पेन्सरसाहेबांनी सर्व आधुनिक शास्त्रांचा विचार करून सप्रमाण व व्यवस्थित रीतीने सिद्ध केलेले आहे. आणि या बाबतीत सांख्यापेक्षां एक पाऊल ते पुढें गेले असून वेदान्तांतील ब्रह्मवाद्यांच्या मतांशी त्यांची एकवाक्यता आहे. जगाच्या मुळाशी जें हे अज्ञेयतत्त्व त्याचेच दृश्य जग हे आविर्भूत किंवा विकृत स्वरूप आहे असें मानल्यावर सदर स्वरूपास एकप्रकारे सापेक्ष अनित्यता प्राप्त होते हे सांगावयास नकोच. स्पेन्सरीय तत्त्वज्ञानापासून वेदांतमताचे जरी अशा प्रकारे पुष्टीकरण झालें तरी दुसऱ्या एका बाबतीत स्पेन्सरसाहेबांचे मत बहुतेक प्राचीन तत्त्ववेत्त्यांच्या मतांशी अगदी विरुद्ध आहे. हे मत चैतन्य किंवा जीव या संबंधाचे होय- चैतन्यरूप जीव नित्य आहे, अविनाशी आहे, देहाव्यतिरिक्त तो राहूं शकतो असे सांख्य, वेदान्त, न्याय किंवा वैशेषिक या सर्वांचें म्हणणें आहे. पण स्पेन्सरसाहेब असे म्हणतात की, ज्याप्रमाणे गति नेहमी द्रव्याश्रित असते त्याप्रमाणे चैतन्यही देहामधील विशिष्ट रीतीने परिणत झालेल्या मेदुल्लेरीज अन्यत्र दृष्टोत्पत्तीस येत नाही. संज्ञा किंवा संवेदनशक्ति मेदूतच असते इतकेच नव्हे, तर या दोहोचा संयोग नित्य असल्यामुळे मेदूव्यतिरिक्त संवेदनशक्ति राहते असें मानण्यास कांही पुरावा नाही. सारांश, संज्ञा किंवा संवेदनशक्ति (Consciousness) ही देहाच्या नाशाबरोबरच नाहीशी होते असे स्पेन्सरसाहेब मानतात. म्हणजे या बाबतीत ' नहि प्रेत्य संज्ञाऽस्ति ' हे चार्वाकाचें मत त्यांस ग्राह्य आहे. देहाव्यतिरिक्त संज्ञाशक्ति किंवा आत्मा राहणेंच जर अशक्य तर पुनर्जन्मादि कल्पना किंवा देहाच्या मरणानंतर जीवाची अमुक एक प्रकारची स्थिति होते इत्यादिक मते ' मूले कुठारः ' या न्यायानें उध्वस्त होतात. अर्थात् परलोक आदिकरून धर्मकल्पनाचे मूळ कुंठित होतें हें सांगावयास नकोच. देहामध्ये उत्क्रांतीतत्त्वाप्रमाणें एका विशिष्ट प्रकारच्या पूर्णतेस पोहोचलेली जीवरूप जी शक्ति तिचा देहास मरण आलें असतां एकदम नाश व्हावा आणि अपक्रांतीच्या नियमास अनुसरून तिचा अनादि अज्ञेय-

शक्तीत एकदम लय व्हावा असें मानणें चत्मकारिक आहे, व हें तत्त्व मान्य करण्यास आपली बुद्धि जरा कचरते असेंही स्पेन्सरसाहेब म्हणतात; पण मेंदू आणि संज्ञाशक्ति निरनिराळी मानण्यास पुरावा नसल्यामुळे हाच सिद्धान्त कबूल केल्याखेरीज गती नाही असे त्यांचे म्हणणें आहे. आत्म्यास किंवा जीवास देहाव्यतिरिक्त जर राहातां येत नाही तर धर्मकल्पना मनुष्याच्या मनांत कोठून आली असा प्रश्न सहज उद्भवतो. यास स्पेन्सरसाहेबांचे असें उत्तर आहे की, स्वप्नामधील अवास्तविक अनुभवावरून आणि भूत किंवा पिशाचच इत्यादिकांच्या गोष्टीवरून जीव हा शरीरास सोडून राहूं शकतो अशी खोटी कल्पना प्रथमतः रानटी मनुष्याच्या मनांत आली, आणि त्याच कल्पनेची वाढ होऊन धर्माची इमारत उभी करण्यांत आली. स्पेन्सरसाहेबांचें हें मत म्याक्समूलरादिकरून विद्वानांस मान्य नव्हते. व त्यांनी तें खोडण्याचा हि प्रयत्न केलेला आहे. शिवाय जीव आणि मेंदू यांचा संबंध स्पेन्सरसाहेब म्हणतात त्याप्रमाणे नित्य नसून देहास सोडूनही जीव राहूं शकतो अशाबद्दल 'सोसायटी फॉर सायकिकल रिसर्च' इनें अलीकडे कांहीं पुरावाही गोळा केला आहे. तेव्हां जीवासंबंधाने स्पेन्सरसाहेबांचें मत केव्हांही सर्वमान्य होईल असे वाटत नाही. कसेही असो; जीव किंवा आत्मा यासंबंधाने स्पेन्सरसाहेबांचें मत चार्वाकाप्रमाणें, आणि जगाच्या बुडाशीं जें अज्ञेय तत्त्व आहे त्या बाबतीत त्यांचे मत वेदान्त्याप्रमाणें आहे असें यावरून दिसून येईल. जगांमध्ये दृष्टोत्पत्तीस येणाऱ्या निरनिराळ्या भेदांची उत्पत्ती द्रव्य आणि शक्ति यांच्या साम्यावस्थेपासूनच उत्पन्न होते असें जें त्यांचें मत तें वैशेषिक मतास जरी विरुद्ध आहे तरी सांख्याच्या मताशी मिळते. तेव्हां एकंदर विचार करतां परमेश्वर, जीव आणि जडसृष्टि यासंबंधाचीं स्पेन्सरसाहेबांचीं मते अनुक्रमें वेदांत, चार्वाक आणि सांख्य यांच्या मतांच्या मिश्रणानें झाली आहेत असें म्हणावें लागतें. परंतु यांत जें चार्वाकमताचें मिश्रण आहे ते जुन्या चार्वाकमताहून अत्यंत भिन्न आहे हें पूर्णपणें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. देहाबरोबर जीवाचाही नाश होतो असें जरी स्पेन्सरसाहेब मानतात तरी चार्वाकाप्रमाणे 'ऋण कृत्वा घृतं पिबेत्' या चैनी तत्त्वाचा त्यांनीं कोठेंही अंगीकार केलेला नाही. इतकेच नव्हे तर उत्क्रांतीचे तत्त्व समाजास व नीतिशास्त्रास लावून सर्व समाजाचें किंबहुना मानव जातीचें हित साधून

परोपकार करणें हीच जगामध्ये जीवाच्या कर्तव्याची सीमा आहे असें त्यांनीं सोपपत्तिक व आपल्या नेहमींच्या पद्धतीनें अनेक शास्त्रांतल ह्द्यांत देऊन प्रतिपादन केले आहे. वेदांतमताप्रमाणे ते सृष्टीस केवळ आभास मानीत नाहींत, आणि सांख्याप्रमाणें प्रकृति पुरुषाच्या पलीकडे कांहीं नाहीं असेही म्हणत नाहींत, हा त्यांचा आणि वेदांत आणि सांख्य यांच्या मतांत मोठा फरक आहे. जीवा-संबंधीं त्यांचें मत धर्मप्रवृत्तीस प्रतिकूल आहे खरे, व त्यामुळें केवळ ख्रिस्ती मिशनरी लोकांचेच नव्हे तर कांहीं तत्त्वज्ञ मंडळींचेही आघात त्यांस सहन करावे लागले; व कांहीकांनीं तर त्यांची नास्तिक शिरोमणीतही गणना केली होती. पण आमच्या मतें असे करणे अगदी गैर आहे. तत्त्वज्ञ मनुष्याने जगाची पर्वा न ठेवून कांही उपयोगी नाहीं, किंवा तशी पर्वा न ठेवितां आपणांस सूक्ष्म विचारांती जें खरे दिसेल तेंच जगापुढे मांडणें हे त्यांचें कर्तव्य होय. आणि हे कर्तव्य जर स्पेन्सरसाहेबांनी पूर्णपणें बजावले तर त्याबद्दल त्यांस नांवे ठेवणें मूर्खपणाचे आहे. जीव देहाव्यतिरिक्त असूं शकतो. यास स्पेन्सरसाहेबास जर पुरावा मिळत नाहीं अथवा मिळालेला पुरेसा वाटत नाहीं, तर तो पुढें कधीही मिळणार नाहीं अथवा पुरेसा होणार नाहीं असें समजणें चुकीचें होय. शिवाय यासंबंधाने स्पेन्सरसाहेबांनी आपले मत देतांना आपली बुद्धि या बाबतीत कशी कुंठित होते हें जर स्पष्ट सांगितलें आहे, तर “ दंतभंगोहि नागानां श्लाघ्यो गिरिविदारणं ” या न्यायाने त्यांचे आम्ही अभिनंदनच केलें पाहिजे. आयुष्याचीं ६० वर्षें सतत अभ्यासांत घालवून ज्यांचा मेंदु जगाच्या गूढ तत्त्वांशीं टक्कर देण्यांत गुंतला होता अशा तत्त्वज्ञ पुंगवास त्याची बुद्धि एखाद्या ठिकाणी कुंठित झाली म्हणून नांवें ठेवणें यासारखा दुसरा असमंजसपणा नाहीं असें स्पष्ट म्हणण्यास हरकत नाहीं. शिवाय हीही गोष्ट लक्षांत ठेविली पाहिजे कीं, नीतितत्त्वाचें उदात्त स्वरूप उत्क्रांति तत्त्वाच्या साहाय्यानें सिद्ध करण्याचें श्रेय स्पेन्सरसाहेबांनीच संपादिलें आहे, इतकेंच नव्हे तर वेदांती लोकांप्रमाणें आत्म्यास अमुक एक प्रकारची शुद्धावस्था प्राप्त झाली असतां तो मुक्त होतो, इतर गोष्टीची आम्हांस जरूर नाहीं असें म्हणणाऱ्या-पैकीं स्पेन्सरसाहेब नव्हते. तसेंच जीवाच्या कर्तव्याची सीमा परोपकार आहे असें सांगून ते स्वस्थ बसले नाहींत. अगदीं रानटी स्थितीपासून मनुष्याची सामाजिक स्थिति सुधारतां सुधारतां उत्क्रांति तत्त्वानें हल्लीचा समाज कसा

बनला गेला याचेंही त्यांनीं एक स्वतंत्र शास्त्र बनविलें आहे; व प्रत्येक मनुष्याचें, समाजाचें, राजाचे आणि प्रजेचे कर्तव्य काय, आणि त्याच्या अभिवृद्धीची दिशा कोणती, अथवा या प्रश्नांचा विचार कोणत्या दिशेनें केला पाहिजे, या बाबतींत शास्त्रीय ग्रंथ लिहून त्यांनी अशा प्रकारच्या प्रश्नांचा विचार करणाऱ्या लोकांस एक प्रकारचा कायमचा मार्ग दाखविला आहे. फार लांब कशाला ! शिक्षणावर जो त्यांचा निबंध व ज्याचे आज दहा-पंधरा भाषांत भाषांतर झालें आहे तोच घेतला तरी व्यावहारिक गोष्टीस तत्त्वज्ञानाच्या हातांत किती उदात्त स्वरूप प्राप्त होतें व त्यापासून समाजास किती फायदा होतो याची वाचकांस कल्पना येईल. वेदांतांतील तत्त्वज्ञान किंवा सांख्यांचें तत्त्वज्ञान अशा रीतीने व्यवहारोपयोगी करण्याचा आमच्यामध्ये पूर्वी कधीच प्रयत्न झालेला नव्हता. नाही म्हणावयास भगवद्गीता हाच काय तो अपवाद आहे; पण वेदांत्यांच्या हातांत या अपूर्व व्यवहारोपयोगी तत्त्वज्ञानात्मक ग्रंथाची बरीच दुर्दशा झालेली आहे. स्पेन्सरसाहेबांच्या ग्रंथापासून जर कांहीं नवें वळण आपणांस घ्यावयाचें असेल तर तें हेच होय कीं, सृष्टीच्या बुडाशी जी कांही अगम्य तत्वे आहेत त्यांचा विचार करून तत्त्ववेत्त्यांनीं आपणांस मुक्ति मिळाली म्हणून उगीच बसावयाचे नाही. या गूढ तत्त्वांचा विचार करणें तत्त्वज्ञांचें जितकें कर्तव्य आहे तितकेंच हीं तत्वे व्यवहारास कशी लावावी हे जगाच्या नजरेस आणून देऊन मानवजातीची पूर्णावस्था कशी संपादावी ह्याचा त्यांस बोध करणें हेंही त्यांचें काम होय. ही दोन्हीही कामे स्पेन्सरसाहेबांनी आपल्या ८४ वर्षांच्या आयुष्यांत उत्तम रीतीनें बजाविली आहेत; व यामुळें कपिल, गौतम, कणाद, बुद्ध वगैरे प्राचीनकाळी जे मोठमोठे तत्त्ववेत्ते होऊन गेले त्यांच्याप्रमाणें तत्त्वज्ञ या दृष्टीने यांचें नावही चिरकाल राहील. शास्त्राच्या प्रगतीमुळे यांनी सिद्ध केलेल्या तत्त्वांत पुढेंमागें कांही फेरफार करावे लागले तर ती गोष्ट त्यांनी सिद्ध केलेल्या उत्क्रांती तत्त्वास अनुरूपच आहे किंवा होईल असें म्हटलें असतां त्यांत कांही गैर होणार नाहीं. परंतु तेवढ्यामुळे त्यांनी समग्र आधुनिक शास्त्रांचे सर्व आयुष्यभर आलोडन करून संसारसुखाची अपेक्षा न धरतां परोपकार बुद्धीनें जगाच्या बुडाशीं असलेलीं जीं तत्वे शास्त्रीय पद्धतीनें सप्रमाण सिद्ध केलेलीं आहेत त्यांची योग्यता कमी होत नाही; अगर ज्ञानी

या नात्यानें स्पेन्सरसाहेबांस जो मान आम्ही द्यावयास पाहिजे त्यांतही कमतरता येत नाही. अशा प्रकारचे ज्ञानी पुरुष फारच विरळा. शेंकडों वर्षांत एखादुसरा उत्पन्न होत असतो; व ख्रिस्ती मिशनऱ्यांच्या कोत्या समजुती-प्रमाणें जरी हे नास्तिक ठरले, तरी श्रीकृष्णांनी भगवद्गीतेत म्हटल्याप्रमाणे आर्त, जिज्ञासू, अर्थार्थी आणि ज्ञानी यांपैकी—

प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ।

उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ॥

ज्ञानी हेच अखेरीस ईश्वरास प्रिय होतात व त्याच्या पदाप्रत पावतात हें निश्चित आहे. असे पुरुष देशांत उत्पन्न होणे हेंच देशाच्या सजीवतेचें लक्षण होय. व असलेच पुरुष जगाच्या गूढ तत्त्वांशी झुंजून ती मानव जातीस अधिकाधिक सुगम करून देऊन मनुष्यमात्राची आध्यात्मिक व आधिभौतिक उन्नति करून देतात व आपल्यास व आपल्या बांधवांस कृतार्थ करून घेतात. स्पेन्सरसाहेबांनी लग्न केले नव्हते, द्रव्याचीही तृष्णा धरली नव्हती, किंवा पार्लेमेंटमध्ये, लोकलबोर्डांत अगर म्युनिसिपालिटीमध्ये सभासद होण्याची हाव धरली नव्हती; तर वैराग्याने आणि एकनिष्ठपणाने, एकोणिसाव्या शतकांतील आधिभौतिक विचाराने प्रस्त झालेल्या उत्तरार्धातहि आध्यात्मिक प्रश्नांचा विचार करण्यांत जन्म घालविला, आणि आपल्या अलौकिक बुद्धि-सामर्थ्यानें या बाबतीत पुढील पिढीच्या विचारांस नवीन वळण घालून दिलें. असले पुरुषच जगाचे खरे हितकर्ते होत आणि वर सांगितल्याप्रमाणें ते कोणत्याही देशांत उत्पन्न झाले असले तरी ‘विद्वान् सर्वत्र पूज्यते’ या न्यायानें सर्व देशांतल्या व सर्व ठिकाणच्या लोकांस ते एकसारखे पूज्य असतात. स्पेन्सरसाहेबांचे वय मरणसमयी ८४ वर्षांचे असल्यामुळें व शास्त्रीय विचारांची तत्त्वज्ञानदृष्ट्या एकवाक्यता करण्याचें जे काम त्यांनी हातीं घेतलें होते तें बहुतेक पुरें झालें असल्यामुळें त्यांचे मृत्यूबद्दल हळहळ वाटावयाचें कांही कारण राहिलें नाही; तथापि, विशाल बुद्धिमत्तेचे पुरुष क्वचित् निर्माण होतात हे लक्षांत आणलें आणि आमच्या देशांतील बुद्धिवान् लोकांची सद्यः-प्रवृत्ति मनांत आणली म्हणजे दुःख वाटल्याखेरीज रहात नाही.

१२ प्रो. मॅक्सम्यूलर यांचा मृत्यु

स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते ॥

श्रीऋग्वेदभाष्याचे प्रकाशक प्रसिद्ध प्रो. मॅक्सम्यूलर अथवा त्यांच्या संस्कृत ग्रंथांत लिहिल्याप्रमाणे भट्ट मोक्षमूलर यांच्या मृत्यूचे वर्तमान ऐकून हिंदुस्थानांतील नव्या-जुन्या सर्व विद्वान् मंडळींस वाईट वाटल्याखेरीज राहावयाचे नाही. यांचा जन्म सन १८२३ साली डिसेंबर महिन्याच्या ६ व्या तारखेस झाला. तेव्हांपासून तो आतांपर्यंत सतत ७७ वर्षे यांचा सर्व काळ अध्ययन, अध्यापन व ग्रंथलेखन यांत गेला. यांच्या मृत्यूनंजगामधील एक अमूल्य विद्वद्रत्न हरपले असे म्हणण्यास कांही हरकत नाही. 'स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते' असे जे आम्ही या लेखाच्या आरंभी लिहिले आहे त्याची सत्यता नजरेस येण्यास प्रो. मॅक्सम्यूलर यांचे चरित्र हें एक उत्तम साधन होय. हे जाल्या जर्मन असून यांचा जन्म व पूर्वाभ्यास जर्मनीत झाला व पुढे कांहीं दिवस प्रसिद्ध विद्वान् बर्नाफ यांच्या हाताखाली अभ्यास करण्याकरितां हे पारीस शहरांत गेले. हे ज्या वेळी पारीस शहरांत अभ्यासकरितां गेले तो काल असा कांही चमत्कारिक होता की, तेव्हां युरोपांतील विद्यापीठांतून आशिया खंडांतील व विशेषेकरून संस्कृत, झेंद, पाली वगैरे भाषांतून जो धर्मग्रंथांचा संग्रह आहे त्याचा नव्या पद्धतीने आस्थापूर्वक अभ्यास करण्याइतका तो महत्त्वाचा आहे; व त्या कामी कांही बुद्धिवान पुरुषांनीं आजन्म परिश्रम केले असतां त्यापासून पाश्चात्य राष्ट्रांचे पुष्कळ हित होण्याचा संभव आहे अशी तिकडील विद्वानांची खात्री होत चालली होती. जर्मनी, फ्रान्स, इंग्लंड वगैरे देशांतील युनिव्हर्सिटींथांतून या कालापूर्वी जें शिक्षण मिळत असे ते प्रायः ग्रीक व रोमन लोकांतील प्रसिद्ध विद्वान, तत्त्वज्ञानी किंवा मुत्सद्दी यांच्या ग्रंथांच्या अभ्यासानेच प्राप्त होई. सारांश, संस्कृत आणि इतर प्राच्य भाषा यांतील ग्रंथभांडाराची अथवा तत्त्वविचारांची किल्ली जेव्हां पहिल्याने पाश्चात्य विद्वानांस सांपडली तेव्हां तिचा परिणाम पुष्कळ अंशी ग्रीक व रोमन लोकांचे विद्याभांडार जेव्हां पहिल्याने लुटले गेले त्या वेळच्याप्रमाणेच झाला, ही गोष्ट आतां निर्विवाद सिद्ध झालेली आहे. प्राच्य भाषांत, प्राच्य धर्मांत अथवा प्राच्य ग्रंथसमूहांत पाश्चात्य

विद्वानांच्या तीव्र बुद्धीस योग्य असे विचार, माहिती किंवा तत्त्वज्ञान सांपडणे अशक्य अशी पुष्कळांची पहिल्याने समजूत होती, व पहिल्या पहिल्याने कित्येक पंडितांनी तर ग्रीक व रोमन लोकांचे ग्रंथ चोरून नेऊन हिंदुस्थानांतील पंडितांनी आपल्या स्वतःच्या नांवावर खोटेच बनावट ग्रंथ रचलेले आहेत व त्यांत जर कांही ग्राह्यांश असला तर तो ग्रीक लोकांपासून चोरलेला आहे असा आक्षेप घेऊन प्राच्य भाषेचा अभ्यास करणारांची थट्टाहि करण्यास मागे-पुढे पाहिले नव्हते. अलेक्झांड्रिया येथील लायब्ररी खलिफाने जाळली, तेव्हां त्याने अशाच प्रकारचे उद्गार काढल्याचे प्रसिद्ध आहे. लायब्ररीतील ग्रंथांत जर कांही ज्ञान असेल तर ते मुसलमानी धर्मातून घेतलेले आहे, सबब द्रिस्त म्हणून निरुपयोगी आहे; आणि ज्ञान नसेल तर ते ग्रंथच ठेवण्यालायक नाहीत, अशी कोटी लढवून खलिफाने हा मोठा ग्रंथसमूह जाळण्यास परवानगी दिली अशी गोष्ट इतिहासांत नमूद आहे. ही गोष्ट खरी असो व खोटी असो, प्राच्य भाषेतील ग्रंथसमूहास हा न्याय लावण्याचा कित्येक पाश्चात्य पंडितांनी प्रयत्न केला असतांही त्यांस यश न येतां शेवटी पुष्कळ विद्वान, बुद्धिवान, शोधक आणि विद्याव्यासंगी फ्रेंच व जर्मन पंडितांच्या लेखांनी, शोधांनी आणि उद्योगाने प्राच्य ग्रंथांची योग्यता व महत्त्व युरोपांतील सर्व विद्यापीठांतल्या विद्वानांस कबूल होऊन अखेरीस आजमितीस जर्मनी व फ्रान्स यांतील मोठमोठ्या युनिव्हर्सिटीयांतून प्राच्य भाषांच्या अध्यापकांच्या, कायमच्या जागा स्थापन झालेल्या आहेत. प्राच्य भाषांतील ग्रंथसमूहापैकी युरोपांतील विद्वानांवर ज्यांचा विशेष परिणाम झाला ते ग्रंथ भाषाविषयक आणि धर्मविषयक होत; व भाषाविषयक ग्रंथांतहि पाणिनीचे व्याकरण हा पहिला श्रेष्ठ ग्रंथ होय. सर्व जगाच्या प्राचीन किंवा अर्वाचीन इतिहासांतील पांच मोठ्या विद्वानांची नांवे घ्याव्यास सांगितलीं तर त्यांत पाणिनीच्या नांवाचा समावेश करावा लागेल असे पांचसह्या वर्षांपूर्वी अमेरिकेंतील एका विद्वान गृहस्थाने उद्गार काढलेले आहेत. संस्कृत भाषेचे प्राचीनत्व व विशेषेकरून प्रकृति, प्रत्यय वगैरे मूळ शब्दांपासून किंवा धातूपासून भिन्न करून त्यांच्यापासून साधित शब्द कसे बनवावे याबद्दल भाषेतील सर्व शब्दांस लागू पडणारे व्यापक नियम व अपवाद यांचा पाणिनीच्या अपूर्व ग्रंथांत जो समावेश केलेला आहे त्याने तर पाश्चात्य भाषा-

विद्वानांच्या उद्योगास एक प्रकारचें नवें वळण लागलें आणि गेल्या ३०।४० वर्षांत निरनिराळ्या भाषांचें तुलनादर्शक भाषाशास्त्र म्हणून जर्मन पंडितांनीं एक नवीनच शास्त्र निर्माण केले आहे. हे शास्त्र पूर्णतेस आणण्यास बॉप वगैरे पंडितांनी पुष्कळ परिश्रम केले आहेत ही गोष्ट खरी आहे; पण पाणिनी-चा ग्रंथ याचें मूल आहे हें विसरतां कामा नये. भाषाशास्त्रावर प्राच्य ग्रंथ-समूहाचा व प्राच्य भाषांच्या अभ्यासाचा हा परिणाम झाला. प्राच्य भाषांच्या अध्ययनाचा दुसरा परिणाम धर्मविषयक होय. बर्नाफ, बॉप, कॉलरिज, जोन्स वगैरे प्राच्य भाषाभिज्ञ पाश्चात्य विद्वान निपजण्यापूर्वी युरोपांतील लोकांस आशिया खंडांतील पॅलेस्टाईन प्रांतांत निघालेला एकच काय तो धर्म माहीत होता. मुसलमानी धर्मपंथाची ओळख त्यांस झालेली होती खरी, पण मुसल-मानी धर्महि बायबलांतूनच निघाला असल्यामुळे ख्रिस्ती धर्माहून भिन्न तऱ्हे-च्या धर्मकल्पना, धर्मविचार, धर्मतत्त्वे किंवा धर्मग्रंथ त्यांच्या अवलोकनांत येत नसत. रोमन आणि ग्रीक लोक यांचे पूर्वीचे धर्म किंवा इजिप्तमधील पूर्वी-च्या लोकांचा धर्म यांचीच काय ती ख्रिस्ती धर्माशीं तुलना होत असे व कित्येक विद्वानांनीं तर ख्रिस्तधर्माचीच तत्त्वे रोमन लोकांच्या जुन्या धर्मांत आहेत असें प्रतिपादन केलेले होतें. पाश्चात्य पंडितांच्या विचाराचा हा ओष वेद, झेंदावेस्ता, बौद्ध धर्माचीं धर्मसूत्रें किंवा त्रिपिटिका यांच्या अध्ययनांनं पालटला आणि त्यायोगानें त्यांच्या विचारसरणीतहि पुष्कळ फेर पडून अखेरीस निरनिराळ्या धर्मांचें तुलनादर्शक नवीन शास्त्र निघालें. त्याच-प्रमाणें रोमन आणि ग्रीक लोकांच्या जुन्या धर्मांतून देवतांच्या वगैरे ज्या कथा आहेत त्यांची आणि ऋग्वेदांतील कथांची, व ग्रीक, रोमन, संस्कृत वगैरे भाषांची तुलना करण्यांत आली. तेव्हां देवता-विषयक या सर्व कथांचें बीज प्राच्य ग्रंथांत आहे व युरोपांतील नव्याजुन्या भाषा व जुन्या धर्मांतील कथा यांचे सादृश्य मनांत आणलें असतां. युरोप आणि आशिया या दोन खंडांत सुधारलेले म्हणून जे लोक आहेत किंवा होते ते सर्व मूळ एका मानवी शाखेचे व एक भाषा बोलणारे असावेत असा विचार जागृत होऊन तो उत्तरोत्तर दृढावत गेला, आणि अखेरीस आर्यधर्माची व आर्यभाषेची मूलतत्त्वे प्राच्य ग्रंथांत आणि प्राच्य भाषांत आहेत ही गोष्ट सर्वमान्य झाली. किंबहुना आर्य लोकांचा प्राचीन धर्म,

रीतिभाति, आचारविचार किंवा कल्पना यांचे प्राच्य भाषांतील ग्रंथ हे एक भांडारच आहे, व युरोप आणि आशिया खंडांत ज्या आर्य-शास्त्रेच्या लोकांनी आपलें वर्चस्व स्थापित केलें होतें किंवा आहे ते मूळचे एके ठिकाणी राहणारे होते ही कल्पना प्राच्य भाषेच्या अभ्यासानेच उदयास येऊन दृढ झाली आहे. प्रो. मॅक्सम्यूलर यांच्या उद्योगाचे, विद्वत्तेचे आणि ग्रंथांचें खरें महत्त्व लक्षांत येण्यास वर सांगितलेली हकीकत पूर्णपणें ध्यानांत ठेवली पाहिजे. प्रो. मॅक्सम्यूलर यांचा जन्म सन १८२३ सालीं झाला व आपल्या वयाच्या २२ व्या वर्षीं म्हणजे सन १८४५ साली ते बर्नाफ नामक प्रसिद्ध व बुद्धिमान गुरूंची व्याख्याने ऐकण्यास पारीसमध्ये गेले. एखाद्या ठिकाणीं एखादा प्रसिद्ध विद्वान गुरु असल्यास बुद्धिवान विद्यार्थ्यांची तिकडे कशी ओढ लागते याचा परिचय दुर्दैवाने अलीकडे आपणास मिळत नाहीसा झाला आहे. पण युरोपांतील युनिव्हर्सिट्यांतून अशी उदाहरणे पुष्कळ पाहण्यांत येतात. प्राच्य भाषा व प्राच्य ग्रंथ यांचा त्या वेळीं नुकताच प्रवेश होत होता. अर्थात् तेव्हांपासून १९ व्या शतकाच्या अखेरपर्यंत प्राच्य भाषेच्या व प्राच्य धर्माच्या ज्ञानाचा युरोपांत जो प्रसार झाला, जी महती वाढली, ती सर्व प्रो. मॅक्सम्यूलर यांच्या डोळ्यादेखत वाढली; इतकेंच नव्हे, तर ती वाढवण्याच्या कामी ज्यांनी अश्रांत मेहनत घेतली त्यांपैकी प्रो. मॅक्सम्यूलर हे एक प्रमुख विद्वान होते एवढें म्हटलें म्हणजे यांच्या उद्योगाचें आणि विद्या-व्यासंगाचें खरें स्वरूप वाचकांच्या नजरेस येईल. मॅक्सम्यूलरसाहेबांनी युरोपांतील विद्यापीठांतल्या विद्वानांच्या विचारसरणीत झालेला हा फरक आपल्या डोळ्यांनी पाहिलेला आहे, किंबहुना त्यांच्या हयातीत तो झालेला आहे, आणि या विचारक्रांतीचा इतिहास जेव्हां लिहिण्यांत येईल, तेव्हां त्याजबरोबर प्रो. मॅक्सम्यूलर यांचें नांवहि नेहमीं जोडलेलें राहील यांत शंका नाही.

परंतु मॅक्सम्यूलरसाहेबांची आज जी सर्वत्र प्रसिद्धि झाली आहे व त्यांच्याबद्दल पृथ्वीतील सर्व देशांतील विद्यापीठांतून जी पूज्यबुद्धि आहे तिचें वर सांगितलेल्या हकीकतीपेक्षांहि दुसरें एक कारण आहे. प्राच्य भाषा, प्राच्य ग्रंथ, प्राच्य धर्मतत्त्वे, प्राच्य विचार यांची जी लाट युरोपांत उसळली, व त्यामुळें जी विचारक्रांति झाली तिचे शोधक बुद्धीने व मार्मिकपणानें परीक्षण करणारे

विद्वान जर्मनी, फ्रान्स वगैरे देशांतून पुष्कळ झाले व अद्यापहि हयात आहेत. रॉथ, बोथलिंग, बॉप, बॅर्नाफ, डामेस्टेटर, वेबर, बुल्हर व अगदी अलीकडील लडविग, ग्रासमन, व्हिटने वगैरे विद्वानांची परंपरा जर्मनी व फ्रान्स या देशांमध्ये बरीच झालेली आहे व त्यांनी प्राच्य भाषा, प्राच्य धर्म, सर्व धर्मांची व भाषांची तुलना वगैरे विषयांवर अनेक ग्रंथ लिहून ठेवलेले आहेत; इतके की, प्राच्य भाषांचा किंवा धर्मग्रंथांचा इतउत्तर जर कोणास सूक्ष्म व नव्या पद्धतीने अभ्यास करावयाचा असेल तर या पाश्चात्य विद्वानांचे ग्रंथ वाचल्याखेरीज त्याच्या अध्ययनाची परिपूर्ति कधीही व्हावयाची नाही. पण हे ग्रंथ प्रायः जर्मन आणि फ्रेंच या भाषेतच असल्यामुळे पृथ्वीतील नाना देशांतून त्यांचा जितका प्रसार किंवा प्रसिद्धि व्हावयास पाहिजे तितकी झालेली नाही. मॅक्सम्यूलर यांनी आपल्या ग्रंथांतून घातलेले विचार सर्वच त्यांचे आहेत असे नाही. जर्मन व फ्रेंच पंडितांच्या विचारसरणीचेच, प्रायः त्यांनी अवलंबन केलेले असून सदर पंडितांचेच विचार आपल्या मोहक व गोड भाषेत त्यांनी व्यक्त करून दाखवले आहेत. पण मॅक्सम्यूलरसाहेबांची विशेष प्रसिद्धि होण्यास मुख्य कारण म्हटले म्हणजे ते इंग्लंडांत येऊन राहिले व इंग्रजी भाषेचा पुरा अभ्यास करून तद्द्वारां त्यांनी आपले विचार जगापुढे मांडले हैं होय. इंग्रजांचे राज्य व इंग्रजी भाषा हल्ली जगावर चोहोकडे पसरलेली आहे. याकरितां जर्मन किंवा फ्रेंच भाषेत लिहिलेल्या ग्रंथापेक्षां इंग्रजी भाषेत लिहिलेल्या ग्रंथांचा स्वभावतःच अधिक प्रसार होतो व कोणतीहि नवी गोष्ट किंवा तत्त्व या भाषेच्या द्वारे जगांत अधिक प्रसिद्धीस येतें; त्यांतूनहि प्रो. मॅक्सम्यूलरसारखा मोहक आणि गोड भाषा लिहिणारा जर्मन कवीचाच मुलगा लेखक मिळाल्यावर मग तर विचारावयासच नको. बॅर्नाफ, बॉप वगैरे फ्रेंच किंवा जर्मन महापंडितांच्या नवीन विचारांचीं सणने त्यावर इंग्रजी 'पॉलिश' चढवून मॅक्सम्यूलरसाहेबांनी जगापुढे जेव्हां पहिल्याने विक्रीस मांडली तेव्हां या वस्त्रांच्या सौंदर्याने प्रादुर्भावाचे डोळे दिपून जाऊन भाषासौदागरांत प्रो. मॅक्सम्यूलर यांस त्यांनी अग्रस्थान दिलें यांत कांहीं आश्चर्य नाही. विचारांची अपूर्वता, भाषेचे सौंदर्य, मार्मिक आणि सप्रमाण नवीन शोध आणि इंग्रजी भाषेचा सार्वत्रिक असलेला प्रचार या गोष्टी एकत्र झाल्यावर कोणती विचारक्रांति व्हावयाची नाही ? जर्मन किंवा

फ्रेंच पंडितांनीं प्राच्य भाषा, प्राच्य ग्रंथ आणि प्राच्य विचार यांस तावून-सुलाखून व पूर्ण कसोटीस लावून तयार केल्यावर त्या विचारांची योग्यता व महत्त्व सोप्या, मोहक आणि सर्वत्र प्रचलित असलेल्या भाषेत लोकापुढे मांडण्याचे काम भट्ट मोक्षमूलर यांनी सतत पचावन्न वर्षे केलेले आहे, व त्यांनी ही जी मोठी कामगिरी बजावली आहे त्याबद्दल प्राच्य देशांतील लोकांनी त्यांचे किती ऋणी असले पाहिजे याची कल्पना त्यांचे ग्रंथ वाचल्या-खेरीज कोणासहि यावयाची नाही. संस्कृतांत हे प्रवीण होते हे तर सांगावयास नकोच, पण त्याखेरीज झेद, पेहलवी, पार्शी, पाली किंबहुना जगांतील बहुतेक प्रमुख भाषा यांचा त्यांनी थोडाबहुत अभ्यास केलेला होता व आपल्या आयुष्याची ५०।६० वर्षे सतत या अभ्यासांत घालवली होती. विद्यादेवीची इतक्या एकनिष्ठपणाने सेवा करणारे पंडित आमच्या देशांत प्राचीन कालीं पुष्कळ होत असत व सायणाचार्यासारखे तेराव्या शतकापर्यंत झालेले आहेत. पण मध्यंतरी ही परंपरा जी कमी झाली ती अद्यापहि पूर्ववत् जिवंत झाली नाही ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे. जर्मनीत जन्मून, पारिस येथे अभ्यास करून व इंग्लंडांत राहून आपल्या अपूर्व बुद्धिवैभवाने, उद्योगाने, शोधाने आणि ग्रंथलेखनाने सर्व जगास चकित करण्याची प्रो. मॅक्सम्यूलर यांस जी सवलत मिळाली ती दुसऱ्या कोणा विद्वानास मिळाली नसती असे नाही. पण यांच्यासारखा विद्याभिरुचि असणारा व एकनिष्ठपणाने विद्याव्यासंग करणारा आमच्यामध्ये हल्लीच्या काळांत तरी कोणी नजरेस येत नाही ही मोठ्या दुःखाची गोष्ट आहे. हिंदुस्थानांतील आधुनिक विद्वानांनी प्रो. मॅक्सम्यूलरांच्या चरित्रापासून जर कांहीं बोध घ्यावयाचा असेल तर हाच होय. राजकीय बाबतीत आम्हास आमच्या अंगी कितीहि गुण असले तरी पुढाकार घेण्यास या राज्यांत संधि सांपडणे कठिण आहे; पण सर रिचर्ड टेंपल यांनी सांगितल्याप्रमाणे विद्याव्यासंग, तत्त्वज्ञान, धर्मविचार किंवा शास्त्रीय शोध या बाबतीत आमच्या बुद्धीचा बराच उपयोग आम्हास अद्याप करून घेण्यासारखा आहे, व तेवढा जरी आमच्या विद्वानांनी करून घेतला तरी त्यापासून देशाचे पुष्कळ कल्याण झाल्याखेरीज राहावयाचे नाही.

असो. प्रो. मॅक्सम्यूलर यांची सर्वत्र प्रसिद्धि होण्यास वर जी कारणे दिली आहेत, त्याखेरीज त्यांचा सात्विक स्वभाव आणि विचारौदार्य हेहि एक

आणखी कारण होय. नाना देश, नाना भाषा, नाना धर्म यांच्या इतिहासाचें सतत परिशीलन केल्यामुळे मॅक्सम्यूलरसाहेबांच्या स्वभावतः उदात्त बुद्धीचें 'वसुधैव कुटुंबकम्' या सिद्धान्तांत पर्यवसान झालेले होते. परधर्माची महती किंवा परभाषेचें सौंदर्य पूर्णपणे समजल्याने, स्वधर्मावरील किंवा स्वभाषेवरील श्रद्धा कमी होते असें नाही, हे प्रो. मॅक्सम्यूलर यांच्या चरित्रावरून विशेष शिकण्यासारखे आहे. प्रो. मॅक्सम्यूलर हे शेवटपर्यंत ख्रिस्तीच होते. पण त्यांचा ख्रिस्ती धर्म अथवा विचार मिशनरी डबक्यांतील विचाराप्रमाणें स्तिमित झालेला नसून नाना भाषा व धर्म यांच्या परिशीलनाचा जो कांहीं त्यांच्यावर योग्य परिणाम व्हावयास पाहिजे होता तो झालेला होता. हे त्यांचे धर्मविचार विलायतेंतील कोल्या धर्मसमजुतीच्या मिशनरी लोकांस अप्रिय झालेले असून एकदां त्यांनी ऑक्सफोर्ड विद्यालयांतील संस्कृत प्रोफेसराची जागाही मॅक्सम्यूलरसाहेबांस मिळूं दिली नाही ! पण दीर्घोद्योग व सत्यनिष्ठा यांचा अखेरीस जय होऊन मॅक्सम्यूलरसाहेबांचे विचारच सर्वमान्य ठरले. असो. सांगावयाची गोष्ट एवढीच की, 'वसुधैव कुटुंबकम्' या न्यायानें पृथ्वीवरील सर्व देशांतील लोकांबद्दल, त्यांच्या धर्मविचारांबद्दल अथवा आचारांबद्दल समताबुद्धि कायम ठेवून त्यांचें कल्याण व्हावें अगर त्यांनी ऊर्जित दशेस यावें अशी मनापासून इच्छा बाळगून त्याकरितां आपल्या हातून होईल तेवढा उद्योग करणें हे खरें सत्त्वशील विद्वानाचे लक्षण होय व ते लक्षण प्रो. मॅक्सम्यूलर यांच्या अंगी पूर्णपणे आढळून येत असल्यामुळे पत्रव्यवहारानें, समक्ष भेटीनें किंवा त्यांच्या ग्रंथांच्या परिशीलनाने त्यांच्याशी ज्यांचा प्रत्यक्ष किंवा परोक्ष संबंध झालेला होता त्या लोकांची, मग ते कोणत्याही धर्माचे असोत, त्यांच्याबद्दल पूज्यबुद्धि झालेली होती. 'झुनि चैव श्वपाके च पंडिताः समदर्शिनः' असें जे भगवद्गीतेतील वाक्य आहे तें बऱ्याच अंशी मॅक्सम्यूलरसाहेबांस लागू पडत होतें, याची त्यांच्या ग्रंथांतून, विचारसरणीतून व किरकोळ लेखांतूनही जागोजाग प्रतीति येते. जगांतील निरनिराळ्या धर्मांची पुस्तकें इंग्रजीत भाषांतर होऊन 'सेक्रेड बुक्स ऑफ धी ईस्ट' या नांवाची जी एक ग्रंथमाला प्रसिद्ध झाली आहे, तिचें पुरस्कर्तृत्व मॅक्सम्यूलरसाहेबांनीच घेतलें होते व याखेरीज याच विषयावर त्यांनीं ग्रंथ लिहिलेले आहेत. त्या सर्वांवरून त्यांची विद्वत्ता, समताबुद्धि व विचारौदार्य ही चांगल्या रीतीने व्यक्त होतात.

परंतु आमच्या हिंदुस्थान देशाच्या दृष्टीने विचार करतां संस्कृत भाषा, संस्कृत धर्मग्रंथ वगैरे विषयांसंबंधानें पाश्चात्य देशांतून पूज्यबुद्धि उत्पन्न करून आर्य लोकांचे प्राचीन ग्रंथ, धर्मविचार किंवा बुद्धिवैभव यांस युरोपांतील राष्ट्रांत आपल्या ग्रंथलेखनानें यांनी जे अग्रस्थान मिळवून दिले आहे, त्याबद्दल आम्ही त्यांचे उपकार मानावे तितके थोडेच आहेत. वेद किंवा इतर संस्कृत धर्मग्रंथ यांच्या सतत अभ्यासानें हे अंतःकरणाने व विचारानें हिंदूच बनून गेले होते; व तारुण्यांत असतां हिंदुस्थानांत जाऊन गंगेच्या पवित्र उदकांत मी एकदां केव्हां स्नान करीन असे यांस झालेलें होते. पण दैवगति अशी कांहीं विचित्र आहे की, हा त्यांचा हेतु आमरणान्त त्यास कांहीना कांही तरी कारणाने तडीस नेतां आला नाही. शांकर अद्वैतसिद्धान्ताचें मर्म कळून त्यांचें मंडने करणारे जर्मन प्रोफेसर ड्यूसन जेव्हां इकडे आले होते तेव्हां ते पूर्वजन्मीं मी हिंदू होतो असे म्हणत असत. प्रो. मॅक्सम्यूलर यांची हिंदुस्थान-बद्दलची कळकळ मनांत आणतां तेही पूर्वजन्मीं हिंदूच होते की काय असा विचार सहज मनांत येतो. प्रो. मॅक्सम्यूलरसाहेब हे हिंदुस्थानांत आले नाहीत ही एक चांगलीच गोष्ट झाली; कारण ते इकडे आले असते तर हल्लींची हिंदुस्थानाची स्थिति पाहून प्राचीन ग्रंथाध्ययनाने हिंदु लोकांबद्दल जो त्यांचा अनुकूल ग्रह झालेला होता तो फिरला असतां असें मुंबईच्या टाईम्स-कारांचें म्हणणें आहे. पण हें म्हणणें अगदीं जुकीचें आहे. हिंदुस्थानावर किंवा हिंदु लोकांवर राज्य करण्याकरितां किंवा येथे पैसे मिळवण्याकरितां आलेल्या अंमलदारांस किंवा व्यापाऱ्यांस हिंदूंची हल्लीची स्थिति पाहून त्यांच्याबद्दल कळकळ न बाळगण्यास ही एक नवीन सबब होते किंवा होईल हे खरे आहे; कारण उदार बुद्धीचा यांच्या हृदयांत बहुतेक नष्टांशच झालेला असतो. पण जुन्या संस्कृत ग्रंथांच्या अध्ययनाने या देशांतील लोकांच्या बुद्धिमत्तेचें खरें स्वरूप ज्याने ओळखलें आहे, त्यास आज सतत हजार-अकराशें वर्षे परराज्याखाली राहिल्याने ज्यांच्या अंगच्या शौर्यादि गुणांचा थोडाबहुत न्हास झालेला आहे त्यांची सद्यःस्थिति पाहून कीवच येईल यांत शंका नाही. सारांश, प्रो. मॅक्सम्यूलर हिंदुस्थानांत आले असते तर हल्लीच्या निकृष्ट स्थितीबद्दल सर्व दोष आमच्या माथी न मारतां त्यांनी तो बऱ्याच दिवस चालत आलेल्या आमच्या परबशतेचे फल आहे असे मत दिलें असते, असें म्हणण्यास त्यांच्या

ग्रंथांचा पूर्ण आधार आहे. जगांतील राजकीय घडामोडी कशा चालल्या आहेत हे त्यांस अवगत नव्हते असे नाही, तसेच मनुष्याचा स्वभाव व धर्म यांचेही त्यांस पूर्ण ज्ञान होते. तेव्हा हल्लीची हिंदु लोकांची स्थिति निकृष्ट असल्यास प्राचीन ग्रंथाध्ययनाने हिंदु लोकांबद्दल उत्पन्न झालेली त्यांची आस्था व कळकळ गेली असती असे म्हणणे अगदी असमंजस होय. सारांश, त्यांच्या अंतःकरणाचा ओढा जात्याच हिंदु लोकांकडे होता. तशाच प्रकारची हिंदु लोकांबद्दल आस्था व कळकळ येथे राज्य करण्याकरितां येणाऱ्या लोकांनी ठेवली पाहिजे असे सिव्हिल सर्व्हिसच्या विद्यार्थ्यांस त्यांनी जी व्याख्याने दिली त्यांत स्पष्ट म्हटलेले आहे. हिंदुस्थानाबद्दलची त्यांची कळकळ खऱ्या निष्काम बुद्धीची होती आणि असला सहजलेः 'मनो हि जन्मांतरसंगतिज्ञम्' किंवा 'व्यतिषजति पदार्थान् आन्तरः कोऽपि हेतुः' या न्यायानेच उत्पन्न होत असतो. त्यांची कळकळ आणि येथे आमच्यावर राज्य करण्याकरितां येणाऱ्या व आमच्या पैशाने श्रीमत होऊन पुनः स्वदेशी जाऊन आम्हास हलके समजणाऱ्या किंवा शिव्या देणाऱ्या लोकांची बेगडी कळकळ याच्यामध्यें पुष्कळ अंतर आहे. एक खरें बावन्नकशी सोने होय, आणि दुसरी नुसती पितळ होय; व यांपैकी पहिल्यास दुसऱ्याच्या मापाने मोजण्याचा किंवा पारखण्याचा प्रयत्न करणे वेडेपणाचे लक्षण होय. असो. हिंदुस्थान देशासंबंधाने खरी निष्काम कळकळ बाळगणारा व ज्या आर्यावर्ताच्या प्राचीनविद्वानांच्या ग्रंथांचे अध्ययन करण्यांत आपले आयुष्य सुखाने गेले त्यांतील हल्लीच्या पिढांचे मनापासून कल्याण व्हावे असे इच्छिणारा एक विद्वान व आजन्म विद्याव्यासंगी गृहस्थ जगांतून नाहीसा झाला याबद्दल सर्व हिंदुस्थानवासीयांस वाईट वाटल्यास त्यांत कांही नवल नाही. केसरीकारास तर हा न्याय विशेषेकरून लागू पडतो हे येथे सांगितले पाहिजे असे नाही.

अशा तऱ्हेच्या समदृष्टीच्या विद्वानास सर्व देशांतील राजांनी, राजपुरुषांनी आणि विद्यापीठांनी सन्मान देण्यास नेहमी उत्सुक असावे हे साहजिकच आहे. 'विद्वान् सर्वत्र पूज्यते' असें आम्ही वर म्हटलेच आहे व त्याप्रमाणे ग्रीस, रोम, टर्की, फ्रान्स, जर्मनी, अमेरिका, स्वीडन, इंग्लंड वगैरे सर्व राष्ट्रांतील लोकांनी मैक्सम्यूलरसाहेबांची विद्वत्ता, बुद्धिमत्ता व जबर विद्याव्यासंग आणि सात्विक स्वभाव ओळखून त्यांस डॉक्टर. नाईट. प्रिन्सी

कौन्सिलर इ. अनेक सन्मानाच्या पदव्या दिल्या होत्या व निरनिराळ्या देशांत विद्यावृद्धयर्थ किंवा शास्त्रीय शोध करण्याकरितां ज्या मंडळ्या निघाल्या आहेत त्या सर्वांनी आपले सदस्यपद यांस प्रेमानें अर्पण केले होतें. तथापि हा सर्व मान विद्यामूलकच असल्याने प्रो. मॅक्सम्यूलर या विद्यामूलक उपपदानेंच त्यांचे आम्ही वर्णन केलें आहे. या सर्व मानांस ते पात्र होते हें त्यांच्या आचरणावरून व लेखावरून आज सर्वत्र जाहीर झालेलें आहे, त्याबद्दल सविस्तर माहिती देत बसल्यास पुष्कळ विस्तार होईल. सबब त्यांच्या सत्कर्माप्रमाणे त्यास सद्गति प्राप्त होवो व अशी विद्वद्रत्ने पुष्कळ निपजोत अशी ईश्वराची प्रार्थना करून आम्ही हा लेख संपवतो.

१३ श्रीस्वामी विवेकानंद हे समाधिस्थ झाले !

श्रीमत् स्वामी विवेकानंद हे कलकत्त्यास गेल्या शुक्रवारी आपल्या बेलूर मठांत समाधिस्थ झाल्याची बातमी ऐकून हिंदुधर्माविषयी कळकळ बाळगणाऱ्या हजारों हिंदूस वाईट वाटल्यावांचून राहणार नाही. श्रीमत् स्वामी विवेकानंद याचे नाव ज्यास माहीत नाही असा हिंदु क्वचितच सांपडेल. एकोणिसावे शतक म्हणजे आधिभौतिक शास्त्रांच्या उत्कर्षाचें उच्च स्थान मानले आहे. अशा प्रकारच्या शतकाच्या उत्तरार्धांत हजारों वर्षांपूर्वी हिंदुस्थानांत प्रचलित असलेलें आध्यात्मिक शास्त्र पश्चिमेकडील राष्ट्रांतील विद्वानास समजून सांगून त्यांच्याकडून सदर शास्त्राच्या अपूर्वतेबद्दल मान्यता मिळवणें आणि ज्या राष्ट्रांत अशा प्रकारचे शास्त्र निर्माण झाले, त्यांतील लोकांबद्दल सहानुभूति उत्पन्न करणें, हे कांही लहानसान काम नव्हे. पश्चिमात्य आधिभौतिक शास्त्राचा ओघ इंग्रजी विद्येबरोबर इतक्या कांही क्षपाव्याने येत होता की, तो परतून लावण्यास असामान्य धैर्याचा व बुद्धीचा पुरुष उत्पन्न होणे जरूर होतें. थिऑसॉफिकल सोसायटीनें हें काम स्वामी विवेकानंदांच्या पूर्वी सुरू केलें होतें, पण त्यांच्या उद्योगास अस्सल हिंदुत्वाचें स्वरूप स्वामी विवेकानंद यांनीच प्रथम आणलें, ही गोष्ट निर्विवाद आहे. अलीकडे आमच्या देशांतील शाळांतून जें शिक्षण मिळतें तें निवळ तार्किक

असल्यामुळे विद्यार्थ्यांच्या मनांत धर्मविचारांची जागृति न होतां उलट स्वधर्माचीच नव्हे तर, धर्ममात्राचीही टवाळी करण्यास ते प्रवृत्त होतात. स्वामी विवेकानंद यांची लहानपणची वृत्ति अशाच प्रकारची होती. हे मूळचे बंगालचे राहणारे असून हल्ली यांचें वय सुमारे ३५।४० वर्षांचें असावें. म्हणजे त्यांस जे शिक्षण मिळालें ते सुमारे २० वर्षांच्या पूर्वीचे होतें व एवढ्यावरून तें कसें होतें याची वाचकांस सहज कल्पना करतां येईल. कारण कलकत्त्याच्या इंग्रजी शाळा आणि मुंबई-पुण्याच्या इंग्रजी शाळा बहुतेक सारख्याच प्रकारच्या आहेत, असें म्हटलें तरी चालेल. स्वामीचे पूर्वाश्रमीचे नांव नरेद्र सेन असून हे जातीने क्षत्रिय होते व अशी गोष्ट सांगतात की, लहानपणींच एका जोश्याने यांची पात्रिका पाहून “हा मुलगा कधीही गृहस्थाश्रम घेणार नाही ” असें त्यांच्या आईस कळवले होतें. असो. आपल्या वयाच्या १८।१९ व्या वर्षी हे कलकत्ता युनिव्हर्सिटीची बी. ए. ची परीक्षा पास झाले व तेव्हां-पासूनच त्यांस तत्त्वज्ञानाचा नाद लागला. पाहिल्या-पाहिल्यानें यांची प्रवृत्ति नास्तिक मताकडे असे व पुष्कळ धर्मगुरूंशी वादविवाद करतांना “तुम्ही आपला देव तरी प्रत्यक्ष पाहिला आहे काय ? ” असा प्रश्न विचारून हे त्यांस कुंठित करित असत. पण श्रीमत् स्वामी रामकृष्ण परमहंस यांची गाठ पडल्या-दिवसापासून यांच्या बुद्धींत फरक झाला. आणि ते सदर स्वामीचे अखेर पट्टशिष्य होऊन संन्यासी बनले. श्रीमत् रामकृष्ण परमहंस यांचें चरित्र सुप्रसिद्ध असून इंग्रजीत प्रो. मॅक्सम्यूलर यांनी तें लिहून काढले आहे. श्रीमत् रामकृष्ण हे १८८६ साली समाधिस्थ झाले. तेव्हां त्यांच्या पश्चात् त्यांच्या अद्वैत मताचा प्रसार करण्याचें काम त्यांच्या शिष्यशाखेनें पत्करलें व त्यांत विवेकानंदही सामील होऊन त्यांनीं अमेरिकेंतील लोकांसही अद्वैत सिद्धांताची ओळख करून दिली. स्वामी विवेकानंद यांनी प्रथमतः कांही वर्षे कोणास न कळत म्हणजे आपलें स्वरूप प्रकट न करतां हिमालय पर्वतांत सिद्ध लोकांस भेटण्यांत व हिंदुस्थानांतून प्रवास करण्यांत घालवलीं. या अज्ञात प्रवासांतच ते पुणें मुक्कामीं सन १८९१।९२ साली आले होते; व येथून महाबळेश्वरास जाऊन तेथून पुढें बेळगांव-धारवाडहून मद्रास-रामेश्वराकडे गेले. यांस अमेरिकेंस पाठवण्याची कल्पना प्रथमतः मद्रासेंत निघून तेथील लोकांनीं त्यांस साह्य केलें; व सन १८९३ सालीं शिकागो प्रदर्शनाच्या

वेळीं तेथें जी मोठी राष्ट्रीय धर्मपरिषद झाली त्यांत हिंदुधर्माच्या अद्वैत ज्ञानाची पताका अग्रस्थानीं नेऊन लावण्याचें सर्व श्रेय स्वामी विवेकानंद यांजकडे आहे. धर्मपरिषद संपल्यानंतर अमेरिकेत एक-दोन वर्षे राहून तेथें त्यांनी अद्वैत मताचा प्रसार केला व त्याचे मठ स्थापन करून तेथे शिष्य-संप्रदायही सुरू केला. अमेरिका खंड म्हणजे आज सर्व शास्त्रांचे माहेरघर होय. अशा देशात ख्रिस्ती धर्मगुरूच्या समक्ष अद्वैत सिद्धान्ताचें प्रतिपादन करून अद्वैत मत प्रचलित करणे हे काम सामान्य पुरुषाच्या हातून निभावणें शक्य नाही. स्वामी विवेकानंद यांचे असे मत असे की, हिंदुस्थानांतील हिंदु लोकांस हिंदुत्व किंवा हिंदुधर्म हेच काय ते सामान्य बंधन आहे व या धर्मातील तत्त्वे इतकी श्रेष्ठ आहेत की, हिंदुस्थानातच काय पण दुसऱ्या कोणत्याही धर्माच्या लोकांत किंवा देशांत १९ व्या शतकाच्या अखेरीसही त्यांचा प्रसार करणें शक्य आहे इतकेंच नव्हे, तर असा प्रसार करणें हें हिंदु लोकांचे कर्तव्य होय. हिंदु लोकाजवळ जर आतां कांही अमोल वस्तु राहिली असली तर तो त्यांचा धर्म होय. तो जर ते सोडतील तर ते आपणास जगाच्या निंदेस व उपहास्यतेस पात्र करून घेतील. हिंदुधर्म काय आहे तो पुरा ओळखा, त्याची तत्त्वे काय आहेत याचा अभ्यास करा, ती शास्त्राच्या कसोटीस लावा आणि सर्व जगभर त्यांचा प्रसार करून आपलें व आपल्या देशाचें नांव चिरस्मरणीय करा, असे उद्गार त्यांच्या मुखांतून अनेक वेळां निघाले आहेत. भक्ति हे धर्माचे मुख्य लक्षण खरे, पण अद्वैत ज्ञानाची त्यास जोड असल्याखेरीज धर्माचे स्वरूप लंगडे पडतें, असें त्यांचें म्हणणें होतें. परधर्माविषयी ते जेव्हां बोलत तेव्हां याच तत्त्वावर कटाक्ष ठेवून बोलत असत. ख्रिस्ती लोकांस तुम्ही ख्रिस्ती धर्म सोडून द्या, असा त्यांनी कधीही उपदेश केला नाही. तुम्ही ख्रिस्तास भजा, परंतु तुमच्या धर्मांत तत्त्वज्ञान नसल्यामुळें आमच्या हिंदुधर्मातील अद्वैत सिद्धान्ताची त्यास जोड देणें अवश्य आहे. किंबहुना तुमच्या धर्मगुरूंनीही तीच तत्त्वे स्पष्टपणें नाहीं तरी अस्पष्टपणें लक्षांत ठेवून आपापल्या धर्माची रचना केली आहे, असें ते सांगत असत. सारांश, ज्ञानयाग, कर्मयोग किंवा राजयोग हे खऱ्या धर्माचे सार्वत्रिक मार्ग असल्यामुळें कोणत्याही धर्माशीं त्यांचा विरोध नाहीं इतकेंच नव्हे, तर सर्वांनी ते घेण्यासारखे असून हें ज्ञान पिडीजात ज्यांस प्राप्त झालें आहे त्यांनी

याचा प्रसार करणें हें त्यांचें कर्तव्य आहे, असा ते उपदेश करत असत. हिंदुस्थानीतील लोकांची धर्माबद्दल ह्मणाय पाहून त्यांचें अंतःकरण तिळतिळ गुदत असे, व धर्माची उन्नति झाल्याखेरीज राष्ट्र वर यावयाचें नाही, असा त्यांच्या मनाचा प्रह झालेला होता; व त्याकरितां त्यांची जिवापाड मेहनत चालू असे. अमेरिकेत शिष्यपरंपरा स्थापून व अद्वैत मताचा प्रसार करून ते इकडे आल्यावर प्रथमतः सिलोनमधून मद्रासेंत आले; व तेथून कलकत्त्यांत व हिमालयांत त्यांचा अलमोरा येथे मठ आहे तेथें गेले. या सफरींत त्यांचा सर्वत्र जयजयकार होऊन त्यांनी दिलेली व्याख्यानेही कळकळीची आहेत. अमेरिकन लोकांच्या साहाय्यानेच त्यांनी कलकत्त्यास हुगळीच्या कांठीं बेलूर मठ स्थापन करून तेथे आपल्या मताप्रमाणें धर्मोपदेशक तयार करण्याची सोय केली आहे, व मठास जोडून रामकृष्ण परमहंस यांचें समाधिमंदीर बांधलें आहे. अलमोरा येथें ' प्रबुद्ध भारत ' पत्र निघत असे तें यांच्याच मित्रमंडळींकडून निघत असे, व १६।९७ सालाच्या हुष्काळांत राजपुतान्यांत रामकृष्ण परमहंस मिशनची मंडळी जाऊन खिस्ती धर्मोपदेशकांच्या हातांत बरीच अमाथ मंडळी पडण्याचें यांनी बंद केलें. धर्मोपदेशकांचा जितका मरणा असावा तितका शिष्यसंप्रदाय बाढला नसल्यामुळें हिंदुस्थानांत सर्व ठिकाणीं आपले उपदेशक ठेवावेत, अशी त्यांची जी इच्छा होती ती सफल झाली नाही. तथापि कलकत्ता, अलमोरा, अजमीर, मद्रास वगैरे ठिकाणीं त्यांचे उपदेशक असत. व अमेरिकेतही एकदोन शिष्य राहत असत. १९०० सालीं पॅरिस येथें जे प्रदर्शन झालें त्या वेळीं सहा महिन्यांत फ्रेंच भाषेचा अभ्यास करून स्वामी विवेकानंद यांनीं वेदान्त विषयावर तेथें व्याख्यान दिलें होतें व त्याबद्दल त्यांची तिकडच्या पत्रांतून पुष्कळ प्रशंसा झाली होती. हल्लीं वर्षभर हे छप्तीच्या पुस्तकानें अस्वस्थ होते, यामुळें जवानांतून निमंत्रण आलें असतांही तिकडे जाण्यास त्यांस फावेलें नाहीं. गेल्या शुक्रवारी मिलाप्रमाणें हे संस्थाकाळीं किंत्तु आले व अस्वस्थता वाढल्याबद्दल शिष्यांस हांक मारून आपण आतां हा लोक सोडून जाणार, असें सांगून त्रिवार शीर्षोश्वास करून समाधिस्थ झाले, असें आम्हांस आलेल्या तारेवरून समजतें. अस्तित्वांत स्वामी समाधिस्थ झाल्याची वेळ याची हें अस्वस्थ्या देशाचें जोडेंच सुदैव होय. श्रीरामकृष्ण परमहंस हे आजच्या इकडील अकालकोटिभक्त

स्वामीप्रमाणें पुरे ब्रह्मनिष्ठ होते खरे; पण सर्व जगांतील देशांत अद्वैत मताची पताका फडकत लावून हिंदुधर्माची अर्थात् हिंदु लोकांची महती सर्व जगभर करून धर्मसंस्थापना करण्याचें काम श्रीमत् विवेकानंदांनीं च हातीं घेतलें होतें व आपल्या विद्वत्तेनें, वक्तृत्वानें, उत्साहाने व कळकळीने त्या कामाचा पाया त्यांनीं भक्कम घातला होता. या पायावर इमारत उभी होऊन तिच्यावरील कळस स्वामी विवेकानंद यांच्याच हस्ताने बसविण्यांत येईल अशी सर्वांस आशा व उमेद होती. पण ती स्वामी समाधिस्थ झाल्यानें आतां नाहींशी होण्याचा प्रसंग आला आहे. हिंदुधर्माचें उज्ज्वल स्वरूप कोणतें ? अशा प्रकारचा धर्म आमच्या देशांत झाला हेंच आमचे अमूल्य धन व बळ; आणि त्याचा सर्व जगभर प्रसार करणे हेच आमचे खरें कर्तव्य असे बोलणारे नव्हे, तर जगास सिद्ध करून दाखवणारे सत्पुरुष हजार-बाराशें वर्षांपूर्वीं एक शंकराचार्य होऊन गेले व १९ व्या शतकाच्या अखेरीस दुसरे स्वामी विवेकानंद झाले. परंतु स्वामी विवेकानंदांचे काम अद्याप परिपूर्ण व्हावयाचे आहे व ते त्यांच्या शिष्यवर्गापैकीं अगर दुसऱ्या कोणी तरी हातीं घेऊन परिपूर्ण करावे, अशी आमची त्यास विनंति आहे. आमच्याजवळ जर कांहीं महत्त्वाचा ठेवा असेल तर तो आमचा धर्मच होय. आमचें वैभव, आमचे स्वातंत्र्य सर्व कांही लुप्त झालें आहे. परंतु आमचा धर्म अद्याप आमच्यापाशी शिल्लक आहे व तो असा तसा नव्हे तर सुधारलेल्या राष्ट्रांत उघड रीतीने कसोटीस लावला असतांही त्याचा कस शुद्ध व उत्कृष्ट येतो, हे आतां अनुभवास आलेलें आहे. अशा स्थितीत जर आम्ही त्यास सोडून देऊं तर इसापनीतींतील कोंबड्याप्रमाणें आम्ही रत्नपारखी आहों अशी आमची सर्व जगभर नालस्ती होईल, हे लक्षांत ठेवलें पाहिजे. हल्लींचा कालच असा आहे की, आपल्याजवळ कोण- तींही उत्तम वस्तु असली तर जगाच्या चढाओढीच्या व्यापारांत ती मांडून तिची योग्यता स्थापन केली पाहिजे. स्वामी विवेकानंद यांनीं हें काम केलें होतें आणि आमच्या सुदैवानें आणखी कांहीं दिवस ते वांचते तर राष्ट्राला राष्ट्रीयत्व येण्यास जें कांहीं तेज लागतें तें थोडेबहुत तरी त्यांच्यापासून आम्हास प्राप्त झालें असतें. असो. त्यांच्या कर्माप्रमाणें त्यास उत्तम गति प्राप्त होईल यांत शंकाच नाही; पण त्यांनीं आम्हावर जे उपकार करून ठेवले आहेत त्यांचे स्मरण होण्यास त्यांनीं घालून दिलेल्याच बडा आम्हास

गिरवला पाहिजे, हें उघड आहे. करितां यांच्या चरित्रावरून अशा तऱ्हेची उत्तरोत्तर लोकांची प्रवृत्ति होवो आणि सर्व धर्मांचें अद्वैतमतांत एकीकरण करण्याचें श्रेय आमच्या ऋषींच्या अर्वाचीन वंशजास प्राप्त होवो, अशी परमेश्वराजवळ प्रार्थना करून स्वामी विवेकानंद यांचे हें स्वल्प चरित्र येथें समाप्त करतो. अमेरिकेतून परत आल्यावर पुण्यास येण्याबद्दल स्वामीना दोन-तीन आमंत्रणे केली होती. पण एकदां स्वामी आजारी असल्यामुळें व व दुसऱ्या वेळी कांही अन्य कारणांमुळें स्वामींची व्याख्यानें प्रत्यक्ष ऐकण्याचा योग पुणेकरास आला नाही, हे मोठे दुर्दैव होय !

१४ कै. न्या. महादेव गोविंद रानडे

न्यायमूर्ति महादेव गोविंद रानडे यांच्या मृत्यूची वार्ता ऐकून हिंदु-स्थानांतील, महाराष्ट्रांतील व विशेषतः पुण्यांतील लोकांस आपल्या घरचाच एक कार्यकर्ता पुरुष गेल्याइतकें दुःसह दुःख होईल व निदान कांही कालपर्यंत तरी या दुःखदायक बातमिने त्याचे भान नाहीसे होईल यांत शंका नाही. मनुष्याचे जीवित नश्वर आहे वगैरे तत्त्वज्ञानाचे विचार कितीही डोक्यांत घोळत असले तरी वैभवाने, बुद्धीने, कर्तृत्वाने किंवा विद्वत्तेने ज्या थोर गृह-स्थानीं राष्ट्राचा कार्यभार उचलून पुढाकार घेतलेला असतो त्यांच्या मृत्यूनें कांहीं कालापर्यंत तरी जग शून्यवत् भासणे अगदी स्वाभाविक आहे. माधवरावजीचे चरित्र दुसरीकडे सविस्तर दिले आहे त्यावरून कालेजांत असताना त्यांच्या विद्वत्तेचा लौकिक कसा वाढला होता, पुढें नोकरीत त्यांचा प्रवेश कसा झाला, तेथे त्यांस कोणकोणते मान मिळाले व अखेरीस हायकोर्ट जज्जाच्या जागेपर्यंत त्यांची मजल कशी पोहोचली वगैरे गोष्टी वाचकांस कळून येतील. अलौकिक बुद्धिमत्ता, दीर्घ व सतत व्यासंग, देशाबद्दलची खरी कळकळ, विद्यार्जनाचे स्वाभाविक जडलेले व्यसन, अचूक कल्पकपणा वगैरे अनेक गुणांनीं माधवरावजीचे चरित्र बोधप्रद असून महत्त्वाचें झाले आहे. याखेरीज राजदरबारी व लोकांत त्यांस जो वेळोवेळीं मान मिळत गेला व लोकांची आशिर्वादकाराची जी कामगिरी त्यांनीं बजावली तीहि कांहीं साधारण नव्हती.

दुसऱ्या कोणा पुरुषाच्या हातून एवढीच कामगिरी जरी झाली असती तरी-
 देखील त्यांची थोर पुरुषांत गणना करावी लागली असती. पण रावसाहेबा-
 करितां (न्यायमूर्ति हें कृत्रिम नांव सोडून देऊन आम्हा पुणेंकर लोकांच्या
 तोंडीं बसलेल्या त्यांच्या नेहमीच्या नांवानेच येथें उल्लेख करणे आम्हास अधिक
 प्रशस्त वाटते.) आज महाराष्ट्रांतील प्रत्येक समजूतदार मनुष्य जो हळहळत
 आहे तो ते कांहीं हायकोर्टाचे जज होते, प्रार्थनासमाजाचे अध्यक्ष होते किंवा
 सामाजिक सुधारणेचे अथर्व्यु होते म्हणून नव्हे. या गोष्टी थोरपणा प्राप्त होण्यास
 साधनीभूत नाहींत असे नाही. पण तेवढ्याने माधवरावजीच्या थोरपणाची
 उपपत्ति लागत नाहीं अशी आमची समजूत आहे. कै. कृष्णशास्त्री चिपळूण-
 करांसारखे बुद्धीनें वृहस्पतितुल्य विद्वान् आमच्यांत झाले नाहीत असें नाहीं.
 प्रार्थनासमाज किंवा समाजसुधारणा यांचे निःसीम भक्तही माधवरावजीच्या
 बरोबरीचे किंवा कांकणभर जास्तही असूं शकतील व हायकोर्टांत एक
 नेटिव्ह जज असावयाचा असा सरकारचा जोपर्यंत विचार आहे तोपर्यंत
 नेटिव्ह हायकोर्ट जजांचीही परंपरा कायम राहिल. माधवरावजींकरितां महा-
 राष्ट्र देश जो आज हळहळत आहे व आपले अपरिमित नुकसान झालें असें
 आज जे प्रत्येकास वाटत आहे ते कांही असल्या बाह्य गुणांकरितां नव्हे.
 न्यायमूर्ति हे मार्मिक लेखक, चांगले वक्ते, उत्तम विद्वान्, अलौकिक बुद्धि-
 मान्, जबर विश्वाव्यासंगी, असाधारण कल्पक आणि सरळ मनाचे व शांत
 स्वभावचे होते हें सर्वास महशूर आहे. पण कमलाची खरी योग्यता ज्य-
 प्रमाणें पाकळ्यांच्या आकारांत, रंगांत किंवा मार्दवांत नसतां त्याच्या सुबंभी-
 पणांत असते, तद्वत् माधवरावजींच्या खऱ्या लोकप्रियतेचें व मोठेपणाचें बीज
 ज्यांस पाहणें आहे त्यानें वरील गुणांखेरीज दुसऱ्या कांहीं गोष्टींचा विचार
 केला पाहिजे.

हा विचार कोणता हें सांगण्यापूर्वी माधवरावजी पुण्यास पहिल्यानें
 जेव्हां आले तेव्हां पुणें किंवा महाराष्ट्राची काय स्थिति होती याचें थोडक्यांत
 विवर्शन केलें पाहिजे. एक राज्य जाऊन दुसरें राज्य कायम होईपर्यंत मध्यंतरीं
 जें काळ जातो तो राष्ट्राच्या अभिवृद्धीस पुष्कळ प्रकारें प्रतिबंधक असतो, हें
 ऐतिहासिक तत्त्व सुप्रसिद्ध आहे. सन १८२० पासून सन १८७० पर्यंत महा-
 राष्ट्र देशाची स्थिति अशाच प्रकारची होती. ज्या पुणें महाराष्ट्रास

सारख्या मुत्सद्दयांनीं कांहीं वर्षे वास्तव्य करून मराठी राज्याचा गाडा हाकला व जेथें पेशवाईची अखेर होईपर्यंत मुत्सद्दी व शूर पुरुषांची परंपरा कायम होती तेथें एकोणिसाव्या शतकाच्या पूर्वार्धांत सर्व बाबतींत बहुतेक प्रेतकळा आली होती असे म्हटलें असतां त्यांत अतिशयोक्ति होणार नाही. ज्या सरदार घराण्यांतील पुरुषांनीं पेशवाईत मोठमोठी कामें केली होती त्यांच्या वंशजांस इंग्रज सरकारानें पेन्शन घेऊन स्वस्थ बसण्यास सांगितलें असल्यामुळें नवीन राज्यव्यवस्थेच्या बरेवाईटपणाबद्दल विचार करण्याचें त्यांचें कुलव्रत त्यांनीं सोडून दिले होते. देशाचे पुढारीच असे कर्तव्यपराङ्मुख झाल्यावर गरीब रयतेची स्थिति कशी झाली असेल हे सांगावयास नकोच. टोपीवाल्याची राज्य करण्याची शिस्तवार रीत, चोहोकडे त्याने घालून दिलेली कायद्याचीं बंधनें, जमीनपाहणी, आगगाड्या, तारायंत्रें, शाळा, पोस्ट ऑफिसें वगैरे राज्य-व्यवस्थेच्या अपूर्व थाटानें लोक दिपावून गेल्यासारखे झाले होते. त्यांतून बंड-वाल्यांचा पराभव झाल्यानंतर तर इंग्रजी राज्याची अधिकच छाप बसली गेली. जुन्या सरदार घराण्यांतील पुरुषांस राजकारणांत पडण्याची जरूर नसल्यामुळें त्यांच्या अंगचे गुण लुप्तप्राय झाले, व पुणे पाठशाळेतून तयार झालेले नवीन विद्वान् सरकारी नोकरीत आणि त्यामुळें प्राप्त झालेल्या मानांतच दंग होऊन राहिले. जी पुण्याची तीच सगळ्या महाराष्ट्राची स्थिति होती. माधवरावजी पुण्यास येण्यापूर्वी येथील विश्रामबाग कॉलेज किंवा पूना कॉलेज-मधून बुद्धिवान् व विद्वान् मंडळी तयार होऊन बाहेर पडली नव्हती असें नाही, पण वर निर्दिष्ट केलेल्या अनेक कारणांमुळें राष्ट्रांमधील चळवळ अगदी बंद पडून गेली होती व कोणास आपण पुढे काय करावें हें सुचत नसून आपली हक्कांची स्थिति बरी किंवा वाईट हेंही कळत नव्हतें. ज्या प्रांतांतील लोकांनीं एकदां मराठी राज्याचा गाडा हाकला होता, त्यांतील पुढार्यांच्या वंशजांची दोन पिढ्यांत अशी स्थिति होऊन जावी ही मोठ्या दुर्दैवाची गोष्ट होय. पण माधवरावजींनीं पुण्यांत जेव्हां पाऊल ठेवलें तेव्हां या महाराष्ट्राच्या जन्मा राजधानीची स्थिति बरेच्याप्रमाणे झाली होती, यांत बिलकुल संदेह नाही. कोणत्याही प्रकारची चळवळ करण्याविषयी पराङ्मुखता आणि केवळ स्वहितपरायणतेमुळें अथवा पूर्वीच्या अमदानीत ज्या गुणांची चंहा होत होती तेच गुण नेटिव्यांच्या अंगीं तरीं असण्याची आवश्यकता न राहिल्यामुळें एक

प्रकारचे लोकांच्या पुढाऱ्यांच्या आंगी आलेले शैथिल्य हेच काय ते सर्व देशभर नजरसे येत होतं. लोकांच्या आंगचे तेज अगदीच नाहीसं झालेले होतं असें नाही, पण वर लिहिलेल्या कारणामुळे महाराष्ट्र देश म्हणजे त्या वेळी एक थंड गोळा होऊन पडला होता. या थंड गोळ्यास कोणत्या तऱ्हेने ऊब दिली असतां तो पुनः सजीव होईल व हातपाय हालवू लागेल याचा रात्रंदिवस एकसारखा विचार करून अनेक दिशांनी, अनेक उपायांनी, अनेक रीतींनी त्यास पुनः सजीव करण्याचे दुर्धर काम अंगावर घेऊन त्याकरितां जिवापाड जर कोणी मेहेनत केली असेल तर ती प्रथमतः माधवरावजीनीच केली असें म्हटले पाहिजे; व आमच्या मते हेच त्याच्या थोरवीचे किंवा असामान्य मोठेपणाचे मुख्य चिन्ह होय. मुंबईच्या कॉलेजांत विद्याभ्यास करीत असतां इंग्रजी विद्येने माधवरावजीच्या मनावर जे परिणाम झाले असतील अथवा त्यांच्या अतःकरणात जो प्रकाश पडला असेल त्याखेरीज त्यांच्या मनाची सार्वजनिक चळवळीकडे प्रवृत्ति होण्यास डॉ. भाऊ दाजी, दादाभाई नौरोजी वगैरे थोर गृहस्थांची प्रत्यक्ष उदाहरणे बरीच कारणीभूत झाली असावी; एवढी गोष्ट निर्विवाद आहे की, माधवराव मुंबई सोडून कायमचे पुण्याच्या प्रिन्सिपॉल सदरअमिनच्या जागेवर आले, तेव्हां दादाभाई नौरोजीसारख्या पुढारी गृहस्थांच्या उदाहरणाने व कृतीने त्यांच्या मनावर बराच परिणाम झालेला होता. माधवरावजी मुंबईसच राहाते, तर आपल्या असाधारण बुद्धि-सामर्थ्याने त्यांनी तेथेही उत्तम लौकिक संपादन केला असता, यांत बिलकुल शंका नाही. तथापि महाराष्ट्राची राजधानी जे पुणे शहर तेथें येऊन त्यांस जी कामगिरी करावयास सांपडली, त्यामुळे माधवरावजीच्या आंगचे अलौकिक गुण लोकांच्या पूर्णपणे नजरसे आले असे म्हणण्यास कांही हरकत नाही. सरकारी नोकरीचे काम चांगल्या रीतीने संभाळून देशाच्या उत्कर्षाकरितां कोणकोणत्या दिशेने काय काय प्रयत्न केले पाहिजेत हे ठरविणें व ते अमलात आणण्याकरितां सतत परिश्रम करून जागरूकता ठेवणें हें कांही सामान्य बुद्धिमान पुरुषाचे काम नव्हे. कित्येकांस नित्य व्यवसायापुढें सार्वजनिक कामें सुचत नाहीत; सुचली तर करण्याची उमेद नसते; आणि यदाकदाचित् करण्यास प्रवृत्त झाले तर त्यास मनुष्यबळ किंवा इतर जी सामुग्री लागते ती ज्या उपायांनी प्राप्त करून घ्यावयाची ते उपाय योजण्यास ते असमर्थ असतात.

कित्येक विद्वानांची तर या व्यापक प्रश्नाने बुद्धिच गुंग होऊन जाते, व कित्येक एकदेशीय असून कोणास अमुक एक दिशेने राष्ट्राची उन्नति होईल असे वाटत असल्यास दुसरीच दिशा पसंत पडते. माधवरावजींच्या आंगचा पहिला गुण हा होय की, सर्व बाजूनी राष्ट्राची उन्नति झाली पाहिजे असे त्यांस वाटत होते. व या सर्व दिशांचे व बाजूचे सांगोपांग परीक्षण करून त्यांच्या योग्या-योग्यतेबद्दल निर्णय करण्याइतकी परमेश्वराने त्यांस प्रगल्भ व व्यापक बुद्धि दिली होती. धर्मव्यवस्था, समाजसुधारणा, उद्योगधंदे, शिक्षण, राजकीय व्यवस्था वगैरे सर्व बाबतीत आम्ही मागे आहो व या सर्व गोष्टीत सुधारणा झाल्याखेरीज इतर सुधारलेल्या राष्ट्रांची आपणास बरोबरी करतां यावयाची नाही असा त्यांचा पक्का प्रह झालेला होता यांपैकी कांही बाबतीत त्यांचीं मते पुढे ज्या नवीन चळवळी निघाल्या त्यामुळे सर्व लोकांस पसंत पडेनाशीं झालीं होती. पण तेवढ्याने त्यांची योग्यता कमी होते असें नाही. घाटांतून एकदां एका कुशल इजिनियराने आगगाडीची लाइन मारल्यानंतर त्यांत सुधारणा करणारे जरी पुष्कळ लोक निघाले तरी ज्याप्रमाणें मूळ इंजिनियरच्या कल्पकपणास कमीपणा येत नाही, तद्वतच रावसाहेब रानडे यांची स्थिति होय. वर सांगितल्याप्रमाणे सर्व प्रकारे थंड झालेल्या देशाच्या प्रत्येक गात्रास कसें सजीव करतां येईल याचा रात्रदिवस विचार करणारा तीस वर्षांपूर्वी महाराष्ट्रांत एकच पुरुष झाला. सन १८०० साली निवर्तलेल्या नाना फडणिसास मोडकळीस आलेली पेशवाई कशी सुरक्षित ठेवावी याची ज्याप्रमाणें रात्रदिवस काळजी वाटत असे, तद्वतच एकोणिसाव्या शतकाच्या शेवटचीं पंचवीस-तीस वर्षे माधवरावजींनी राज्यक्रांतीनें कांही वेळ स्तब्ध झालेल्या महाराष्ट्रास कसे सजीव करतां येईल या काळजीत घालविली. आणि केवळ महाराष्ट्राकरितांच नव्हे तर सर्व हिंदुस्थानाबद्दल अशाच तऱ्हेचे विचार त्यांच्या मनामध्ये सदैव धोळत असत. पाश्चिमात्य शिक्षणाबरोबरच एक प्रकारची सार्वजनिक जबाबदारी आपणावर येऊन पडते ही गोष्ट माधवरावजींनी पुरी ओळखली होती व आपल्या पंचवीस-तीस वर्षांच्या वर्तनक्रमाने लोकांस ती जबाबदारी कशी बजवावी याचे उत्कृष्ट उदाहरण घालून देऊन त्यांनी महाराष्ट्राचाच नव्हे तर हिंदुस्थान देशाचा लौकिक राखला असें म्हणणें भाग आहे.

हिंदुस्थानची किंवा महाराष्ट्र देशाची जागृति अमुक उपायाने होईल आणि अमुक उपायाने होणार नाही, हें ठरविण्यास असामान्य व व्यापक बुद्धि लागते हें बर सांगितलेंच आहे. पण अशा प्रकारची अलौकिक बुद्धि असूनही जर हुसरे गुण पुढाऱ्यांच्या अंगी नसतील, तर त्यांच्या हातून मोठीशी कामकिरी कधीही व्हावयाची नाही. राष्ट्राची उन्नति होण्यास ज्या हजारों गोष्टी कराव्या लागतात, त्या ऐकव्याच्या हातून होत नाहीत. त्यास योग्य माणसांची निवड करून त्याचें साह्य घ्यावें लागते; किंबहुना अशा प्रकारची माणसे तयार करावी लागतात असें म्हटलें तरी चालेल. माणसें तयार करण्याचे हें काम किती कठीण आहे हें अनुभवावांचून समजणें अशक्य आहे. मनुष्याची पारस त्याच्या हातून चुक्या बडल्या असता त्यास शांतपणे संभाळून घेऊन पुनः उजेजम देण्यास अवश्य लागणारे उत्साह, शांति वगैरे गुण पुढाऱ्यांचे अंगी जरूर असावे लागतात. माधवरावजींच्या अंगी हे गुण पूर्णपणें बसत होते व म्हणूनच त्यांच्या हातून इतकी कामे येथें सिद्धीस गेलीं. सार्वजनिक सभा, वक्तृत्वसभा, लवादकोर्ट, प्रार्थनासमाज, फीमेल हायस्कूल, औद्योगिक चळवळ वगैरे ज्या अनेक संस्था पुणें शहरांत झाल्या किंवा आहेत त्या सर्वांशीं माधवरावजींच्या प्रत्यक्ष किंवा अप्रत्यक्ष रीतीने संबंध होता असें आढळून येईल. या सर्व चळवळी सुरू ठेवण्याबद्दल लोकमत जागृत करून कायम ठेवणें, निरनिराळ्या संस्थांकरितां मिर-निराळीं मनुष्यें पाहून त्यांच्या हातून तीं तीं कामे करून घेणें, स्वदेशांतल्या किंवा परदेशांतल्या सर्व प्रकारच्या हालचालीवर नजर ठेवून त्याचा देशाच्या उत्कर्षाशीं कसा संबंध पोहोचतो याचें अहोरात्र मनन करणें हें माधवरावजींचें व्यसनच होऊन राहिलें होते. त्यांच्या घरीं केव्हांही जा, तेथें कांहीं कांहीं तरी सार्वजनिक विषयाची चर्चा चालू असावयाचीच. बारा आणि बारा चोवीस तास अशा रीतीनें सार्वजनिक कामांत एकसारखें मन घालून तीं सुयंत्रित रीतीनें चालविण्याइतकें बुद्धिसामर्थ्यच आधीं फार थोड्या लोकांत असतें. आणि ज्या थोड्या लोकांच्या अंगी अशा प्रकारचें सामर्थ्य असतें त्यांस आलस्यानें, स्वहितपरतेनें किंवा उत्साहभंगानें पछाडलें असल्यामुळें बुद्धिब्रह्मसिंटीतून दरासाल शेंकडों ग्रॅजुएट बाहेर पडताहेत, तरी रात्रंदिवस देशाहितार्थ तनमनधन अर्पणारा 'यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मा वेत्ति तत्त्वतः' या न्यायानें एखादाच माधवरावजींसारखा पुरुष निर्माण होतो. असा पुरुष

आपल्यामधून गेला असतां एकाएकीं सूर्यास्त झाल्याप्रमाणें सर्व लोक विडबूळ झाले यांत कांहीं आश्चर्य नाही.

माधवरावजींनीं जी ही सर्व कामें केलीं ती त्यांस सुखाने करतां आलीं अशी जर कोणाची समजूत असेल तर ती चुकीची आहे. मुंबईपेक्षां पुणें किंवा महाराष्ट्र देश यांतील अधिक एकरूप असल्यामुळें सार्वजनिक चळवळीचें माधवरावजींनीं मुंबईहून आणलेलें बीं येथें लवकरच उदयास आलें हें गेल्या पंच-वीस-तीस वर्षांच्या महाराष्ट्राच्या इतिहासावरून कोणासही सहज समजण्यासारखे आहे. हे बीं रुजत घालून त्यास पाणी घालणे व पुढें तज्जन्य वृक्षाचें पालनपोषण करणें हें सर्व काम माधवरावजींच केलीं होते. त्यांच्या हाताखालीं कै. सार्वजनिक काका, कै. सीतारामपंत चिपळोणकर, रा. रा. शिवरास हरि साठे वगैरे बरीच मंडळी असून पुढें पुढें कै. रा. ब. नूलकर, कै. कुंदे यांच्यासारख्यांचेंही साहाय्य त्यांस मिळाले होते. पण या सर्व गृहस्थांची व त्यांनीं चालविलेल्या कामाची मदत काय ती माधवरावजींवरच असे. ही गोष्ट लवकरच सरकारच्या नजरेस आली. महाराव गायकवाड यांस पदच्युत केल्यानंतर त्यांची कमिशनमार्फत जी चौकशी झाली तेव्हां पुणें शहरांत झालेली चळवळ आणि सन १८७९ साली बुधवारच्या वाडा जळाला असतां गांवांत झालेली धामधूम ज्यांस आठवत असेल ते रावसाहेबांनीं अंगीकारलेला क्रम बिनधोक्याचा होता असें कधींही म्हणणार नाहीत. महाराष्ट्रांतील लोकांचा सार्वजनिक नाबतीत चळवळ करण्याचें जर कोणी शिक्षण देत असेल तर ते माधवरावजींच होत ही गोष्ट सरकारास कळून चुकली होती, व माधवरावजींची धुष्याहून नाशिकास व नाशिकहून धुळ्यास जी उचलबांगडी झाली ती कांहीं केवळ एक जागीं एक मनुष्य पुष्कळ वेळ ठेवणें योग्य नाही एवढ्याचकरितां नव्हे, हें सर्वास माहीत आहेच. फार लांब कशाला, माधवरावजींनीं स्थापिलेली सार्वजनिक सभा ही राजद्रोही आहे असा सर रिचर्ड टेपलच्या कारकीर्दीत बूट निघाला होता; पण या सर्व अडचणीतून आणि संकटांतून धिमेपणाचें माधवरावजींनीं हातांत धरलेलीं सर्व कार्यें तडीस नेली. यांच्यापेक्षां कमी उत्साहाचा पुरुष प्रसंगीं डगमगून गेला असता. पण रावसाहेबांच्या बुद्धीचें व्यापकत्व जितकें अलौकिक होतें तितकाच शांति हा गुण त्यांचे अंगीस असामान्य असल्यामुळें त्यांच्या दोर्बोध्योपास अखेरीस बस केला

मुंबई इलाख्याच्या मध्यभागांत एक प्रकाराची विशेष जागृति प्राप्त झाली. माधवरावजीसारखे पुरुष जेथे निपजले नाहीत तेथल्या आणि महाराष्ट्राच्या स्थितीची तुलना केली असतां आमच्या म्हणण्याची सत्यता कळून येईल. सारांश, महाराष्ट्रांत जर कांही आजमितीस जोम आढळून येत असला, त्यांतील वक्ते व लेखक जर निर्भयपणें सार्वजनिक गोष्टीची चर्चा करीत असले तर ते माधवरावजीच्या २५ वर्षांच्या दीर्घयोगाचे फल होय असें म्हणण्यास कोणतीही हरकत नाही.

अशा तऱ्हेचा पुरुष देशांत निर्माण होणे हे देशाचें एक भाग्यच आहे. विद्वत्ता, मुत्सद्दीपणा, काम करण्याची हौस, सार्वजनिक हित कोणत्या उपायांनीं करितां येईल याबद्दल एकसारखा निदिध्यास, आणि लोकांनी नेहमी आपल्या उन्नतीच्या चळवळीत व्यग्र असावे अशी अनिवार इच्छा, इतके गुण आंगीं वसत असलेले थोर पुरुष राष्ट्रांत वारंवार निपजत नसतात. महाराष्ट्र देशांत अठराव्या शतकांत नाना फडणीस अशा प्रकारचे मुत्सद्दी होऊन गेले खरे, पण विद्वत्तेचें मान लक्षांत आणितां त्यांची आणि माधवरावजीची तुलना करण्यापेक्षां महाराष्ट्राच्या किंवा दक्षिणेच्या प्राचीन इतिहासांत प्रसिद्धीस आलेले हेमाद्री किंवा माधवाचार्य यांची उपमा आमच्या मते माधवरावजीस अधिक साजण्यासारखी आहे. माधवाचार्यांची बुद्धि चोहोकडे अकुंठित असल्यामुळें त्यांस 'सर्वज्ञः स हि माधवः' असे म्हणत असत. माधवरावजीचें बुद्धिवैभवही अशाच प्रकारचें विस्तृत व व्यापक होतें; व या इंग्रजी राज्यांत जर हायकोर्टाच्या जजाच्या कामापलीकडे त्यांच्या विशाल बुद्धीचा उपयोग झाला नाही तर तो दोष माधवरावजीचा नव्हे, हल्लीच्या राज्यपद्धतीचा आहे हे लक्षांत ठेविले पाहिजे. माधवरावजी जर आणखी कांही दिवस जगते तर त्यांनी सुरू केलेल्या चळवळी उघड रीतीने हातीं घेऊन दादाभाई किंवा ह्यूम यांच्याप्रमाणें त्या शेवटास नेण्याचा उद्योग निकराने होण्याचा संभव होता. पण त्यांच्या हातून आम्हा लोकांचें अशा प्रकारे कल्याण व्हावे असा ईश्वरी संकेत नव्हता असेच म्हटले पाहिजे. एरव्ही त्यांस ६० वे वर्षे लागलें म्हणून त्यांची ज्युबिली करण्याऐवजीं त्यांचा मृत्युलेख लिहिण्याचा दुःखदायक प्रसंग आमच्यावर आला आहे तो आला नसता.

माधवरावजीचा महाराष्ट्राकडे आणि महाराष्ट्रीयांचा माधवरावजीकडे विशेष ओढा कां होता याचा यावरून विशेष खुलासा होईल. कायदेपंडित,

लेखक वगैरे बाबतीत माधवरावजीची योग्यता इतर कोणत्याही राष्ट्रीय पुढाऱ्यापेक्षा कमी नव्हती. किंवा सर्वा विषय अवगत करून घेण्याची हौस आणि कोणताही विषय हाती घेतला असता त्यासंबंधी कांही तरी नवी शकल काढून त्यास मनोहर रूप देण्याची त्याची अपूर्व हातोटी दुसऱ्या कोणत्याही राष्ट्रीय पुढाऱ्यांत सांपडेल असे आम्हास वाटत नाही. पण याहीपेक्षा त्यांच्या आंगचा लोकोत्तर गुण म्हणजे आपल्या राष्ट्राचा अभ्युदय केव्हां न केव्हां तरी खाम झाला पाहिजे. किंवा ही गोष्ट परमेश्वरानेच संकल्पित आहे अशी जी त्यांच्या ठायी उमेद होती ती होय. भावी सुपरिणामाबद्दल अशा तऱ्हेची निःसंशय मनोवृत्ति फारच थोड्या पुढाऱ्यांच्या ठायी आढळून येते. सरकाराचा ताबेदारपणा, योग्य माणसांची कमतरता, समाजामध्ये रूढ असलेल्या समजुती इत्यादि अनेक कारणांनी माधवरावजीस आपल्या मनाप्रमाणे सर्व गोष्टी करता आल्या नाहीत. तथापि दूरवर नजर देऊन धिमेपणाने अंगीकृत कार्ये त्यांनी अव्याहत रीतीने चालू ठेवली होती. प्राचीन व अर्वाचीन सुधारणेच्या झगड्यांत मनुष्यास पदोपदी कसे बुचकळल्यासारखे होते याचे एके प्रसंगी त्यांनी मोठ्या मार्मिक रीतीने वर्णन केले आहे. या सर्व अडचणी सोसून बिनतक्रार देशोन्नतीच्या कार्याकरिता उत्साहाने भगवा झेडा हाती घेऊन सदैव पुढे राहणे हे कांही लहानसान मुत्सद्दीपणाचे काम नव्ह. पण माधवरावजीची लोकसेवा एवढ्यावरच थांबली नाही. त्यांनी आपल्या हयातीत, आपल्या जन्मभूमीतील लोकांस शहाणे करून सोडण्याचा क्रम अबाधित चालू ठेवला होता. राष्ट्रांमध्ये लिहिणारे व बोलणारे पुढारी जरी पुष्कळ असले, तरी अशा रीतीने लोकसमाजामध्ये जागृति उत्पन्न करण्याचे गुरुत्व ज्यांकडे देता येईल असे लोक फारच विरळा आहेत. माधवरावजी हे अशा विभूतीपैकीच एक होते व म्हणूनच त्यांच्याकरिता आज सर्व लोक आम्हा सर्वांचा एक अप्रतिम हिकर्ता गेला म्हणून हळहळत आहेत. अशा तऱ्हेचा पुरुष इंग्रजी राज्य झाल्यापासून तरी महाराष्ट्रांत निघाला नाही व पुढेही माधवरावजीची जागा लवकर भरून येईल असे वाटत नाही.

अशा तऱ्हेचा पुरुष काळाने आमच्यामधून ओढून न्यावा हें आमचे मोठे दुर्दैव होय. माधवरावजीच्या कुटुंबाची त्यांच्या मृत्यूने जी हानी झाली आहे ती तर खरोखरीच दुष्परिहार्य होय. त्यांच्यावर हा दुःखाचा डोंगर कोसळला

आहे खरा व आम्ही कितीही शांतवन केले तरी ते दुःख कमी होणे कठिण आहे तथापि महाराष्ट्रांतील प्रत्येकजण त्यांच्या दुःखाचा वाटेकरी आहे या गोष्टीकडे लक्ष देऊन त्या आपले मन विवेकाने आवरतील, आणि महाराष्ट्रांतील लोक ज्या महापुरुषाच्या मृत्युकरितां आज आपण सर्वजण दुःख करीत आहो त्यांचेच उदाहरण आपणापुढे ठेवून यथाशक्ति पण खऱ्या कळकळीने त्यांनी घालून दिलेला किंता गिरवून त्यांच्या ऋणांतून भंशतः तरी मुक्त होतील अशी आम्हास आशा आहे. माधवरावजी तर गेलेच पण त्यांनी घालून दिलेलं उदाहरण डोळ्यांपुढे ठेवून सर्वजण जर यथाशक्ति देशकार्याकरितां झटण्याचा प्रयत्न करतील तर आपल्या सर्वांस जी मोष्ट पाहिजे आहे ती प्राप्त झाल्याखेरीज कधीही राहणार नाही. माधवरावजींच्या गुणाबद्दल जितकें जास्त लिहावें तितकें थोडेंच आहे; करितां आजचा लेख आम्हास जरी अपुरा वाटत आहे, तरी माधवरावजींस त्यांच्या स्वतःकर्मप्रमाणे गति मिळो एवढी अखेरीस प्रार्थना करून हा दुःखवऱ्याचा लेख येथेच संपवतो.

१५ कै. श्रीधर गणेश जिनसीवाले

सत्यं वद । धर्मं चर । स्वाध्यायान्मा प्रमदः ॥

—तैत्तिरीयोपनिषद्.

श्री. श्रीधर गणेश जिनसीवाले हे गेल्या मंगळवारी सुमारे साडेसात वाजता त्याचे स्नेही रा. रा. श्रीधरपंत आपटे यांच्या घरी मुंबईस परलोकवासी झाले, हे कळविण्यास आम्हास अत्यंत दुःख वाटते. प्रत्यक्ष नाही तरी वर्तमान-पत्रांतून त्यांच्या प्रसिद्ध झालेल्या व्याख्यानावरून प्रोफेसरसाहेबांचा महाराष्ट्रांत कोणालाही परिचय झालेला नाही असें नाही; आणि त्यांचे देशाभिमान, कळकळ, विद्वत्ता, वाचन व मनाचा कोंवळेपणा वगैरे गुण सर्वांस माहीत आहेत. आमच्या युनिव्हर्सिटींतून गेल्या तीस-पत्तीस वर्षांत जे कांहीं थोडे प्रसिद्ध विद्वान् लोक बाहेर पडले त्यांतच प्रो. जिनसीवाले यांची गणना होती; व पश्चात् यांच्या हतक्याच्या कळकळीचा, विद्वान् आणि बहुश्रुत पुरुष आम्हास मिळण्यास बराच काल झालेला असें म्हणण्यास हरकत नाही. युनिव्हर्सिटींतून स्वर्णपास बी. ए. किंवा

एम्. ए. होऊन बरेच लोक बाहेर पडतात; पण झालेंत, कॉलेजांत व कॉलेज सुटल्यानंतर आमरणान्त वाचनाची अभिरुचि कायम ठेवून सतत विद्याभ्यासंग करणारे आणि अशा रीतीने संपादन केलेल्या ज्ञानाचा लोकांस फायदा करून देणारे युनिव्हर्सिटीच्या पदवीधरांतही क्वचित् आढळतात. “शैले शैले न माणिक्यं मौक्तिकं न गजे गजे ” असें जें एका पुरातन कवीचें वचन आहे तेंच युनिव्हर्सिटीच्या पदवीधरांसहि लागू पडतें; आणि अशा दृष्टीने पाहिलें म्हणजे प्रो. जिनसीवाले यांच्या मृत्यूनें आम्हांपैकी एक मोठा विद्वान्, देशाभिमानी आणि खऱ्या कळकळीचा पुरुष नाहीसा होऊन आमचे अपरिहार्य नुकसान झालें असें म्हणणे भाग येते. प्रो. जिनसीवाले हे ग्वाल्हेर येथें हल्ली जहागिरदार म्हणून जे जिनसीवाल्यांचे घराणे आहे त्यांपैकीच होत; व वडिलोपार्जित इस्टेटीची योग्य वांटणी होऊन जर प्रोफेसरसाहेबांचा हिस्सा त्यांस किंवा वडिलांस मिळाला असतां तर प्रोफेसरसाहेबांस निदान चारपांच लाखांची तरी इस्टेट मिळून ‘प्रोफेसर’ याच्याऐवजी त्यांच्या मागे ‘श्रीमंत’ हे विशेषण लावावे लागलें असतें. पण दैवगति विचित्र आहे. प्रोफेसरसाहेबांचा जन्म १८५२ इसवीच्या नोव्हेंबर महिन्यांत झाला. तेव्हां त्यांचे वडील व ग्वाल्हेरचें घराणे हीं एकत्रच होती; परंतु पुढें पांच-सात वर्षांनीं विभागाच्या वेळीं प्रोफेसरांचे वडील व इतर आप्त यांच्यामध्ये तेंटा होऊन “घेईन तर माझ्या वांग्यास येतें तितकें सर्व द्रव्य घेईन, नाही तर भिक्षा मागेन ” अशा निश्चयानें वडील ग्वाल्हेरीहून निघाले, व लक्ष्मीस अखेरचा नमस्कार करून आपल्या अल्प-वयी चिरंजिवासह नगर जिल्ह्यांत येऊन राहिले. त्या वेळीं यांच्या उदरनिर्वाहाचें साधन म्हणजे खरोखरच ब्राह्मण्याचा सहज अधिकार म्हणजे माजुकरी होय. वडिलांचा हा करारी स्वभाव जन्मतःच मुलामध्ये उतरला होता असें प्रोफेसरसाहेबांच्या चरित्रावरून दिसून येतें. अगोरे उभयतां काप लेकांची जोडी अशा रीतीनें लक्ष्मीचा परित्याग करून आल्यावर मुलाकडून विद्याभास करवून त्यांस हुषार करान्याचें असा तीर्थरुपांची संकल्प केला; दारिद्र्यावि संकटावस्थेतही परमेश्वररूपेण तो तडीस येला. प्रो. जिनसीवाले यांचा लहानपणचा विद्याभ्यास काहीं नमस्कार व काहीं पुष्कळ झाला होता; व तो सर्व, काहीं लोकांच्या मस्तीचें व काहीं स्वतःच्या हुषाईनें स्पर्शरक्षित किंवा बक्षिसें मिळवून त्यांनीं केलेल्या होता. पुढें कॉलेजीस आल्यान-

वरही अशाच प्रकारच्या मदतीने त्यांनी आपला अभ्यास पुढे चालविला. व १८७२मध्ये बी.ए. परीक्षा पास होऊन फेलोशिप मिळाल्यावर १८७६ साली ते एम.ए. पास झाले, आणि नंतर त्यांनी डेक्कन कॉलेज सोडले. कॉलेजांत असतांना यांचा ऐतिहासिक वाचनाबद्दल चांगला लौकिक होता. व प्रो. वर्डस्वर्थसारख्या विद्वानांची यांच्यावर पूर्ण मर्जी होती. इतिहास, तर्कशास्त्र, अर्थशास्त्र, तत्त्वज्ञान व संस्कृत हे यांचे आवडीचे विषय असत; आणि कॉलेजांत असताना या विषयावरील अनेक पुस्तकांची टिपणे किंवा 'नोट्स', जितक्या यांनी हाताने लिहून काढल्या होत्या तितके त्या विषयाचे वाचनहि सामान्य विद्यार्थ्यांकडून होत नसे. अर्थात् कॉलेजापासून या विषयांतील प्राविण्याबद्दल यांची कीर्ती होती व तीच अखेरपर्यंत आपल्या उद्योगाने व व्यासंगाने त्यांनी कायम ठेवली होती. कॉलेजातील परीक्षा पास होऊन पुढे पुष्कळांनी नोकरीने किंवा अन्य तऱ्हेने हजारो रुपये कमाविले आहेत; पण प्रा. जिनसीवाले याजपाशी जसा पाच महा हजारांचा निवडक पुस्तकसंग्रह होता तशा प्रकारच्या पुस्तकसंग्रहांत पदरचे पैसे खर्च करणारे ग्रॅज्युएट विरळाच आढळतात ! कॉलेज सोडल्यावर काही वर्षेपर्यंत हे पुणे येथील हायस्कुलांत मास्तर होते व नंतर त्यांनी मुंबईच्या विल्सन कॉलेजांत संस्कृतच्या प्रोफेसराची जागा पत्करली. हे काम त्यांनी सुमारे १४।१५ वर्षे केले; परंतु काही उपद्रवापी मंडळीच्या खटपटीने त्यांस पुढे या जागेचा राजीनामा देणे भाग पडले. ह्या प्रसंगाची हकीगत त्यावेळी प्रसिद्ध झालेलीच आहे. करितां त्याची द्रिष्टी येथे करित नाही. इतकेच सांगतो की, त्या वेळी झालेली सर्व कृत्ये जर बाहेर पडतील, तर प्रो. जिनसीवाले यांच्या त्या वेळच्या प्रतिपक्ष्याची अनुदारता आणि खोटेपणा ही मात्र अधिक व्यक्त होतील. प्रो. जिनसीवाले यांच्या अंगी कांही दोष नव्हते असें आम्ही म्हणत नाही जो पुष्कळ प्रसंगी गुण असतो तोच एखाद्या प्रसंगी अवगुण होतो हें संसारांतील तत्त्व सर्वांस माहीत आहे; व कोणत्याही पुरुषाच्या चरित्राची मीमासा करतांना हें तत्त्व नेहमी लक्षांत ठेविलें पाहिजे. परंतु तसें काही एक न करतां व प्रो. जिनसीवाले यांच्या मनाचा कोवळेपणा किती होता हे लक्षांत न आणतां त्यांनी आपल्या चायक्रोस एका प्रसंगी थोडी शिक्षा केली यावरून गवगवा करून त्यांच्या इतिवृत्ती त्यांस नोकरी सोडण्याचा प्रसंग आणिला हें लक्षांत आणलें म्हणजे

“तत्को नाम भवेत् गुणो हि गणिनां यो दुर्जनैर्नोक्तितः” या सुभाषिताची आठवण झाल्याखेरीज राहत नाहीत. असो; प्रो. जिनसीवाले यांनी ही ज्ञाना सोडल्यावर मरेपर्यंत आपला निर्वाह सदर मुदतीत त्यांनी जो कांहीं द्रव्यसंचय केला होता त्यावरच चालविला होता. कॉलेजांतील अभ्यास परिपूर्ण झाल्यावर त्यांचे लग्न झाले व त्यास एक मुलगाही झालेला होता. पण दोन वर्षांपूर्वी त्यांची पत्नी व मुलगा ही दोघेही फ्लेगाने वारली, व या आकस्मिक घाल्याने शेवटी शेवटी त्यांचे मन फार उद्ध्विग्न झाले होते. तथापि, मूळचा स्वभाव निश्चयी असल्यामुळे त्यांनी आपला आयुष्यक्रम पूर्वीप्रमाणेच अबाधित चालू ठेविला होता. त्यांस आग्रही म्हणून कांही लोक दूषणे देत असत, परंतु हंसस्वरूपस्वामीची पुणे येथे जेव्हां व्याख्याने झाली तेव्हां त्यांच्या व रा. टिळक यांच्या दरम्यान सभेत उघड मतभेद व वाद होऊनही त्यांनी पुनः रा. टिळकांशी आपले वर्तन पूर्वीप्रमाणेच ठेविले हे ज्यांनी पाहिले आहे त्यांस त्यांच्या ठायी मनाचा कोवळेपणा, सत्यनिष्ठा व स्वदेशावहलची प्रीति हे गुण आग्रहापेक्षा अधिक जागृत होते याबद्दल दुसरा पुरावा देण्याची जरूरी नाही. प्राचीन हिंदुधर्मावर त्यांची अतिशय श्रद्धा होती. तथापि वेद पौरुषेय आहेत अशी त्यांच्या मनाची खात्री झाली असल्यामुळे ती गोष्ट सभेत उघडपणे बोलून दाखविण्यास त्यांनी कधीही कमी केले नाही. ही गोष्ट लोकांस प्रिय नाही हे त्यांस कळत नव्हते असे नाही; इतकेच नव्हे, तर श्रुतिस्मृतीचे प्रामाण्यही त्यांस पूर्णपणे कबूल होते. तथापि ‘सत्य ते सत्य’ या न्यायाने त्यांचे याबद्दलचे मत स्पष्टपणे सांगण्यास ते नेहमी तयार असत. अनेक देशांच्या इतिहासाच्या वाचनाने आपल्या देशाच्या राजकीय स्थितीसंबंधानेही त्यांचे विचार राजकर्त्यांस किंवा त्यांच्या खुषमस्कच्यांस गोड न वाटतील अशा प्रकारचे होते. तथापि परमेश्वरकृपेने आमचा देश याही विपत्तीतून केव्हांना केव्हां बाहेर पडेल असा त्यांचा स्वतःच्या मनोवृत्तीवरून व इतिहासाच्या वाचनाने पूर्ण ग्रह झाला असल्यामुळे त्यांनी यासंबंधाची आपली मते स्पष्टपणे बोलून दाखविण्यास कधीही कसूर केली नाही; किंबहुना हे आपले प्रमुख कर्तव्य आहे असा त्यांचा ग्रह झालेला होता. व त्यांची वाणी जात्याच रसाळ असल्यामुळे एखाद्या प्रसंगी अनेक देशांच्या इतिहासाच्या आभारे जेव्हां या देशाच्या स्थितीसंबंधाने ते बोलत तेव्हां हजारो लोकांच्या तितक्या त्यांच्याप्रमाणेच क्षणभर खुब झाल्याखेरीज राहत असत. अमुक एक विषय अमुक एक कालांत इत्य-

स्थित रीतीनें मांडण्याची किंवा तो कागदावर लिहून काढण्याची शैली प्रोफेसर शाहेबांच्या अंगांत नव्हती हें खरें आहे; आणि त्याचप्रमाणें दहापांच माणसं एके-ठिकाणीं गोळा करून त्या सर्वांस आपल्या कथांत ठेवून एखादें कार्य सिद्धीस नेण्यास ज्या गुणाची अंगी अपेक्षा असते तशा प्रकारचा गुणही प्रो. जिनसीवाले यांच्या अंगी विशेष नव्हता असे म्हटले तरी चालेल. पण अमुक एक गुण अंगी नाही, म्हणून एखाद्या पुरुषाच्या अंगी असलेल्या इतर गुणांचेही गौरव न करणें आमच्या मतें दुर्जनतेचें लक्षण होय. वेशाबहूल खरी कळकळ व प्रेम, इतिहासाचे विस्तृत व व्यापक अवलोकन, सतत विद्याव्यासंग, अलीकडे सुशिक्षितांमध्ये ज्या व्यसनाचा प्रसार होत चालला आहे, त्यापासून किंवा इतर व्यसनांपासूनही अलसता, शुद्ध आचरण, सत्यनिष्ठा, गोड आणि अस्खलित वाणी, स्वधर्मावर पूर्ण निष्ठा आणि तीनतीन चारचार तासपर्यंत अस्खलित भाषण करण्याइतकें शारीरिक आणि मानसिक सामर्थ्य हे गुण जर कोणाही पुरुषास लोकमान्य व लोकप्रिय होण्यास पुरेसे नाहीत, तर ज्या देशांत अशी स्थिति आहे त्या देशाचें बुद्धिमान होय असें समजले पाहिजे. प्रो. जिनसीवाले यांच्या भाषणांत पाल्हाळ पुष्कळ असे, असा एक त्यांच्यावर आरोप होता. पण हें लक्षांत ठेवावयास पाहिजे होतें कीं, ते जीं व्याख्यानें देत तीं शानेच्छूकरितां होती, व ज्यास सदर जातीची अपेक्षा नाही त्यांना व्याख्यान सोडून जाण्यास प्रो. जिनसीवाले यांची कधीही हरकत नव्हती. “वाणी ममैव सरसा यदि रंजयित्री न प्रार्थये रसविदामवधान दानम् ॥” या तत्वावरच त्यांची मोठी भिस्त होती; आणि ते उभे राहून बोलू लागले असतां त्यांच्या रसाळवाणीनें पुष्कळ लोकांस त्यांच्या इच्छेविरोद्धी बंधिबान करून सोडलेले आहे. असो; नेल्या नोव्हेंबर-डिसेंबरांत पुण्यास प्लेग असल्यामुळे त्यांचे मित्र डॉ. तळवळकर यांचेकडे बडोद्यास राहण्यास ते गेले होते, व तेथून नुकतेच ते मुंबईस आले असून गणक्तीचे उत्सवाकरितां पुण्यास येण्याचा त्यांचा विचार होता. बडोद्यास त्यांची कांहीं व्याख्यानें झालीं आणि मुंबईसही नुकतेंच नोव्हेंबरी विदर्भात त्यांच्या वक्तृत्वाचा लाभ तेथील लोकांस मिळाला. पण हें त्यांचें वक्तृत्व शेकटेंचें होय असें तेव्हा कोण-काही वाटले नाही. रविवार ता. १६ रोजीं निर्यातप्रमाणें ते ब्राह्मणसभेंत संध्या-काळीं आऊन विव्हादीं आले आणि जेवणखाण करून मंडळींशीं कांहीं वेळ

बोलतही बसले होते. ह्या संबंध दिवसांत अगर यापूर्वी दोन-तीन दिवसही त्यांच्या मनाला त्रास किंवा श्रम होईल अशी कोणतीही गोष्ट म्हणजे व्याख्यान, वादविवाद वगैरे घडून आली नव्हती. रविवारी रात्री ते नेहमीप्रमाणेच निजावयास गेले; आणि सुमारे घटकाभराने आंधरुणांत कण्हावयास लागले. तेव्हां शेजारच्या मंडळींनी त्यांस जागे केलें, आणि काय होतें म्हणून विचारलें. सर्वांगास घाम आला आहे व मुंग्या येतात असें त्यांनीं सांगितले. तेव्हां डॉ. देशमुख जवळच होते त्यांस बोलावून आणिले. तोंपर्यंत त्यांस शुद्धि होती. परंतु ती लवकरच नाहीशी होऊन अखेरपर्यंत ते बेशुद्ध होते. डॉक्टरांच्या परिक्षेवरून असे कळते की, त्यांच्या मस्तकांत रक्त एकाएकी चढून अर्धांग वायु होते वेळी जसा झटका येतो तसा झटका आलेला आहे; आणि मेंदूतील एखादी शीर फुटून रक्तही मेंदूंत जाऊ लागलें आहे. अशा प्रकारचा रोग दुःसाध्य असतो. औषधोपचार जेवढे करावयाचे तेवढे केले; पण त्यांचा कांहीं-एक उपयोग न होतां प्रो. जिनसीवाले यांस वर लिहिल्याप्रमाणें मंगळवार ता. १८ रोजी सकाळीं ७ वाजतां बेशुद्धीतच देवाज्ञा झाली. त्यांच्या स्मशानयात्रेची हकीकत दुसरीकडे दिलीच आहे. त्यांच्या पश्चात् त्यांची बहीण व चुलत भावाचा मुलगा हेच काय ते जवळचे आत्त आहेत. पण यांपैकी मरणसमयी त्यांच्याजवळ कोणीही हजर नव्हतें. यांची शरीरप्रकृती सामान्यतः निकोप होती; व एकावन्नाव्या वर्षी त्यांच्यावर एकाएकी असा प्रसंग येईल असें कोणासही वाटलें नव्हतें. परंतु ईश्वरी नेमानेम कांहीं विचित्र असतात; आणि ते अशा उदाहरणावरूनच आमच्या प्रत्ययास आणण्याची ईश्वराची इच्छा असते असें म्हणणें भाग येतें.

असो. वरील हकीकतीवरून प्रो. जिनसीवाले हे कोणत्या प्रकारचे मनुष्य होते हें सामान्यतः लक्षांत येईल. परंतु ज्याकरितां त्यांच्यासाठीं आम्हांस इळइळ वाटते त्याचें कारण निराळेंच आहे. इंग्रजी विद्येचा या देशांतील ज्या पुरुषांच्या बुद्धीवर संस्कार झालेला आहे त्यांच्यामध्ये प्रो. जिनसीवाले यांचें उदाहरण हें एक विशिष्ट प्रकारच्या तत्त्वाचें द्योतक होतें; व यांच्या चरित्रापासून कोणास कांहीं धडा घ्यावयाचा असेल, तर तो या संबंधाचाच होय. सामान्य प्रतीच्या निश्चयी पुरुषांच्या बुद्धीतही इंग्रजी विद्येनें हिंदु धर्म, हिंदु आचार, हिंदु गृहस्थिति यांसंबंधानें व्यामोह उत्पन्न होऊन त्याबद्दलच्या त्यांच्या मतात

आणि आचारांत एक प्रकारचा दुहेरीपणा किंवा द्विधा भाव उत्पन्न होत असतो; आणि पुष्कळ वेळां हे करू कीं तें करू, विजार घालूं कीं धोतर नेसूं, बायकोस शिक्षण देऊं कीं न देऊं, आपल्या देवळांत जाऊन मूर्तीस नमस्कार करूं का ख्रिस्ती लोकांसारखें बिनमूर्तीचे देवालय करून तेथें प्रार्थना करूं, संध्या करूं की प्रार्थनागीतें म्हणूं, अशा प्रकारच्या संशयांनीं त्याचे मन घोंटाळून जाऊन कित्येकदां तो “न संध्यां संधत्ते नियमित निमाजान्न कुरुते” अशा प्रकारे कांहीच करीत नाहीं, किंवा कांही तरी आचरत आचरण करीत सुटतो. इतकेंच नव्हे, तर पाश्चिमात्य व पौर्वात्य सुधारणांची जी हल्ली टक्कर चालू आहे, त्यांत इंग्रजी शिक्षणाने सुशिक्षित झालेल्या वर्गाच्या मनाची स्थिती अशा होंणे स्वाभाविकच आहे. अशा रीतीनें आपल्या मनाचें समाधान ते करून घेत असतात. हे त्यांचे विचार बरोबर नाहीत हे प्रतिपादण्यास प्रो. जिनसीवाले हे हे एक चांगले उदाहरण होते. प्रो. जिनसीवाले यांची विद्वत्ता इतर एम्. ए. पेशां कांही कमी नव्हती, कांकणभर जास्तच होती हें कोणासही कबूल करावे लागेल. पण इंग्रजीचा अभ्यास पुरा होण्यापूर्वी त्यांच्या घरचे जे त्यांस शिक्षण होते, वडिलांपासून जे अनुवंशिक संस्कार त्यांच्यामध्ये आलेले होते व दारिद्र्योदकाने ज्यांची मुळें खोल गेलेली होती त्या संस्कारामुळें इंग्रजी विद्येचा वर लिहिलेला अनिष्ट परिणाम त्यांच्या मनावर झाला नाहीं. मी हिंदु आहे, माझा धर्म वैदिक आहे, त्या धर्माच्या परंपरेनें ईश्वरोपासनेचा जो मार्ग लावून दिला आहे तो बदलण्याची कांही आवश्यकता नाही, तो मला पाळला पाहिजे व त्यांतच माझें व माझ्या देशाचें कल्याण आहे. सारांश, मी हिंदु आहे, हिंदु राहीन, हिंदु मरेन आणि हिंदुत्वानेंच आपला अभ्युदय केव्हांना केव्हां तरी संपादन करीन असा त्यांचा पूर्ण विश्वास होता; आणि तो विश्वास बदलण्यास पाश्चिमात्य शिक्षणाची सबब इतर सुशिक्षित पुढें आणतात ती खरी नाहीं असें त्यांनीं आपल्या आचरणावरूनच सिद्ध केले होतें. प्रो. जिनसीवाले यांच्या चरित्रापासून तरुण मंडळीनें जर कांहीं विशेष बोध घ्यावयाचा असेल तर हाच होय. वारा वाहील तशी पाठ फिरविण्याची ज्यांना संवय आहे, उपहासास किंवा त्रासास न जुमानतां आपलेपणा कायम ठेवण्याचें ज्यांच्या अंगी धैर्य नाहीं अशा लोकांनीं प्रो. जिनसीवाल्यासारख्यांची थट्टा केली आहे व पुढेंही करतील. पण तरुण पिढीनें एवढी गोष्ट लक्षांत ठेवावी कीं, देशामध्ये कांहीं करारी पुरुष उत्पन्न होऊन

त्यांच्या हातून देशाचें जर कांहीं कल्याण व्हावयाचें असेल तर ते या मार्गानें व्हावयाचें नाही. प्रो. जिनसीवाले यांस सुधारणा नको होती असें नाही, किंबहुना ज्या आपल्या पत्नीस गृहकृत्यांत थोडीशी चूक केल्यामुळें त्यांनीं शिक्षा केली असा बोभाटा झालेला आहे त्या पत्नीला संस्कृत व इंग्रजी शिक्षण देऊन विद्वान करण्याचें त्यांच्या मनांत होते व त्याप्रमाणें त्यांनीं तजवीजही केली होती, हें त्यांच्या भित्रांपैकी पुष्कळांना माहीत असेलच. पण अशा प्रकारची सुधारणा करणे जरी त्यांस पूर्णगें संमत होतें तरी इतर बाबतीत 'डबल लाईफ' म्हणून जो काही आचरटपणा सुरू झाला आहे तो त्यांस बिलकूल मान्य नव्हता; आणि त्यांचा स्वभाव जात्याच निश्चयी असल्यामुळें ते त्याचा निषेधही मोठ्या निश्चयाने आणि निग्रहाने करीत असत. पश्चिमात्य विद्येचा ख्रिस्ती धर्मातील विद्वानांवर जर वाईट परिणाम होत नाही असे गॅलॅडस्टनसारख्यांच्या चरित्रांवरून आम्हांस समजतें तर आम्हांवरच तसा परिणाम होण्यास धार्मिक व गृहशिक्षणाचा अभाव वगैरे दुसरीं कांही कारणे आहेत अशी इतिहासावरून त्यांची खात्री झालेली होती; व त्यामुळें 'डबल लाईफ' किंवा वर सांगितलेला द्विधा भाव किंवा चलबिचल त्यांस केव्हांही कोणत्याही बाबतीत खपत नसे. आमच्या सामाजिक व धार्मिक वर्तनाच्या तराजूची दांडी हल्लींच्या परिस्थितींत उजू राहण्यास विद्वत्तेनें व स्वतःच्या आचरणानें ही गोष्ट प्रतिपादन करणाऱ्या पुरुषांची आम्हांस अत्यंत जरूर आहे. प्रो. जिनसीवाले हे अशा प्रकारचे पुरुष होते. त्यांच्या मरणानें जे आमचे मोठे नुकसान झाले तें हेंच होय की, गृहशिक्षणाच्या अभावामुळें किंवा हिंदु रीतिभातीच्या किंवा धर्माच्या अज्ञानामुळे अथवा आपले बाप-चुलते इंग्रजी शिक्षणानें 'डबल लाईफ' चे झाले म्हणून त्यांच्या उदाहरणाने ज्यांची मने हल्लींच्या काळांत चंचल होतात किंवा होण्याचा संभव आहे, त्यांस अधिकाराने दोन गोष्टी सांगून पुनः ताळ्यावर आणण्याचा उद्योग करणारा आमच्यापैकीं एक मोठा पुरुष नाहीसा झाला. एम्. ए. झालेले किंवा संस्कृताचे अथवा इतिहासाचेंही चांगलें अध्ययन केलेले पुरुष प्रो. जिनसीवालयांप्रमाणें सध्या आहेत व पुढेंही होतील. पण वर जो त्यांचा विशिष्ट गुण सांगितला आहे तो उत्तरोत्तर म्हाग होत चालला आहे; व दुर्मिळ न होण्याची जर कांहीं तजवीज कराव-

याची असेल तर त्यांपैकी मुख्य तजवीज म्हटली म्हणजे प्रो. जिनसीवाले यांचें उदाहरण आमच्या तरुण पिढीनें लक्षांत ठेवावें हेंच होय. दृढनिश्चय व करारीपणा हे गुण कांहीं अंशीं आनुवंशिक आहेत हें खरें; पण उदाहरणानें, उपदेशाने, विचारानें आणि अभ्यासानें हें गुण बऱ्याच अंशीं येऊं शकत नाहींत असें नाही. करितां प्रो. जिनसीवाले हे तरुण पिढीस उपदेश करीत असत, तो म्हणजे “ सत्यान्न प्रमदितव्यम् । धर्मान्न प्रमदितव्यम् । कुशलान्न प्रमदितव्यम् । भूतै न प्रमदितव्यम् । स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां न प्रमदितव्यम् । देवपितृकार्याभ्यां न प्रमदितव्यम् । मातृदेवोभव । पितृदेवोभव । आचार्यदेवोभव । यान्यनवद्यानि कर्माणि तानि सेवितव्यानि । नो इतराणि । इ. ” तोच बोध त्यांच्या चरित्रापासून घेण्यास विनंति करून व प्रोफेसरांसारखे निश्चयी व विद्वान् पुरुष पुनः लवकरच आमच्यामध्ये निर्माण होवोत, अशी परमेश्वराजवळ प्रार्थना करून हा दुःखदायक मृत्युलेख पुरा करतो.

१६ आगरकरांची श्राद्धतिथि

क्षुद्राः सन्ति सहस्रशः स्वभरणव्यापारमात्रोद्यताः ।

स्वार्थो यस्य परार्थ एव स पुमानेकः सतामप्रणीः ॥

—भर्तृहरि.

कै. प्रि. गोपाळ गणेश आगरकर यांस ता. १६ जून १८९५ रोजी देवाज्ञा झाली. तेव्हापासून २१ वर्षांनीं त्यांचें निधन—दुःख वयांत येऊन गेल्या रविवारी मुंबईकरांनीं त्यांच्या स्मरणार्थ मोठा उत्सव, राष्ट्रीय जेवणाची त्याला पुरवणी देऊन, साजरा केला. ही कालांतरानें घडून येणाऱ्या अपूर्व गोष्टींपैकींच एक गोष्ट आहे. हा उत्सव करण्याची कल्पना रा. रा. नाईक व आळतेकर यांच्या मनांत प्रथम येऊन मुंबईच्या सुधारकसंघाची मदत मिळाल्यावर परवां तिला व्यक्त स्वरूप देण्यांत आले, व तत्पूर्वीं मनोरंजनानें मुद्दाम ‘ आगरकर-अंक ’ काढून या महत्त्वाची सर्वांस ओळख करून दिली, याबद्दल आगरकरांच्या सर्व मित्रांस व भक्तांस आनंदच वाटेल यांत शंका नाही. प्रि. परांजपे हे आगरकरांच्याच जागीं आलेले असल्यामुळे त्यांनीं आगरकरांच्या स्मरणार्थ भरविलेल्या सभेचें

अध्यक्षस्थान स्वीकारावे यांत कांहीं नवल नाही. पण माजी न्या. सर चंदावरकर यांनी “आगरकर हे आमच्यापैकी मोठे थोर पुरुष होते, त्यांचे श्राद्ध करणे आम्हास अत्यंत आवश्यक आहे, तसें न केल्यास राष्ट्राची हानी होईल” इत्यादि उद्गार सभा सुरू होण्यापूर्वी काढलेले ऐकून पुष्कळांस चमत्कार वाटला असेल यांत शंका नाही. कॉलेजांतील अभ्यासक्रम संपल्यानंतर आजन्म दारिद्र्याची शपथ वाढून न्यू इंग्लिश स्कुलास मिळणारे आगरकर कोणीकडे ! आणि बी. ए. झाल्यानंतर एल्एल्. बी., एल्एल्. बी. पास झाल्यावर वकिली, वकिली झाल्यानंतर जज्जशिप आणि जज्जशिप झाल्यावर दिवाणगिरी करणारे सर चंदावरकर कोणीकडे ! परंतु सत्याचा, करारीपणाचा, एकनिष्ठतेचा आणि स्वार्थत्यागाचा महिमा इतका विलक्षण आहे की, “निःस्वोवष्टिशतं शती दशशतं लक्षं सहस्राधिपः” याप्रमाणे व्यावहारिक दृष्ट्या भरभराटीच्या पाठीस लागलेल्या मनुष्यासही दारिद्र्यांत राहून पूर्ण एकनिष्ठेने देशसेवेस लागणाऱ्या मनुष्याचा महिमा अखेर गावा लागतो. यावरून गोपाळराव आगरकर यांचा मृत्युलेख लिहितांना, १८९५ साली आम्ही जे उद्गार काढले होते ते किती समर्पक होते हे वाचकांच्या लक्षांत येईल.

आगरकरांच्या अंगच्या विशिष्ट गुणांचे वर्णन करित असतां आम्हीं तेव्हां असे लिहिले होते की, कॉलेजांतील अभ्यासक्रम पुरा करून सरकारी नोकरीत शिरणारे आणि शंभराचे हजार रुपये होण्याची हाव बाळगून ती पुरी झाल्यावर पेन्शन घेऊन घरी स्वस्थ बसण्याचा प्रसंग येतो न येतो तोंच आपल्या चिरंजीवासही त्याच मार्गात ढकलून देऊन दोन पिढ्यांची काळजी दूर झाली म्हणून आपणास कृतकृत्य मानणारे युनिव्हर्सिटीचे पदवीधर कांहीं कमी असतात असे नाही. पण आपल्या कर्तबगारीने अशा प्रकारची व्यावहारिक उन्नतीही आपण प्राप्त करून घेऊं असा निश्चित भरंवसा असतां आगरकरांप्रमाणे मनोदेवतेस साक्ष ठेवून संकटे, विपत्ति, हालअपेष्टा सोसूनही मी आपले देशकार्याचे मनोगत पूर्ण करीन असे म्हणणारे पुरुषच खरे धीर-पुरुष होत. सन १८९५ साली वरील आशयाचे जे उद्गार आम्हीं काढले तेच अद्यापही आम्हास खरे वाटतात व तेच पुनः त्याच रूपाने येथे नमूद करण्यास आम्हास कांही दिक्कत वाटत नाही. मनुष्याचा मोठेपणा त्याच्या मनावर आहे, केवळ कृतीवर नव्हे, हे तत्त्व केसरीत आलेल्या कांहीं महा-

त्म्यांच्या निधनलेखनांत आम्ही वेळोवेळी व्यक्त केलेच आहे. मनुष्याची योग्यता ठरवावयाची असल्यास ती त्यानें किती ग्रंथ वाचले किंवा त्याने किती पैसा संपादन केला एवढ्यावरूनच ठरत नाही. आगरकरांनी जितके ग्रंथ वाचले असतील त्यापेक्षा अधिक ग्रंथ वाचलेले एम्. ए. सध्यांच्या काली इज्जनांनी सांपडण्यास हरकत नाही. आगरकरांची योग्यता एम्. ए. होण्यांत नाही, ग्रंथवाचनात नाही, महाराष्ट्रलेखनपटुत्वांत नाही, आणि आमच्या मते त्यांनी 'सुधारक' पत्र काढलें व चालवलें यांतही नाही. विचारा सुधारक त्यांच्यामागेही कसाबसा चालला होता, आणि सुधारणेचे प्रतिपादन करणारेच नव्हेत तर आचरण करणारेही सध्यां पुष्कळ आहेत किंवा होतील. तथापि आगरकरांसारखा पुरुष त्यांच्यांत क्वचित्च सांपडेल असे म्हणण्यास आम्हांस कांहीएक हरकत दिसत नाही. कै. माधवराव रानडे यांच्यामागून हायकोर्टाचे जज पुष्कळ झाले व होतील. पण माधवरावजींचा मोठेपणा ज्याप्रमाणे न्यायमूर्तित्वांत नव्हता त्याचप्रमाणे आगरकरांचीही गोष्ट होय. सुधारणेची मते त्यांनी निर्भिडपणें व कित्येकदां उच्छृंखलपणेही प्रतिपादन केलीं; पण हे कांही त्यांच्या मोठेपणाचे लक्षण नव्हे. परिस्थितीचा गुलाम न बनतां परिस्थितीला यथासंभव, यथाशक्ति व यावच्छक्य आपल्या ताब्यांत आणण्यास जो मनोनिग्रह, स्वार्थत्याग, निर्लोभीपणा आणि धैर्य लागते तें ज्याच्या अंगांत आहे आणि दुःखाची अथवा संकटांची भीति अगर पर्वा न बाळगतां जो आपल्या ठायीं असणाऱ्या या सद्गुणांचा लोकोपयोगार्थ उपयोग करतो तोच मोठा म्हणावयाचा. गोपाळराव आगरकर हे या कोटीत ते होते व म्हणूनच १८९० सालीं त्यांचा मृत्युलेख लिहितांना त्यांच्या अंगच्या वरील सद्गुणांसच आम्ही प्रमुख स्थान दिलें होतें. मनुष्य जे कांही कर्म करतो ते नेहमीच सफल होत असतें असें नाही, अगर त्यानें प्रतिपादन केलेली मते नेहमीच अक्षय्य असतात असेही नाही. विचार आणि मते ही मनाचीं पांघरणें होत असें जें एका पाश्चात्य ग्रंथकारानें म्हटलें आहे तेंच खरें. देशकालानुसार मनुष्याचे विचार आज एक तर उद्यां दुसरे होतील; आणि त्याच्या हातून घडणाऱ्या क्रियेसही तोच न्याय लागू आहे. पण सत्पुरुषाना मोठेपणा त्याच्या स्वतःसिद्ध किंवा कमावलेल्या मनांत आहे; आणि हेंच तत्त्व शिरोभार्गी दिलेल्या भर्तृहरिच्या श्लोकांत प्रथित केलेलें आहे.

मनुष्याला मोठे केव्हां व कशासाठी म्हणावे याचें तत्त्व लक्षांत न बाळगल्यामुळें गोपाळराव आगरकरांची 'मनोरंजना' च्या खास अंकांत जीं चरित्रें प्रसिद्ध झालीं आहेत तीं बहुतेक एकांगी आणि कांहीं ठिकाणीं तर निवळ चुकीचीं आहेत. अलीकडे या चरित्रकारांची अशी एक पद्धत पडून गेली आहे कीं, आपल्या चरित्रनायकाशी ज्यांचा विरोध येतो, त्यांना कांहीं तरी दूषण ठेवून त्यांतच आपल्या चरित्र नायकाचा मोठेपणा आहे असें सिद्ध करावयाचें. आमच्या मतें चरित्रलेखनाची ही पद्धत अप्रशंसनीय होय. जगामध्ये मतवैचित्र्य असणे ही गोष्ट इतकी स्वाभाविक आहे कीं, स्वयंवरांत अनेक चांगले राजे आले असतां त्यांना सोडून अजालाच इंदुमतीन कां वरावे याचें कारण देतांना कालिदासास " नासौ न काम्यो न च वेद सम्यक् । द्रष्टुं हि सा भिन्नरुचिर्हि लोकः " या तत्त्वावर निवांह करून घ्यावा लागला आहे. पण गोपाळरावांच्या बहुतेक चरित्रकारांच्या मनांत ही बुद्धि वसत होती असें दिसत नाहीं. गोपाळरावांचे हे चरित्रकार प्रायः सुधारणेची री ओढणारे आहेत आणि केवळ सुधारणेसाठीं गोपाळरावांस सत्पुरुषांच्या मालिकेंत गोवण्यास तयार झालेले हे लोक आमच्या मतें कोत्या बुद्धीचे आणि एककल्ली होत. गोपाळरावांच्या अंगी असामान्य गुण कोणता याचे सन १८९५ सालीं व आजच्या लेखांत आम्ही पूर्ण निदर्शित केलें आहे. गोपाळरावजींचा आणि टिळकांचा कांही बाबतींत कितीही जरी मतभेद असला तरी गोपाळरावजींची योग्यता टिळकांना पूर्ण अवगत होती हें दोघांच्याही मित्रांस पूर्णपणें माहीत आहे. पण तेवढ्यामुळें गोपाळरावजींच्याविरुद्ध जो पक्ष उपस्थित झाला तो केवळ 'सर्वग लोकप्रियतेच्या लालुचीनें' झाला, अगर 'सुधारक सत्यासाठीं तर केसरी व्यापारासाठी' इत्यादि अजागळ विधानें गोपाळरावजींच्या मृत्यूनंतर आज एकवीस वर्षांनीं करणें म्हणजे लेखकानें आपल्या बुद्धीचें मांय प्रकट करण्यासारखे आहे. वाद चालूं असतां असल्या प्रकारचीं वाक्शास्त्रें नेहमीं वापरण्यांत येतात, आणि तेव्हां तीं बऱ्याच अंशीं वादाला पोषक आणि अवश्यही असतात. पण वाद संपून गेल्यानंतर आपल्या शस्त्रांचा वादांतील नायकांच्या प्रतिपक्षावर उपयोग करणें म्हणजे बायकोच्या नथींतून तीर मारण्यासारखें असमंजस होय; शिवाय दुसरी अशी गोष्ट लक्षांत आणली पाहिजे कीं, हल्ली प्रसिद्ध झालेलीं 'आगरकरांची चरित्रें प्रायः सुधारणेच्या एकाच गोष्टीला महत्त्व देऊन

लिहिलेली आहेत. जणू काय सुधारणेखेरीज आगरकरांनीं कांहींच कामगिरी केली नाही किंवा दुसऱ्या विषयावर लिहिलेही नाही. अर्थात् हल्लींच्या चरित्रकारांनीं आगरकरांच्या गुणांचें जें वर्णन केलें आहे तें आंधळ्यानें हत्ती खांबासारखा आहे, अगर सुपासारखा आहे असें ठरविण्याच्या मासल्याचें झालें आहे. या सर्वांस आम्ही असें विचारतो कीं, त्यांनीं आगरकरांची राजकीय मते काय होती याची कधीं चौकशी केली आहे काय ? १८८८ सालापर्यंत केसरीत जे राजकीय विषयावर लेख आले ते बहुतेक आगरकरांचे आहेत; आणि त्यानंतर सुधारकांतही अशा प्रकारचे बरेच निबंध आले आहेत. या सर्वांचें सूक्ष्म निरीक्षण केले असतां असे दिसून येईल कीं, आगरकर हे पक्के स्वराज्यवादी होते, आणि कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकरांप्रमाणें देशांतील दारिद्र्य, पराबलंबिता, चांगल्या पुरुषांचा तेजोभंग, गोऱ्या अधिकाऱ्यांची चरणी व वरणी, व्यापारनाश वगैरे राजकीय व औद्योगिक अवनति पाहून त्यांचें चित्त केशवपनादि चालीच्या निरीक्षणपेक्षांही अधिक संतप्त व दुःखित होत असे; व याला मिळ आणि स्पेन्सर यांनीं प्रतिपादन केलेल्या स्वराज्याच्या तत्वाखेरीज दुसरा उपाय नाही अशी त्यांची पक्की खात्री झालेली होती. मिलनं ज्याप्रमाणें आपली लेखणी केवळ स्त्रीत्वातंत्र्यावरच चालविली नाही तद्वतच आगरकरांचीही गोष्ट आहे, आणि जो तार्किकपणा समाजसुधारणेसंबंधानें त्यांच्या अंगीं वसत होता तोच तार्किकपणा त्यांनीं राजकीय बाबीवरील आपल्या लेखांतही पूर्णपणे उपयोगांत आणला आहे. टिळक आणि आगरकर यांचा जो मतभेद झाला तो राजकीय बाबतीत नाही आणि शिक्षणाच्या बाबतीतही नाही. मनुष्य स्वभावतः कितीही चांगला असला तरी शिक्षणानें त्याच्या बुद्धीचा विकास झाल्याशिवाय देशाची उन्नति होत नाही, हें तत्त्व दोघांसही पूर्ण मान्य होतें; आणि त्याचा प्रसार करून देशोन्नतीसाठीं आपल्या हातून होईल तितकी खटपट करावी एवढ्याकरितां दोघेही आपल्या आयुष्यक्रमारंभी स्वतंत्र शिक्षणसंस्था काढण्याच्या उद्योगास लागले. मग एवढें जर दोघांमध्यें ऐक्य होतें, तर मग पुढें मतभेद कसा झाला ? याचें उत्तर कित्येकांस वाटतें तितकें कठिण नाही. मतभेद धार्मिक आणि सामाजिक बाबतीत उत्पन्न झालेला होता. धर्मदृष्ट्या आगरकर केवळ बौद्धिकवादी होते आणि सोच पंथ सामाजिक बाबतीतही निदान पक्षीं आपल्या लेखांत त्यांनीं स्वीकार-

लेला होता. आगरकरांची ही पद्धत टिळकांसच नव्हे तर त्यांचे जे दुसरे मित्र केसरीच्या चालकवर्गीत होते त्यांसही पसंत नव्हती व त्यामुळेच अखेर केसरीतून निघून गोपाळरावजींस सुधारक काढावा लागला. सुधारणा नको असें केसरीचें म्हणणें केव्हांही नव्हतें, पण केवळ बौद्धिक दृष्ट्या किंवा तर्कदृष्ट्या सुधारणेचा विचार करण्यास केसरी तयार नव्हता. अर्थात हीच पद्धत स्वीकारणें असल्यास आगरकरांस दुसरें वर्तमानपात्र काढणें जरूर होतें व तें त्यांनीं काढलेंही. सुधारणांचा केवळ तर्कदृष्ट्या विचार करणें योग्य नाही हें मत आतां सुधारलेल्या राष्ट्रांतही प्राह्य झालेलें आहे. राजकीय बाबतींत राजसत्तेच्या अस्तित्वामुळे केवळ तर्कवश होऊन लिहितां येत नाही असा आगरकरांसही अनुभव आलेला होता; पण हिंदु-समाज अधिकारहीन आणि पंगू असल्यामुळे तशा प्रकारचा अनुभव सामाजिक बाबतीत सध्यां आमच्याकडे येत नाही. तथापि तेवढ्यामुळे प्राचीन परंपरा, देशकाल किंवा सद्यःकालीन सामाजिक परिस्थिति यांस सोडून केवळ तार्किक रीत्या सामाजिक सुधारणेचा विचार करणें युक्त आहे असें सिद्ध होत नाही. समाजावर तार्किक हल्ले करणे म्हणजे केवळ पाडापाडीचें काम करणें होय. त्यानें समाजाचीं बंधनें शिथिल होतात, पण नवीं मात्र उत्पन्न होत नाहीत. मिळसारख्या तत्त्ववेत्त्यांसही ही गोष्ट कबूल करावी लागली आहे. आणि काँट या फ्रेंच ग्रंथकारानें जेव्हां निव्वळ आधिभौतिक पायावर समाजरचना कशी करावी याचें विवेचन केलें, तेव्हां त्यास चातुर्वर्ण्यासारखीच एक पद्धत पसंत पडून ती अंमलांत कशी आणावी याचा त्यानें आपल्या ग्रंथांत सांगोपांग विचार केला आहे. मिळला ही पद्धत पसंत पडली नाही; पण अशी पद्धत पाहिजे ही गोष्ट त्यानें प्रांजलपणें कबूल केली आहे व या पद्धतीचें विवेचन केल्याबद्दल त्यानें काँटचें अभिनंदन केलें आहे. असो; या विषयाचें समग्र विवेचन करण्याचें हें स्थल नव्हे. सांगण्याचें तात्पर्य एवढेंच कीं, 'केसरी' आणि 'सुधारक' यांचा जो मतभेद होता तो तत्त्वाचा होता; आणि 'तर्कटी,' 'माथेफिरू,' 'गांवाबाहेरचा' किंवा 'सर्वंग लोकप्रियतेच्छु' इ० वाक्शक्ती या वादांत मौजेसाठीं जरी उपयोगांत आलेलीं असलीं तरी मुख्य भेद तत्त्वाचा आहे ही गोष्ट खुद्द आगरकरांच्याहि पूर्ण लक्षांत आलेली होती पण सुधारणेचीच ज्यास री ओढावयाची त्यास या गोष्टी कशा कळणार ! आगरकरांचें तर्कचक्र-राजकीय, सामाजिक व शिक्षणविषयक बाबतींत ज्याप्रमाणें एकसारखेंच

अप्रतिहत चालत होते, तसें त्यांच्या सन्मानार्थ जमलेल्या परवांच्या सभेंतील फारच थोड्या लोकांचे चालत असेल. कोणी स्त्रीसुधारणेच्छु तर कोणी प्रार्थनासमाजिस्ट, कोणी विधवाविवाहेच्छु तर कोणां एकाेश्वरी, आणि कोणी सरकारी नोकरीत आयुष्य घालवून थकलेले, तर कोणी राष्ट्रीय जेवण करून जातिभेद मोडण्याच्या उद्योगास प्रवृत्त झालेले, अशा सरमिसळ समाजांत आगरकरांच्या केवळ सुधारणातत्त्वांचा जयजयकार करण्यांत यावा यांत कांहीं नवल नाहीं. ज्यांना बाकीच्या बाबती पहावयाच्याच नव्हत्या त्यांस सगळा आगरकर नको होता, किंबहुना तो त्यांच्या पचनीही पडला नसता. म्हणून गोपाळरावजीच्या चरित्रांपैकी आपणांस पवेल तेवढाच भाग घेऊन त्यांनीं गोपाळरावांची श्राद्धतिथि त्यांच्या एकविसाव्या वर्षी साजरी करून घेतली. असो; यांत एकांगीपणा आहे हें खरे, पण गोपाळरावजीच्या अंगच्या गुणांचा एकवीस वर्षांनी का होईना अशा रीतीने मुंबईसारख्या शहरांत आदरपूर्वक सन्मान व्हावा, ही अत्यंत समाधानाची व आनंदाची गोष्ट होय आणि त्याबद्दल या समारंभाच्या पुरस्कर्त्यांचे आम्ही मनःपूर्वक अभिनंदन करितों. आज नाही तर उद्यां हाच उत्सव अधिक व्यापक होऊन सर्वांगसुंदर होवो व त्यामुळे पुढील पिढीस स्वार्थत्यागाचें, मानसिक धैर्याचें व चारित्र्याचें इष्ट वळण लागून तद्द्वारा हा उत्सव देशोन्नतीस कारण होवो, अशी आमची मनापासून इच्छा आहे.

१७ कै. गोपाळराव गोखले

मुहूर्तं ज्वलितं श्रेयो न च धूमायितं चिरं ।

—महाभारत.

ना. गोपाळ कृष्ण गोखले यांना गेल्या शुक्रवारी रात्री सुमारे ११ वाजण्याच्या सुमारास देवाज्ञा झाल्याचें वर्तमान ऐकून विस्मय, खेद, निराशा आणि इहलोकींच्या वस्तीचा अशाश्वतपणा यांचा प्रत्यय येऊन, कोणाचेंही मन उद्धिग्न झाल्याखेरीज राहणार नाहीं. नामदार गोखले सुमारे तीन महिन्यांपूर्वी विलायतेहून येथें परत आले, तेव्हां त्यांची प्रकृति फारशी बरी नव्हती

हे लोकांस कळले होते. पण प्रकृतीचें हें अस्वास्थ्य कोणत्या प्रकारचें होत, याची तेव्हां लोकांस माहिती नव्हती व करून देणेंही इष्ट नव्हतें. आज सुमारें पंधरा वर्षांच्या मधुमेहाने त्यांचें शरीर, दिसण्यांत चांगलें दिसत होतें तरी, आंतून बरेच पोखरलेले होते; आणि विशेषतः या रोगाचा त्यांच्या काळजावर जो परिणाम झाला होता, तो तर भयकरच होता. केव्हां केव्हां मधून मधून त्यांच्या नाडीचे ठोके बंद पडत, किंवा रात्री निजले असतां एकाएकी श्वास कोंडून घाबरून जाण्यापर्यंतही मजल येत असे ! रोग कोणताही असला तरी हीं लक्षणे कांहीं बरीं नव्हत, हें कोणासही सांगावयास नकोच. किंबहुना, विलायतेतील डॉक्टरांनीं हीं दुश्चिन्हेच ठरवून यांतच गोपाळरावजीचा अंत होईल असें भाकीतही केले होते. पण पथ्यपाण्याच्या बंदोबस्तानें, औषधसेवनाने आणि ‘ माझे अमुक काम पुरें व्हावयाचे आहे व त्यासाठीं मला कांही दिवस तरी जगलेच पाहिजे ’ अशी उद्योगी पुरुषाची स्वसामर्थ्यावर जी एक प्रकारची दृढनिष्ठा असते तीमुळे गोपाळरावजीस इतके दिवस तरी कंठतां आले, असें म्हणण्यास हरकत नाही. त्यांचें वय मरणसमयीं अवघें ४९ वर्षांचे होते; व जगाच्या राहाटीप्रमाणे पाहिले तर अद्याप त्यांच्या हातून बरींच मोठी कृत्ये घडण्यासारखी होती. पण ‘ संसारांतील उत्तम उत्तम फुलें वेचण्यांत गुंतलेल्यासच मृत्यु घेऊन जातो ! ’ असें धम्मपदांत म्हटलें आहे, तेच या ठिकाणीं अक्षरशः खरें झालें. गोपाळरावजींच्या मनांतून पब्लिक सर्व्हिस कमिशनचा रिपोर्ट पुरा करावयाचा होता, आपण काढलेल्या सर्व्हिस् ऑफ इंडिया संस्थेची कांहीं स्थिरस्थावर करावयाची होती, वरिष्ठ कायदेकौन्सिलाच्या येत्या बैठकीस हजर राहून तेथील आपलें काम करावयाचें होतें, — इत्यादि एक ना दोन अनेक प्रकारच्या गोष्टी त्यांच्या मनांत घोळत होत्या; व त्यांस अशी उमेद होती कीं, निदान पब्लिक सर्व्हिस कमिशनचा रिपोर्ट तयार होऊन प्रसिद्ध होईपर्यंत तरी आपल्या आयुष्याची दोरी कायम राहील. पण हे सर्व विचार जागच्या जागींच कायम राहून व्हाइसरॉयपेक्षांही श्रेष्ठ पुरुषाचे आमंत्रण आल्यामुळे आपले सर्व व्यवसाय बाजूस ठेवून या लोकीची यात्रा त्यांस संपादनी लागली ! असो. हे खेदकारक प्रसंग आज ना उद्यां सर्वांवरच यावयाचे आहेत. गोपाळराव ज्या संघांत वाढले, त्यांपैकीं आतां किती शिल्पक आहेत हें मोजू गेलें असतां गोपाळरावांच्या

मृत्युबद्दल खेद कांहीं तरी कमी होऊन, त्यांच्या हातून जी कामगिरी झाली ती घडण्यापुरते तरी त्यांस परमेश्वरानें आयुष्य दिलें, यांतच समाधान मानून घ्यावें लागेल. आपण कांहीं तरी करणें ही आपल्या हातांतली गोष्ट आहे खरी; पण आपण केलेलें काम सिद्धीस नेणें, आपण लावलेलें रोप आपल्या डोळ्यां-देखत मोठें झाड होऊन त्यास पुष्पे व फळे आलेली पाहणें, या गोष्टी आपल्या हातच्या नाहीत. हीं कामे होण्यास सर्वांचीच पुण्याई लागत असते; आणि ती जेथें कमी पडली तेथें एकट्यानेच शोक करून काय उपयोग ! तथापि शोकाच्या प्रसंगी उपयोग आणि अनुपयोग यांचें भान न राहतां मनुष्यानें शोकाला वश होणें अगदी स्वाभाविक आहे; आणि तशी हल्लींच्या प्रसंगी पुष्कळांची अवस्था होईल यांत कांहीं संशय नाही आणि झाली तर त्यांत कांही दोषही नाही.

गोपाळरावजींनीं जी कामगिरी केली ती बहुतेक सर्व लोकांस पूर्ण माहीत असून आजच्या दुःखकारक प्रसंगी तिचें कोणासही स्मरण झाल्याखेरीज राहाणार नाही. एका गरीब ब्राह्मणाच्या मुलानें शाळेंत अभ्यास करून परीक्षा पास झाल्यानंतर कांहीं थोड्या वर्षांतच हत्ती, घोडे, संपत्ति, सत्ता किंवा अशाच प्रकारचीं दुसरीं बाह्य साधनें जवळ नसतां वयाच्या पन्नासाव्या वर्षापूर्वीच सर्व देशांत आपलें नांव आबालवृद्धांचे तोंडी ठेवून जावें, हें कांहीं लहानसहान काम नव्हें; आणि हें काम कोणासही आपल्या बुद्धिमत्तेनें, दीर्घाधोगाने, सतत उच्च ध्येय मनापुढें ठेवून, केवळ आपल्या कर्तबगारीनें करतां येतें हे गोपाळरावजींच्या चरित्रांतील मुख्य मर्म होय. यांनी प्रथम न्यू स्कूलांत व फर्ग्युसन कॉलेजांत अध्यापकाचें काम करून नंतर सार्वजनिकसभेंत बेल्बी कमिशनपुढें, मुंबईच्या व पुढें हिंदुस्थानच्या कायदेकौन्सिलांत, प्रांतिक सभेंत, किंवा राष्ट्रीयसभेत अनेक प्रकारचीं कामें केलेली आहेत, असें यांच्या चरित्राचे वर्णन करित असतात. कित्येक त्यांच्या बुद्धिमत्तेची प्रशंसा करितात, तर कित्येक त्यांच्या दीर्घाधोगाची महती गातात. कित्येक त्यांचा सौम्यपणा वर्णन करितात, तर कित्येक त्यांचा निगर्वापणा गातात. परंतु आमच्या मतें हे बाह्य गुण झाले, आणि यासंबंधानें कांहीं बाबतींत कित्येकांचा नामदार गोखले यांच्याशीं मतभेदही असू शकेल. पण हे गुण व ही कामगिरी ज्या एका अन्तर्गुणामुळे उदयास येते त्या गुणाबद्दल मतभेद असणें शक्यच नाही, असें आमचें कायमचें मत आहे. तो गुण म्हटला म्हणजे निर्लोभ अंतःकरणानें वेळीच आपणांस देशकार्यास वाहून घेणें हा होय.

बालपणीं अभ्यास व तरुणपणीं संसार यथास्थित करून मंदावलेल्या कायिक व मानसिक शक्ति इतर कर्तव्याभावी लोकोपयोगास वाहाणाऱे पुरुष कोठें आढळून आल्यास त्याबद्दल विशेषशी आदरबुद्धि मनांत उत्पन्न होत नाही. पण इंद्रिय-शक्ति शाबूत आहेत, शरीर स्वार्थासाठीं उद्योग करण्यास समर्थ आहे, वार्धक्य अजून दूर राहिलें आहे, आणि संसारांतील सुखाचें स्वरूप अद्याप मनोहर असून तिकडे चित्ताची प्रवृत्ति होणे साहजिक आहे; अशा वेळीं आणि विशेषेंकरून या दिशेनें गेलें असता आपणांस यश मिळण्याचा इतरापेक्षां कांणभर अधिक संभव आहे, अशी मनास खात्री वाटत असतांही या सर्व मनोहर देखाव्यां वरून दृष्टि मागे ओढून यथाशक्ति आपल्यास देशकार्यास वाढून घेणें, त्यांत आलेलीं संकटे सोसण्यास कबूल असणें, किंबहुना त्यांतच आनंद मानून त्यासाठीं सतत परिश्रम करण्यास तयार होणे, याला एक प्रकारचा बळकट मनोनिग्रह लागत असतो आणि तो मनोनिग्रह ज्यानें दाखविला, दाखविलाच नव्हे तर आमरणान्त कायम ठेविला, तोच पुरुष धन्य होय. गोपाळराव गोखले यांच्याबरोबर पब्लिक सर्व्हिस कमिशनमध्ये सरकारचे पुष्कळ काळे व गोरे कामगार आहेत; व गोपाळरावजी जे काम करतात तेच ते करीत आहेत. पण त्यांची या कामाबद्दल स्तुति न करतां गोपाळरावजींचीच आम्ही जी प्रशंसा करतो, त्यांतील बीज हेच होय. एकाचा उद्योग व परिश्रम हें नोकरीच्या कर्तव्याचे फळ आहे, आणि दुसऱ्याचा उद्योग त्यानें आपणा स्वतःस स्वदेशकार्यास वाढून घेतलेल्या स्वार्थत्यागाचें फळ आहे. फळ एकच पण कोणत्या बुद्धीनें मनुष्य त्यासाठीं उद्योग करण्यास प्रवृत्त होतो, हें लक्षांत ठेऊन तदर्थ झटणाऱ्या प्रत्येक पुरुषाची किंमत करावी लागते. आणि या दृष्टीनें पाहूं गेले असतां गोपाळरावजींचे उद्योग व त्यांनीं केलेली कामगिरी नीतिदृष्ट्या, देशहितदृष्ट्या आणि पुरुषार्थदृष्ट्या अत्यंत महत्वाची होती, असें कोणासही वाटल्यावांचून राहणार नाही. यांचा स्वभाव सौम्य असल्यामुळें आपल्या ध्येयाप्रमाणें हातीं घेतलेलें काम सौम्य उपायांनींच पार पाडण्याकडे यांची प्रवृत्ति असे; आणि आमच्यासारख्या कित्येक लोकांस सौम्योपचार अना-ठायीं आहेत असें वाटे. पण पथ्य आणि उपचार यांच्या तीव्रातीव्रतसंबंधानें दोन वैद्यांमध्ये जरी मतभेद झाला, तरी वैद्य या नात्यानें गोपाळरावजींची जी योग्यता होती ती आम्हांसही पूर्णपणें मान्य आहे. आपला देश हल्लीं

ज्या स्थितीत आहे ती स्थिति अत्यंत निष्ठुर अपून सर्व बाजूंनी देश वर घेण्यास लोकांच्या ठायी अनेक सद्गुणांचा प्रादुर्भाव झाला पाहिजे, असे जे गोपाळरावजींनी देशाच्या रोगाचें निदान केले होतें, तें अगदीं अक्षरशः खरे आहे. हे निदानच आधी किल्ल्यांच्या लक्षांत येत नाहीं; आणि लक्षांत येणाऱ्या हजागे लोकांपैकी एखादाच त्यासाठी आगला वेळ मोडून उच्चार करण्यास तयार होत असतो. गोपाळरावजी यांच्याही पुढे गेलेले होते; आणि अशा तऱ्हेचें पुरुष या देशांत सध्या फारच थोडे आहेत, हें लक्षांत आणलें म्हणजे गोपाळरावांच्या कामगिरीचें महत्त्व पूर्ण लक्षांत आल्याखेरीज राहणार नाही. किंबहुना हल्लींच्या काळातील ब्राह्मणांचे जर काही कर्तव्य अपेक्षेला तर ते हेच होय असें आम्ही म्हणू शकतो. डामडौलास न भुगतां, आणि एकटेच निर्धन जन्मलें तसेंच एकटे जाणार हे लक्षांत आणून ऐहिक सुखाचा त्याग करणे, आणि केवळ देशहितकारक धर्म आचरणे यांतच खरे ब्राह्मणत्व आहे; आणि हा धर्म ज्याने कडक पाळला तो दुसरे कांही करी वा न करी, त्यानें योजलेले उपाय सौम्य असोत वा कडक असोत, केवळ वरील धर्म पाळल्यामुळेच तो देशकर्त्या पुरुषाचे वर्गांत पडून सद्गति पावतो, असे आम्हांस वाटते. या सिद्धांतास नांवे ठेवणारे, त्याची महति कमी समजणारे कांही लोक आहेत, नाहीं असे नाही. पण अशा लोकांच्या मतांमुळे वरील सिद्धांताचे महत्त्व कमी न होतां, अगवादानें सामान्य सिद्धांतास जी बळकटी येते तीच या आक्षेपांमुळे वरील सिद्धांतासही येते, असे आमचें मत आहे.

असो; विद्यार्थीदशेत असल्यापासूनच मनापुढें उच्च ध्येय ठेवल्याने बुद्धिमान् पुरुषास काय करितां येणें शक्य आहे, याचा धडा गोपाळरावजींच्या चरित्रावरून पुढल्या पिढीने ध्यावा, असें त्यांस आमचें सांगणे आहे; तो ते घेतांल अशी आम्हांस उमेद आहे. या जगांत कोणीही झाला तरी तो आपल्यासाठींच जन्मला आहे असें नाहीं. देश भरभराटींत असतां ही गोष्ट पुष्कळांच्या डोळ्यापुढें असते. पण त्याला विपन्नावस्था आली म्हणजे विद्वान् पुरुषही या सिद्धांताकडे दुर्लक्ष करीत असतात; किंवा अशा दुर्लक्षामुळेच विपन्नावस्था येते, असें म्हटलें तरी साजण्यासारखें आहे. म्हणून ना. गोखले यांच्या चरित्रावरून जो बोध ध्यावयाचा तो तरुणांनीं ह्यातील तितका लवकर घेण्यास मागे सरूं नये, असें त्यांस आमचे

सांगणें आहे. देशासाठी जे काम करावयाचें आहे, तें अत्यन्त महत्वाचेंच नव्हे तर अत्यंत कठीणही आहे. एकाच प्रयत्नाने एकाच वेळीं किंवा एकाच पुरुषाचे हातून तें सिद्ध होण्यासारखें नाहीं. त्यासाठी या सर्व गोष्टींची परंपरा कायम राखली पाहिजे; आणि ती राखणें सर्वस्वी पुढील पिढीच्या हातीं आहे. गोपाळराव गोखले यांना जें कांहीं कर्तव्य वाटलें तें ते करून गेले; आणि त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे त्यांस परलोकी सद्गति मिळेल, याबद्दल धर्मदृष्ट्या कांहीं शंका नाहीं. पण त्यांनीं आपले कर्तव्य केलें किंवा त्यांना सद्गति मिळाली, येवढें म्हणूनच मागें राहिलेल्या लोकांचें कर्तव्य संपत नाहीं. त्यांच्या मृत्यूनें जें नुकसान झाले आहे, ते सर्व देशाचे अपूढ विशेषतः त्यांच्या आत्मेष्ट वर्गावर व त्यांच्या शिष्यावर हा एक मोठा कठीण प्रसंगच गुदरला आहे, असें म्हटलें पाहिजे. पण ह्या अशा स्थितीतही शांतता आणि समाधान राखून

येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः ।

तेन यायात्सतां मार्गे तेन गच्छन्न दुष्यति ॥

ज्या मार्गाने गुरू किंवा त्यांचेही गुरू गेले तोच लोककल्याणाचा मार्ग पुढें चालवावा, त्यांतच आश्लें क्षेम आहे, हे मनुवचन लक्षांत आणून व शोक विसरून पूर्वाचार्याना देशाच्या अभ्युदयार्थ जो मार्ग आंखून दिला आहे तोच पुढें उत्साहाने, उमेदीनें, धैर्याने आणि नेटाने चालविण्यास सर्वांनी प्रवृत्त व्हावे, एवढेंच अखेर या दुःखदायक प्रसंगीं आमचें सर्वांस दुखवट्याचें सांगणें आहे. पुढचे पडले तर मागच्यांनी आपलें कर्तव्य बजावणे यांतच खरें समाधान आहे, रडण्यांत नाहीं.

१८ कै. विष्णुशास्त्री चिपळूणकर

कै. विष्णुशास्त्री यांचा विद्याभ्यास संपून लेखक या नात्यानें त्यांच्या कारकीर्दीस सुरुवात होण्याच्या वेळीं मागें सांगितल्याप्रमाणें महाराष्ट्रातील इंग्रजी शिकलेले विद्वान व समाज यांची स्थिति होती. विष्णुशास्त्री यांस सर्वत्र जुनीं मतें ग्राह्य नव्हतीं, किंवा जुनी समाजव्यवस्था नवीन परिस्थितींत तशीच कायम ठेवतां येईल असें वाटत नव्हतें हें खरें आहे. पण त्याबरोबरच त्यांच्या-

पूर्वीच्या इंग्रजी शिकलेल्या दोन-तीन पिढ्यांनी सुधारणेच्या नांवावर जो हुतुत्वा खेळ सुरू केला होता तो अगदीं अप्रयोजक असून, इंग्रजी शिकलेल्या पुढारी म्हणवणारांच्या अंगीं खरोखर पुढाऱ्यांत जे गुण असावयास पाहिजेत ते नाहींत, हेही त्यांच्या लक्षांत येऊन चुकले होते. राज्यकर्त्यांच्या गुणांपैकीं पुष्कळ गुण आम्ही घेण्यासारखे आहेत ही गोष्ट त्यांनी अनेक ठिकाणीं प्रांजलपणें कबूल केलेली आहे; पण पाश्चिमात्य समाजरचना युरोपांतील राष्ट्रांत चांगली चालत असली तरी ती आम्हास तशीच श्रेयस्कर होईल असें पूर्वीच्या पिढीचें जे निःशंक मत होते ते शास्त्रीबुवांस मान्य नव्हतें. शिवाय कोणत्याही समाजास किंवा राष्ट्रास जें एक प्रकारचें वैशिष्ट्य येतें तें कांहीं विशिष्ट समाजरचना, धर्मबंधनें वगैरे कारणांनीच आलेलें असते. तशा प्रकारचें राष्ट्राचें वैशिष्ट्य होतां होईल तितके कायम ठेवणे हे पुढाऱ्यांचें कर्तव्य होय. पण तिकडे शास्त्रीबुवांच्यापूर्वीच्या पिढीतील पुढाऱ्यांनी कधीच लक्ष पुरवले नव्हतें. फार लांब कशाला ! हिंदुधर्माची खरी तत्त्वे काय आहेत, त्यांतील ग्रंथसमूह कोणत्या प्रकारचा आहे, त्यात धर्माच्या उदात्त तत्त्वांचा विचार केलेला आहे कीं नाहीं वगैरे गोष्टीचाही पुरा शोध एकेश्वरीनाल्यांनीं केलेला नव्हता. सारांश, शास्त्रीबुवांच्यापूर्वीच्या पिढीतील लोकांनी ज्या ज्या चळवळी सुरू केल्या होत्या त्या सर्व केवळ नवीन पाश्चिमात्य शिक्षणास हुरळून जाऊन केलेल्या होत्या. पोक्त विचार, दृढ व सतत अभ्यास, सदाचरण, नीतिधैर्य, किंवा स्वार्थत्याग हे गुण या चळवळीच्या पुरस्कृत्यांच्या अंगीं नजरेस येत नव्हते. उलट यांचें वर्तन व आचार यांत एक प्रकारची शिथिलता व आचरटपणा आढळून येत होता. जुने तेवढे वाईट असा आपल्यापुढील पिढीचा समज करण्याचा प्रयत्न चालवला होता आणि स्वतःच्या आचरणांत तरुण मंडळींस अव्यवस्थितपणाचा व नीतिदौर्बल्याचा हे किता घालून देत होते. वृद्ध लोकांबद्दल अपूज्य भाव, अंगीकृत कार्य निश्चयानें पार पाडण्याविषयीं अनास्था, नीतिधैर्याचा किंवा आजन्म सतत व्यासंग करून कोणतीही गोष्ट स्वार्थाकडे लक्ष न देतां सिद्धीस नेण्याच्या हासेचा अभाव इत्यादि अवगुण जर आजमितीस इंग्रजी शिकलेल्या तरुण मंडळीत आढळून येत असले, तर त्याचें सर्व श्रेय विष्णुशास्त्री यांच्यापूर्वीच्या पिढ्यांनीं जो क्रम सुरू केला होता त्यांसच दिलें पाहिजे. या विषयवृक्षाचें बीं विष्णुशास्त्री यांच्यापूर्वी फार दिवस लागले होते व

शास्त्रीबुवांच्या लेखाचा जर कांहीं परिणाम झाला असला तर या विषयवृक्षाची वाढ थोडीबहुत कमी करण्याकडेसच झाला असें ज्यांस पूर्वीची हकीकत माहीत आहे त्यांस तरी म्हटलेंच पाहिजे. विष्णुशास्त्री यांनी आपल्या वेळच्या कांही बड्या मंडळींची टर उडवून तरुण पिढीच्या मनांतील वृद्धांबद्दलची पूज्य-बुद्धि घालविली असें कित्येकांचें म्हणणें आहे; पण तें चुकीचें आहे. खरा प्रकार असा आहे की, शास्त्रीबुवांच्या पूर्वीच्या दोन पिढ्यांतील मंडळी, प्राचीन आचारविचार किंवा सामाजिक व धार्मिक व्यवस्था यांच्या पूर्व प्रवर्तकांस मूर्ख ठरवून त्यांच्या जागी आपण स्थानापन्न होण्याच्या तयारीस लागलेली होती; व त्यांचा असा भरंवसा होता की, आपल्या मागून आपल्या तालमीत तयार झालेली जी तरुण पिढी येईल ती आपलें गौरव करून आपणास अभिनव धर्मसंस्थापकांचे किंवा सामाजिक रचना प्रवर्तन करणाऱ्यांचे अढळ स्थान प्राप्त करून देईल ! पण त्यांचे स्वतःचें आचरण अगदीच अव्यवस्थित असल्यामुळें हा त्यांचा भरंवसा तडीस न जातां त्यांच्या अविचाराचीं फळें त्यांस भोगावी लागलीं. ज्या लोकांनीं मनु, शंकराचार्य, रामदास किंवा तुकाराम इत्यादिकांसही मूर्ख ठरवून आचार, विचार, विहार व आहार यांच्या स्वच्छंदावर नवीन धर्माचे निशाण उभें केलें त्यांस त्यांच्या पुढच्या पिढीनें मूर्ख ठरविल्यास ती गोष्ट जगाच्या रहाटीच्या फारशी विरुद्ध झाली असें म्हणतां यावयाचें नाहीं.

विष्णुशास्त्री यांनीं आपल्या लेखांनीं काय कामगिरी बजावली हें समजण्यास वर दिलेल्या तत्पूर्वीच्या दोन तीन पिढ्यांची हकीकत पुरे आहे. राष्ट्राच्या अभ्युदयास स्वभाषा, स्वधर्म यांबद्दल योग्य अभिमान व प्रेम समाजाच्या पुढाऱ्यांच्या आंगीं असणें किती जरूर आहे वगैरे गोष्टींचा विचार न करतां अथवा आपली बलाबलता न पाहतां ज्यांनीं केवळ अभिनव शिक्षणाच्या जोरावर देश-सुधारणेची पताका हातीं घेतली होती त्यांस शास्त्रीबुवासारखा पुरुष न निपजला असता तरीही अखेरीस अपयशाचेच धनी व्हावें लागलें असतें. त्यांस जें महत्त्व आलें होतें तें आगांतुक होतें आणि इंग्रजी ज्ञानाचा जास्त प्रसार होऊन विद्वानाचा दर पुढें लवकरच उतरणें अगदीं स्वाभाविक होते व त्याचप्रमाणें झालेंही. विष्णुशास्त्री हे या मंडळींच्या खऱ्या स्वरूपाचें आविष्करण करण्यास केवळ निमित्तमात्र झाले असें म्हटलें तरी चालेल. उतास गेलेलें दूध ज्याप्रमाणें

केव्हांना केव्हां तरी अर्मीत पडून दग्ध व्हावयाचें तशीच या दोन तीन पिढ्यांतील पुरुषांनीं आरंभिलेल्या चळवळीची स्थिति होत आली होती. शास्त्रीबुवास सदर चळवळीवर त्यांच्या पुरस्कर्त्यांवर हल्ला करून त्यांच्या खऱ्या स्वरूपाचें आविष्करण करण्याचा जो मान मिळाला तो ते ज्या कार्लीं जन्मले त्या कालाचें फल होय, शास्त्रीबुवांच्या इच्छेचें नव्हे. कारण, शास्त्रीबुवा नसते तर दुसरा कोणी तरी पुरुष या कार्यास त्या काळी खचित प्रवृत्त झाला असता. नुसत्या इंग्रजी शिक्षणानें दहापांच नव्या कल्पना मनांत शिरल्याबरोबर कोणताही पुरुष समाजाचा पुढाकार घेण्यास पात्र होतो ही कल्पनाच चुकीची होय; व या कल्पनेच्या पायावर ज्या चळवळींची इमारत उभारली गेली होती त्या चळवळी केव्हांना केव्हां तरी खालीं पडणें अगदीं स्वाभाविक होते. शास्त्रीबुवांनीं त्या पाडल्या असें म्हणण्यापेक्षां त्यांचे दिवस संपायची वेळ आणि शास्त्रीबुवांच्या कारकीर्दीचा प्रारंभ एक झाला हें म्हणणें अधिक सयुक्तिक होय. शास्त्रीबुवांनी या चळवळींतील पोचटपणा ताबडतोब ओळखून तिकडे आपल्या लेखाचा मोर्चा फिरविला, हें त्यांच्या मार्मिकपणाचें फल आहे; व त्यांच्या ठिकाणीं त्या वेळी दुसरा कोणीही पुरुष असता तरी त्यानें असेंच वर्तन केलें असतें.

वरील हकीकतीवरून सवंग लोकप्रियता मिळविण्याकरितां शास्त्रीबुवांनीं आपल्या वेळच्या चळवळीवर हल्ला केला असा जो कित्येकांचा आक्षेप आहे, तो किती निरर्थक आहे हें सहज दिसून येईल. शास्त्रीबुवांनी ज्या चळवळींवर हल्ला केला त्यांचा पोकळपणा व त्यांच्या पुरस्कर्त्यांच्या वर्तनाचा अव्यवस्थितपणा लोकांच्या नजरेस येऊन पुष्कळ दिवस झाले होते. परंतु या पुढारी म्हणविणाऱ्या मंडळींच्या कक्षांतून त्यांच्याच योग्यतेचा पुरुष अद्याप कोणी बाहेर पडला नसल्यामुळें पुष्कळांस जरी या चळवळी उतावळीच्या व अविचाराच्या वाटत, तरी त्यासंबंधी सोपपत्तिक लेख लिहून सदर चळवळी अगर त्यांच्या पुरस्कर्त्यांची खरी स्थिति लोकांपुढें मांडण्यास कोणी तयार झाला नव्हता. विष्णु-शास्त्री हे अशा प्रकारचे पहिलेच टीकाकार होत. यांस मार्मिकपणाचा संस्कार पितृपरंपरेनेंच प्राप्त झाला होता. व मराठी आणि संस्कृत ग्रंथांशीं त्यांचा परिचयही इतरांपेक्षां सहजगत्या अधिक झालेला असून हिंदुस्थानच्या व पाश्चिमात्य राष्ट्रांच्या इतिहासाच्या वाचनानें व मननानें राष्ट्रांच्या अभ्युदयास कोणत्या प्रकारचे पुढारी लागतात अथवा त्यांच्या अंगीं कोणते गुण असावे लाग-

तात हें त्यांस जास्त चांगलें अवगत झालेलें होते. इतके गुण असूनही ते कदाचित् पूर्वीच्या पिढीच्या विद्वानांच्या धर्तीवरच गेले असते. परंतु कालमानानें इंप्रजी शिक्षणाचें महत्त्व कमी होत गेलें होतें; व त्यांतल्यात्यांत विशेष लक्षांत ठेवण्याजोगी गोष्ट ही की, विष्णुशास्त्री हे स्वभावताच अल्पसंतुष्ट असल्यामुळें आपल्या विद्येचा व गुणांचा स्वतःच्या बढतीकडे उपयोग करून घेण्यापेक्षां लोकांत खऱ्या ज्ञानाचा व विचारांचा जेणेंकरून प्रसार होईल ते काम अधिक महत्त्वाचें आहे असें त्यांस वाटत असे. अशा स्थितींत त्यांनी आपल्या कर्तव्याची जी दिशा ठरविली व ज्या दिशेनें काम करण्याचा आपला निश्चय तडीस नेण्याचा त्यांनीं शेवटपर्यंत प्रयत्न केला, त्याबद्दल त्यांस नांवे ठेवणें म्हणजे आपला गाजरपारखेपणा व्यक्त करणें होय. एकेश्वरीमताचे किंवा प्रार्थनासमाजाचे पोवाडे शास्त्रीबुवांनी गाडले नाहींत म्हणून तत्पक्षीय लोक त्यांस नांवे ठेवितात. पण ज्यांनी ह्या संस्था उभारल्या त्यांपैकी एका तरी पुरुषानें या संस्थांची मते संयुक्तिक असून सर्व पूर्वाचार सोडून लोकांनी तीं घेण्यासारखी आहेत असें प्रतिपादन करण्यांत आहलें सर्वस्व वेचिले आहे काय ! मग शास्त्रीबुवांनी त्यांचे पोवाडे गाडले नाहींत म्हणून त्यांस दोष देणें म्हणजे ‘मी जें कांहीं भांगेच्या तारेंत बोललों त्याचे दुसरा कोणी पंडित समर्थन करित नाही’ म्हणून पंडितवर्गास दूषण देण्याइतकेंच असमंजस नव्हे काय ! आपल्या पूर्वीच्या पिढींतील लोकांनीं आरंभिलेल्या चळवळी निर्जीव व पोचट आहेत अशी मनाची एकदां खात्री झाल्यावर त्यांचें खरें स्वरूप लोकांपुढें मांडणें हें देशहितासाठीं झटणाऱ्या प्रत्येक मनुष्याचें कर्तव्य नव्हे काय ! आणि शास्त्रीबुवांनी ते कर्तव्य केलें म्हणून त्यांस कां नांवें ठेवावी हें मला समजत नाही. ह्या चळवळीचे खरे स्वरूप लोकांपुढें मांडण्यास ज्या साधनांची जरूरी होती ती सर्व साधनें शास्त्रीबुवांस उपलब्ध होती. पहिली गोष्ट अशी की, या चळवळी ज्यांनीं उभारल्या होत्या त्यांची नीतिदृष्ट्या, धर्मदृष्ट्या किंवा आचारदृष्ट्या योग्यता किती होती हें त्यास पूर्णपणें माहित होतें. तसेच दहावीस वर्षांच्या अनुभवानें या चळवळी लोकांस कितपत हितकारक होऊं शकतील याचाही त्यांस अदमास आलेला होता; व त्यांत काय काय दोष आहेत ते ताबडतोब ओळखून लोकांपुढें सदर दोषांचें चित्र हुबेहुब चठविण्याइतका मार्मिकपणा व कल्पकताही त्यांचे अंगांत होती. अशा स्थितींत

त्यांचे लेख चटकदार व लोकप्रिय झाले यांत कांहीएक नवल नाही. लोकांस या गोष्टी हव्या होत्या, व तत्कालीन पुढारी मंडळीची कानउघाडणी करणारा पुरुष केव्हां पुढें येतो याची ते अगदीं वाट पाहता होते. अशा वेळीं शास्त्रीबुवांखेरीज दुसऱ्या कोणी हें काम केलें असते तर तेही लोकप्रिय झाले असते. पण शास्त्री-बुवांनीं तें केल्यामुळें त्यांच्या मार्मिकपणाची त्यात अधिक भर पडून तेच काम अधिक सफाईनें तडीस गेलें एवढाच काय तो विशेष होय.

११ मराठी भाषेची लेखनपद्धति

नंबर १

या विषयावर अलीकडे वर्तमानपत्रांतून चर्चा होऊं लागली आहे हें एक सुचिन्ह होय. रा. रा. साने, गोडबोले आणि हातवळणे या महाराष्ट्र मुनित्रयांचा वरील विषयावर ग्रंथ प्रसिद्ध होऊन आज सुमारे ४ वर्षे झाली. परंतु त्यासंबंधानें आतांपर्यंत वर्तमानपत्रांतून फारशी चर्चा झालेली आम्हांस माहीत नाही. ग्रंथकारांनीं बऱ्याच विद्वानांकांचे अभिप्राय मागवून ते पुस्तकांतही प्रसिद्ध केलेले आहेत; परंतु त्यांना पलीकडे या ग्रंथांतील प्रमेय किंवा सिद्धांत यांजवर विशेष चर्चा झालेली दिसत नाही. आज हा विषय उपस्थित होण्याचे कारण कीं वरील तीन ग्रंथकारांपैकीं रा. सा. साने हे हल्ली सरकारनें नेमलेल्या बुककमिटीचे मेबर असून सदर कमिटीने महाराष्ट्र भाषेची नवीन होणारी क्रमिक पुस्तके कोणत्या लेखनपद्धतीने छापवी हा विषय हाती घेतला आहे; व कित्येकांस अशी भीति पडली आहे की, पूर्वापार चालत आलेली जी मराठीची लेखनपद्धति आहे तीस अजिबात फाटा मिळून यापुढें कांही तरी वेडीविडी लेखनपद्धति लहान पोरांत शिकविली जाऊन बिचाऱ्या मराठी भाषेचें पुढच्या पिढींत मातेरें होऊन जाणारें आहे; ही भीति खरी असेल तर या योजलेल्या क्रमविरुद्ध एव्हांपासूनच ओरड करून तो अंमलांत येऊं न देण्याची खटपट करणें अवश्य आहे. इंग्रजसरकारचें राज्य आमच्यावर झालें म्हणून ते आमच्या भाषेतील सर्व ह्रस्वदीर्घ वेलान्यावर झालेंच पाहिजे असा कांहीं कायदा नाही अगर सरकारची इच्छाही नाही. भाषेचे शास्ते निराळेच आहेत, आणि जूर कदा-

चित् कांहीं लोक अभिमानानें किंवा अन्यकारणानें सरकारचें साहाय्य घेऊन आपल्या मताचा शिरजोरपणा भाषेवर चालवूं पाहतील, तर प्रतिकार करणें हें आमचें कर्तव्य होय. प्रश्न एवढाच कीं, अशा प्रकारचा क्रम हल्लीं सुरू झाला आहे कीं काय, अथवा होण्याची भीति आहे कीं काय ! असेल तर तिचा प्रतिकार करण्यास आम्ही उद्युक्त झाले पाहिजे, नसेल तर त्याचें खरें स्वरूप काय हे लोकांपुढें मांडलें पाहिजे.

“ शुद्ध कसें लिहावें आणि शुद्ध कसें बोलावे, हे व्याकरण शिकल्यानें समजतें ” असा व्याकरणशास्त्राचा उपयोग आज कित्येक पिढ्या आम्ही ऐकत व पढत आलों आहों. ‘ येन धौता गिरः पुंसां विमलैः शब्दवारिभिः । तमश्चाज्ञानजं भिन्नं तस्मै पाणिनये नमः ॥ ’ हा श्लोक तर सर्वप्रसिद्ध आहे. अर्थात् वैयाकरण हे भाषेचे शास्ते होत हे मत फार प्राचीन असून त्यासंबंधानें कोणाचाही मतभेद नाही. तथापि त्याची भाषेवर असलेली सत्ता अनियंत्रित नाही हें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. कारण आधी भाषा आणि मग व्याकरण हा न्याय ‘ प्रयोगशरणा वैयाकरणाः ’ या म्हणीवरूनच स्पष्ट होत आहे. कोणत्याही भाषेंतील शब्दांचीं निरनिराळी स्वतंत्र रूपें बनविणे किंवा नवीन प्रयोग प्रचारांत आणणे हे वैयाकरणाचे काम नव्हे, व तशा रीतीने तो जर प्रयत्न करील तर त्यास यशही यावयाचे नाही. लोकामध्ये जे शब्द, अक्षरें, वर्ण, प्रयोग किंवा उच्चार प्रचलित आहेत तेच घेऊन त्यास लागू होतील असे सामान्य नियम किंवा अपवाद शोधून काढणे आणि सदर नियमापवादांची शास्त्रीयरीत्या व्यवस्था लावणे हे वैयाकरणाचे पहिलें कर्तव्य होय. वैयाकरणांती हे काम केलें म्हणजे त्याचा स्वभावतःच असा परिणाम होतो कीं, सामान्य नियमास अनुसरून जी रूपें किंवा प्रयोग नाहीत त्यांस भाषेतून हळूहळू फाटा मिळत जातो; आणि तसें झालें म्हणजे कांही काळाने अपवादांची संख्या कमी होऊन भाषेस स्थैर्य आणि त्याचबरोबर सरलताही प्राप्त होते. वैयाकरणांची निंदा करणारे किंवा त्यांच्या उद्योगाचें महत्त्व कमी मानणारे लोक प्राचीन काळींही झालेले आहेत व अद्यापही दृष्टीस पडतात. तथापि अशा आक्षेपांनी व्याकरणशास्त्राचें किंबहुना कोणत्याही शास्त्राचें, महत्त्व व उपयोग कमी झाला किंवा होतो असें आढळण्यांत येत नाही. निमित्त सत्ता असलेला राजा आणि प्रजा यांच्यामध्ये जो संबंध असतो तोच

किंवा तशा प्रकारचा वैय्याकरण आणि भाषेतील शब्द यांच्यामध्ये आहे. शब्दांस शिस्त लावणें हें जरी व्याकरणशास्त्रकाराचें कर्तव्य आहे तरी शास्त्रकारांस मन मानेल त्याप्रमाणे वागतां येत नाही. 'तूं काय केलेंस' या प्रयोगास सतरा व्याकरणकारांनी अशुद्ध म्हटले तरी मराठी भाषा बोलणारांनी त्यास जोपर्यंत सोडलें नाही तोपर्यंत कोणत्या तरी अपवादाखालीं म्हणून व्याकरण-नियमांत त्याचा समावेश केलाच पाहिजे. 'स्थितस्य गतिश्चितनीया' हें तत्त्व वैय्याकरणांनी नेहमीच लक्षांत ठेवले पाहिजे व त्याप्रमाणे ते जोपर्यंत चालत आहेत तोपर्यंत त्यांचे नियम कोणत्याही आक्षेपास पात्र व्हावयाचे नाहीत.

व्याकरणकारांच्या अधिकारासंबंधानें वर दोन शब्द लिहिले आहेत ते लिहिण्याचे कारण एवढेच की, हल्ली जो वादविवाद चालू आहे त्यांत याकडे थोडेसें दुर्लक्ष झालेले दिसते. रा. सा. साने, गोडबोले व हातवळणे यांच्या 'मराठी भाषेतील लेखनपद्धति' या ग्रंथांत जितक्या गोष्टी सांगितल्या आहेत तितक्या सर्व हल्लीची बुककमिटी अमलांत आणणार आहे किंवा फक्त न्हस्व दीर्घ आणि अनुस्वार यांवद्दलच कांही सामान्य नियमाप्रमाणें व्यवस्था करणार आहे हें अद्याप पुरे बाहेर पडले नाही. तथापि जी कमिटी व्यंजनाचा कठतालव्यादि स्थानभेद झुगारून देऊन लहान मुलांस अक्षराच्या आकृतीप्रमाणें सोपीं व कठीण अक्षरें शिकविणार ती कमिटी व्याकरणशास्त्राच्या आंत फार खोल शिरेले, असें आम्हांस वाटत नाही. कसेही असो, एवढी गोष्ट खरी आहे की कमिटीपुढें आज हा प्रश्न आला आहे व प्रसंगानुसार त्याचा जरी थोडा जास्त खुलासेवार विचार केला तरी त्यांत कांही वावगे होणार नाही. मराठी भाषेतील शब्द विशेषेकरून शब्दांतील अंत्य किंवा उपांत्य वर्ण किंवा अनुस्वार हे कसे लिहावे, हा मुख्य प्रश्न आहे. कित्येक संस्कृताचे अभिमानी असून, संस्कृत शब्दास प्राकृत भाषेंत निराळ्या रीतीने लिहिणें प्रशस्त नाही असें त्यांचें म्हणणें आहे. दुसरा पक्ष असा आहे कीं, मराठी भाषा ही जरी प्राकृतद्वारां संस्कृतापासून निघाली असली तरी मराठी भाषेचे म्हणून कांहीं स्वतंत्र नियम आहेत; व ते नियम मराठी भाषेंत आलेल्या संस्कृत शब्दासही अवश्य लावले पाहिजेत. तिसरा पक्ष केवळ उच्चारशरण आहे. म्हणजे शब्दाचा जसा उच्चार करतो तसा तो लिहावा, इतर गोष्टीकडे लक्ष देण्याची जरूर नाही, असें त्यांचें म्हणणें आहे. चवथा पक्ष व्युत्पत्ती, भाषेची सोय आणि उच्चार,

या सर्वांसही सारासार विचारानें महत्त्व देऊन त्याप्रमाणें लेखनपद्धतीचे नियम ठरवावे, अशा मताचा आहे. यांपैकीं कोणता पक्ष प्राह्य याचें पहिल्यानें थोडें विवेचन करणें जरूर आहे.

पहिल्यानें उच्चारवादी पक्षाचें परीक्षण करूं. ज्याप्रमाणें उच्चार करावयाचा तसा शब्द लिहावयाचा म्हटलें तर प्रायः सर्वत्र अनवस्था होण्याचा प्रसंग आहे. उच्चार प्रमाण धरावयाचा तो कोणता ! सुशिक्षित वर्गाचा कीं अशिक्षित वर्गाचा ! सुशिक्षित वर्गाचा म्हणावें तर भाषा बोलण्याचा अधिकार सुशिक्षित वर्गास आहे आणि अशिक्षित वर्गास नाही, असें मानतां येत नाहीं. शिवाय सुशिक्षित वर्गांत तरी बोलण्याची पद्धत एकच कोठे आहे ! कोकण आणि देश, यांवरील उच्चार निरनिराळे आहेत. इतकेंच नव्हे तर, घाटावरही, खानदेशी, धारवाडी, मिरजसांगलीकडील, इंदुरी, ग्वाल्हेरी, वगैरे उच्चार निरनिराळेच पडतात. आमच्याच देशांत ही स्थिति आहे असें नाहीं, तर विलायतेंत इंग्रजी भाषेसंबंधानेही अशीच अवस्था आहे. वेल्स, स्कॉटलंड, आयर्लंड किंवा खुद्द इंग्लंडांतील उत्तरेकडील व दक्षिणेकडील परगणे यांतले अशिक्षितांचेच नव्हे तर सुशिक्षितांचेही उच्चार निरनिराळे होतात; इतकेंच नव्हे तर हिंदुस्थानांत हिंदू लोक जें इंग्रजी बोलतात तेंही मद्रास, मुंबई, बंगाल या प्रांतांत थोडेसे निरनिराळ्या रीतीनें बोलतात. सामान्यतः असेंही म्हणतां येईल कीं, कोणीही मनुष्य आपली जन्मभाषा सोडून इतर भाषा बोलूं लागला म्हणजे जन्मभाषेच्या उच्चाराची त्यास जी जन्मतःच संवय लागते तिचीच झांक दुसऱ्या भाषेच्या उच्चारांत आढळून येते. साहेब लोक मराठी भाषा कशी बोलतात, याचा ज्यानें थोडासा विचार केला असेल त्यास ही गोष्ट सहज कळून येईल. उदाहरणार्थ, मराठी भाषेंत ' तुम्ही ' हा शब्द दुसऱ्या अक्षरावर जोर देऊन उच्चारतात. पण इंग्रजी भाषेंत अशा प्रकारच्या शब्दांत पहिल्या अक्षरावर जोर देण्याची पद्धत असल्यामुळे साहेब लोक त्याचा उच्चार " तुम्ही " किंवा " टु मी " असा वेडावाकडा करीत असतात. सारांश, केवळ उच्चाराकडे पाहून शब्द लिहावयाचे म्हटल्यास भाषेस स्थैर्य व निश्चितपण कधीही यावयाचा नाहीं. इंग्रजी भाषेंत तर यासंबंधानें अतिशयच घोटाला आहे. Honour या शब्दांतील h चा उच्चार होत नाहीं; तर Ascend, Descend या शब्दांतील c चा उच्चार बोलतांना कोणी करीत नाहीं. Know याचा

उच्चार कनो असा व्हावयास पाहिजे पण तोही नो म्हणजे no च्या उच्चार-प्रमाणेच होतो. या तऱ्हेचीं इंग्रजी भाषेत दुसरीं पुष्कळ उदाहरणे आहेत व हें सर्व वैलक्षण्य काढून टाकून उच्चारप्रमाणेंच हे शब्द लिहावें, असें प्रतिपादन करणारी कांहीं मंडळी इंग्लंडांत निघाली आहेत, नाही असें नाही; पण दुसऱ्या पक्षां असें दाखविण्यांत आलें आहे की, हे शब्द लिहितांना केवळ त्यांच्या उच्चाराकडे नजर न देतां त्यांच्या व्युत्पत्तीकडेही लक्ष दिलें पाहिजे. उदाहरणार्थ, Ascend यांत स्कंद, आणि Know यांत ज्ञा (ज्या) हे जर मूळ धातू आहेत तर व्युत्पत्तीच्या दृष्टीनें त्यांची लिहिण्याची पद्धत Spelling बरोबर आहे. तसेंच इंग्रजी भाषेत a या स्वराचे ऱ्हस्व दीर्घ भेदानें सहा उच्चार होतात हें इंग्रजी व्याकरणांतून व कोशांतून स्पष्ट दिलें आहे. तथापि याबद्दल सहा दुसरे स्वर घालण्याचे किंवा विलायतेतील शाळांतून चालणाऱ्या क्रमिक पुस्तकांत शब्दाचें जें Spelling येतें त्यांत a या स्वरास खाली वर टिबें देऊन सहा प्रकारें अलंकृत करण्याचें विलायतेतील कोणत्याही बुककमिटीनें योजललें आमच्या ऐकण्यांत नाही. आणि कोणी योजल्यास त्याप्रमाणें व्यवस्था होईल की नाही, याचाही संशय आहे. सर्व जगभर जी भाषा चालू होण्याचा रंग आहे किंवा व्हावी असें म्हणणें आहे, तिच्यासंबंधानें जर ही स्थिति तर आज अप्रौढ असलेल्या मराठी भाषेच्या शब्दांची स्वैरगाति किती जखडून टाकावी, याबद्दल कोणासही शंका येणे अगदी स्वाभाविक आहे. संस्कृतामध्ये शब्दांचीं रूपे व उच्चार यांस इतर कोणत्याही भाषेपेक्षां अधिक स्थैर्य आलेलें आहे खरें; पण हें स्थैर्य संस्कृत बोलण्याची भाषा होती तेव्हां आलें असावें असें दिसत नाही. तसें असतें तर वेदामध्ये 'कृ' धातूची तीन गणांतली रूपे किंवा हलंत नामांची अजन्त नामांप्रमाणें रूपे आढळण्यांत आलीं नसतीं. पाणिनीच्या व्याकरणानें संस्कृत भाषेस स्थैर्य आलें आहे खरें; पण पाणिनीच्या काली किंवा त्या सुमारास संस्कृत भाषा लोकांच्या बोलण्यांत नव्हती, असा पुष्कळ विद्वानांचा अभिप्राय आहे. आणि तो खरा असेल तर प्रचारांतून गेलेल्या भाषेचें नियमन करणें, या दोन गोष्टींत भेद केला पाहिजे. झाड पुरें वाढलें असतां त्याचा विचार लक्षपूर्वक अवलोकन करून त्याची मर्यादा ठरवणें जितकें शक्य आहे तितकें ज्याची वाढ अद्याप पुरी झाली नाही अशा झाडाची मर्यादा ठरवणें शक्य होत नाही. सारांश, ज्या भाषा आज लोक बोलत

आहेत त्यांचीं कारणें संस्कृताप्रमाणें पूर्ण होणें बहुधा अशक्य होय. तथापि व्याकरणाच्या नियमांनीं वाढलेल्या भाषेचेंही शोधन करूं नये, हें म्हणणें शहाणपणाचें होणार नाहीं. अशा स्थितींत वैय्याकरणांच्या अधिकांसां कांहीं मर्यादा आहे, एवढाच काय तो वरील उदाहरणांवरून बोध घ्यावयाचा आहे. उच्चारप्रमाणें लिहिण्याची पद्धत ठेवणें नेहमीं शक्य नाही, यास दुसरीही आणखी कारणें आहेत; पण त्यांचा विचार करणें पुढील लेखावर टाकणें भाग आहे.

नंबर २

कोणत्याही भाषेची लेखनपद्धति ठरवण्यास जीं साधने आहेत त्यांपैकीं उच्चार हें जरी एक साधन असलें, तथापि केवळ उच्चाराकडे नजर देऊन लेखनपद्धति ठरवणें कितपत प्रशस्त आहे याचा इंग्रजी भाषेंतील उदाहरणें देऊन गेल्या अंकी थोडासा विचार केला आहे. व्युत्पत्तीकडे लक्ष न देतां केवळ उच्चारारवरून लेखनपद्धति ठरवावयाची म्हटली तर लिहिण्याची भाषा दर पंचवीस तीस वर्षांत पालटावी लागेल. इतकेच नव्हेतर लिहिण्याच्या भाषेंत कांहीच कायमपणा राहावयाचा नाहीं. जिमेपेक्षां लेखणी जात्याच अधिक स्थिर असल्यामुळें कोणत्याही भाषेंतील लेखनपद्धतीस जितकें स्थैर्य असतें तितकें उच्चारपद्धतीस असत नाहीं; व म्हणूनच लेखनपद्धतीस हरएक भाषेंत महत्त्व देतात. लिहिणें किंवा वाचणें यांत सारखा मेळ कधींच राहत नाहीं. विशेषेंकरून ज्या भाषा लोकांच्या बोलण्यांत म्हणजे जिवंत आहेत त्यांतील शब्दांचे उच्चार तर ती भाषा बोलणाऱ्या लोकांकडूनच प्रथमतः तरी समजून घेतले पाहिजेत. Put याचा उच्चार ‘पुट’ कां आणि But याचा उच्चार ‘बट’ कां ? याचें उत्तर इंग्रजी भाषेंत उच्चाराच्या संख्येपेक्षां अक्षरांची संख्या कमी असें सामान्यतः दिलें जातें व तें खरेंही आहे. तथापि इंग्रजी शब्द व उच्चार यांच्यासंबंधानें जो हा घोटाळा आहे तो संस्कृत व मराठी या भाषांत अगदींच नाहीं असें समजूं नये. उदाहरणार्थ, चवर्ग म्हणजे च, छ, ज, झ, ञ हीं अक्षरें घ्या. या सर्व अक्षरांचे मराठींत दोन प्रकारचे उच्चार होतात; एक तालव्य व एक दंत-तालव्य. आणि कित्येक वेळां या दोन प्रका-
रच्या उच्चारानें अर्थांतही मोठा फरक पडतो. जसें, चरक (वैद्यक—ग्रंथकर्ता) आणि

चरक (उसाचा); चार (४ थी संख्या) आणि चार (वेडेचार या शब्दांतील). च-काराच्या उच्चाराने हे दोन भेद एका चच्यापाठीमागे टिंब देऊन (जसें-० च) व दुसरा जशाचा तसाच काढून दाखवावेत, अशी युक्ति दादोबाच्या वेळी निघाली होती; व मोल्स्वर्यच्यापूर्वी शिल्लेवर छापलेल्या शास्त्रांच्या मराठी कोशांत याच पद्धतीचा उपयोग केलेला आहे. पण हा खटाटोप पुढें कोणी चालवला नाही. मराठी ज्यांची जन्मभाषा आहे अशा लहान मुलास हे उच्चार निरनिराळे आहेत असे सांगण्याची कधीच जरूर पडत नाही. साहेबलोकांसारखे परकीय लोक जेव्हां मराठी भाषा शिकतात तेव्हां त्यांच्याकरतां या उच्चारभेदांची फोड करणें जरूर पडतें. पण मराठी भाषेची शालोपयोगी पुस्तकें कांही साहेबलोकांकरितां लिहावयाची नाहीत हेही त्याबरोबर लक्षांत ठेवलें पाहिजे. बऱ्याच वर्षांपूर्वी कै. बापुसाहेब भाजेकर यांनीं केलेल्या मनोरमा नाटकांत 'केलें' या-ऐवजीं 'केल', 'असे' याऐवजी 'असं' वगैरे लिहिण्याचे प्रकार पुस्तकांत घालून ते रूढ करण्याचा प्रयत्न झाला होता, पण तोही सफल झाला नाही. सारांश, उच्चारप्रमाणें सर्वांशी भाषेची लेखनपद्धति ठेवणें बहुतेक अशक्यच होय असें म्हटलें तरी चालेल. कित्येकांना असे वाटत असेल कीं, हल्लीं आपण लिहितो ती पद्धति उच्चाराला पुष्कळ अंशी धरून आहे. पण जरा विचार केला असतां असें आढळून येईल कीं हेही म्हणणें खरें नाही. उदाहरणार्थ, आपण 'घर', 'मठ', 'नथ' वगैरे शब्द घेऊं. या प्रत्येक शब्दांत दोन स्वर असून ते दोन्ही अकारच आहेत. पण पाहिल्या घ, म आणि न या तिहीमधील अकार पुढच्या अकारापेक्षां जरा उंच स्वरानें म्हणावा लागतो. पारिभाषिक शब्दानें हाच नियम सांगवयाचा असला तर 'घर' यांतील घ-मधल्या अ उदात्त (दीर्घ नव्हे) आहे असें म्हटलें पाहिजे; आणि लेखनपद्धति उच्चारास अनुसरून ठेवावयाची असेल तर घर हा शब्द घSSर असा लिहिला पाहिजे. बरें, घर या शब्दास द्वितीया विभक्ति लावून 'घरास' असें रूप झालें म्हणजे घर या शब्दांतील 'घ'चे उदात्तत्व नाहीसे होऊन घ-वर पडणारा जोर 'रा' वर जातो. वेदांतील मंत्रांचे बरोबर उच्चार कायम राहावेत, म्हणून प्रत्येक स्वराचे ऋस्व, दीर्घ आणि लुप्त यांखेरीज उदात्त, अनुदात्त आणि स्वरित, व संवृत आणि विसृत, असे जे पाणिनीने भेद केले आहेत ते एवढ्याकरितां होत. कोणतेंही वाक्य लिहिलें असतां त्यांतील शब्दांमध्ये झालेल्या स्वरांपैकीं जवळपास कोणते व

अनुदात्त कोणते हें समजल्याखेरीज त्या वाक्याचा बरोबर उच्चार कधीही करता यावयाचा नाही. वेदांमधील मंत्रांस जे स्वर दिलेले आहेत ते याच-करितां होत. पण त्यांचा उच्चार मात्र कसा करावयाचा हें आम्ही विसरून गेलों आहों. “अग्निमीळे पुरोहितं” यांतील ‘मी’ व ‘हि’ हीं अक्षरें उदात्त आहेत व ती इतर अक्षरांपेक्षां जरा उच्च स्वरानें म्हटलीं पाहिजेत. तथापि या उच्चाराचा उच्चनीचपणा हल्ली जसा विद्यार्थ्यांची शेंडी धरधरून व्यक्त करतात तसा पूर्वी खचित करत नसावे. वेदांतील संस्कृत ही एकदां बोलण्याची भाषा असावी; आणि जेव्हां ती तशी होती तेव्हां एक मनुष्य दुसऱ्यास भेटला असतां हल्ली वैदिक जसे स्वर देऊन म्हणतात तसें बोलत असेल असें मानतां येत नाही. ही संस्कृताची गोष्ट झाली. पण मराठीचा असाच प्रकार आहे हे एकदम लक्षांत येत नाही. ‘तरवार’ हा शब्द कित्येक लोक ‘तर्वार’ असा लिहितात; व त्यास कारण उच्चार तसा होतो असें म्हणतात. पण ही चूक आहे. ‘तरवार’ यांत चार अक्षरें असून उच्चाराचा जोर ‘वा’ वर पडल्यामुळे मागच्या ‘र’ चा उच्चार अर्धवट करावा लागतो, व उदात्त, अनुदात्त इत्यादि स्वरांचे आरोहावरोह लेखनपद्धतीत दाखवण्याची चिन्हे जर मराठीत असती तर ‘तर्वार’ असें वेडेवांकडे लिहिण्याची कल्पना कोणी सुचवली नसती. लहान मुलें चांगली अक्षर-ओळख होण्यापूर्वी शब्दांतील अक्षरें पृथक् पृथक् वाचतात, म्हणून तोच मराठी भाषेतील शब्दांचा खरा उच्चार असें जर कोणी म्हणेल तर तें जितके समजस दिसेल, तितकेंच ‘तरवार’ शब्दांतील पहिल्या ‘र’ चा उच्चार प्रौढ माणसे बोलतांना स्पष्ट करत नाहीत म्हणून तो शब्द ‘तर्वार’ असा लिहावा हे म्हणणें सयुक्तिक होय. ‘घर’ या शब्दांतील ‘घ’ र मधील ‘अ’ ची जी स्थिति सांगितली तीच मराठी भाषेतील ‘आ’ स्वराचीही आहे. उदाहरणार्थ, ‘पाह’ धातु घ्या. हा ‘पश्य’ धातूचा अपभ्रंश असल्यामुळें पहिलें अक्षर म्हणजे ‘पा’ दीर्घ आहे; व वर्तमानकाली ‘पाहतों’ अशी रूपें होतात. पण आज्ञार्थी ‘पाहा’ असें वास्तविक रूप होत असतांही दोन दीर्घांचा एकदम उदात्त उच्चार होणें कठिण पडत असल्यामुळें ‘पाहा’ यांतील पहिला ‘आ’ हलका म्हणतात इतकेंच नव्हे, तर ‘पाहा’ या रूपऐवजीं पहा असेंही रूप प्रचारांत आलें आहे. ‘आपण’ या शब्दांतील ‘आ’ आणि आपल्या या शब्दांतील पहिला ‘आ’ यांच्या उच्चारांतही भेद आहे. पण तसा भेद लिहि-

तांना दाखवण्याचा मराठींत कधी कोणी प्रयत्न केला नाही. इतकेंच नव्हे तर तसा प्रयत्न केला असता तो हास्यास्पद आणि निरुपयोगी होईल. उदाहरणार्थ, “मी आपल्या घरीं गेलों” असें लिहूं लागलों तर लिहिण्याच्या पद्धतीस सुलभता न येतां उलट हा सर्व खटाटोप उपहासास्पद होईल. ‘जसें बोलावें तसें लिहावें’ हें तत्त्व तोंडानें उच्चारणे जितकें सोपें आहे तितकेंच तें अमलांत आणणें कठिण आहे हें यावरून दिसून येईल. इंग्रजी भाषेंतही शब्दांतील कांहीं स्वरांवर जोर देतात व कांही स्वर बिनजोरी असतात; आणि कित्येकदां तर या जोरानें आणि बिनजोरानें (accent) शब्दाच्या अर्थांतही भेद पडतो, हें इंग्रजी चौथ्या इयत्तेतील पोरसाही माहीत आहे, पण यामुळे इंग्रजी भाषेच्या लेखनपद्धतीत म्हणजे छापलेल्या पुस्तकांच्या लेखनपद्धतींत या accent चा कोठें उपयोग करत नाहीत. पोटांतून वारा वर निघून मुखांतील निरनिराळीं स्थानें आणि जिब्या यांच्या संयोगानें जें स्वरवैचित्र्य उत्पन्न करतां तें सर्व लेखणीच्या टोंकानें कागदावर व्यक्त करणें बहुतेक अशक्य आहे असें म्हटलें तरी चालेल. पाणिनीसारख्या वैयाकरणांनीं सोळा स्वर आणि छत्तीस व्यंजनें करून त्यांतही पुनः उदात्त, अनुदात्त, संवृत, निवृत, यम, उपध्मानी वगैरे जरी भेद केलेले आहेत, तथापि ही सर्व सामुग्री तोंडांतील वायूच्या खेळांचें लेखनपद्धतीत पूर्ण प्रतिबिंब उतरवण्याला पुरी पडत नाही; मग मराठी भाषेची काय कथा! कानडींत व इंग्रजीत ‘ए’ हा स्वर ऱ्हस्व आहे हें पुष्कळांस माहीत असेलच. मराठींत व संस्कृतांत ‘ए’ हा शब्द दीर्घ मानला आहे. तथापि ‘एक’ या शब्दांतील ‘ए’ आणि ‘एकदम’ या शब्दांतील ‘ए’ यांच्या उच्चारांत भेद आहे हें कोणाच्याही लक्षांत येईल. हे उच्चाराने भेद ती ती भाषा बोलणाराकडूनच समजून घेतले पाहिजेत. आणि तसे समजून न घेतां केवळ लेखनपद्धतीवरून उच्चार करण्याचा जर कोणी प्रयत्न करील, तर मराठी लहान मुलांप्रमाणें एक तर तो श्रत्येक अक्षराचा निरनिराळा उच्चार करत जाईल, किंवा त्याची जन्मभाषा निराळी असल्यास त्या जन्मभाषेतील उच्चाराची रीत मराठी शब्दास लावून साहेबलोक मराठीचा उच्चार करतात त्याप्रमाणें वेडावाकडा उच्चार करील. कानडी लोक मराठी बोलावयास लागले असतां किंवा मराठी लोक कानडी बोलावयास लागले असतां अथवा हिंदुस्थानांतील कोणताही मनुष्य इंग्रजी

बोलावयास लागला असतां थोडाबहुत तरी अशा प्रकारचा उच्चार-संकर-किंवा त्यास वर्णसंकर म्हटलें तरीही चालेल-होतोच होतो. जी भाषा आम्ही नेहमी प्रचारांत बोलतो त्यांतील शब्दांचे उच्चार आमच्या अंगवळणी किंवा जिह्वावळणी पडले असल्यामुळे आमच्या लक्षांत वर सांगितलेले बारीकसारीक भेद येत नाहीत. पण जेव्हां एखाद्या प्रचारांतून गेलेल्या किंवा मृतभाषेतील शब्दांचा उच्चार करण्याचा किंवा परकी भाषा बोलण्याचा प्रसंग येतो तेव्हां या सर्व अडचणी आपोआप नजरेस येतात. मराठी भाषेतील क्रमिक पुस्तकें परकीयां-करितां रचावयाचीं नाहीत हे आम्ही वर सांगितलेंच आहे; व तसें असेल तर वर लिहिलेल्या गोष्टीचा त्यांत समावेश करण्याची गरज नाही हे खरें आहे. पण 'जसे बोलावे तसें लिहावे,' म्हणून कित्येक जी ओरड करतात त्यांत तथ्य किती आहे व हें तत्त्व अमलांत आणणें किती अशक्य आहे हें दाखवण्या-करितां उच्चार व लेखनपद्धति यांमधील संबंधाचा वर लिहिलेला थोडासा ऊहापोह करणें भाग पडले. आतां लेखनपद्धतीसंबंधाने न्हस्वदीर्घादिकांचे जे नियम आहेत त्यांचा पुढे विचार करू.

नंबर ३

उच्चारप्रमाणे कोणच्याही भाषेची लेखनपद्धति सर्वांशी ठरवणे हें किती कठिण किंबहुना अशक्य आहे, याचा विचार गेल्या अंकी केलाच आहे. प्रांती-प्रांती उच्चारांचा भेद असतो एवढीच या प्रकारच्या लेखनपद्धतीस अडचण आहे असें नाही, तर मुखानें जितके उच्चार होतात तितके लेखांत अक्षरांनीं व्यक्त करण्यास अक्षरसामुग्रीही भाषेतील वर्णसमुदायांत नेहमीं सांपडते, असें नाहीं. इतर सर्व भाषापेक्षां संस्कृत भाषेतील वर्णशास्त्र अगदीं परिपक्व दशेस आलेलें आहे. तथापि त्यांतही प्रत्येक स्वराचे उदात्त, अनुदात्त इत्यादि बरेच भेद करावे लागतात व तितके भेद करूनही अखेरीस अक्षराचा उच्चार करावयाचा हें गुरुमुखानेंच समजून घ्यावें लागतें, अशी स्थिति आहे. सामान्यतः असेही म्हटले तरी चालेल की, जी भाषा बोलण्यांतली आहे तींतील शब्दांचे उच्चार ती भाषा बोलणाऱ्या लोकांकडूनच समजून घेतले पाहिजेत. व्याकरणाच्या नियमांनीं भाषेस व्यवस्थित रूप येतें यांत

कांहीं शंका नाही; तथापि नियमांची व्याप्ति बरीच मर्यादित असल्यामुळे कोणतीही भाषा वापरणारे लोक जसें बोलतात तसें हुबेहुब फोनोग्राफ-मध्येही येणें कठिण पडतें; मग पांढऱ्या कागदावर काळ्या खुणांनी ती सर्वांशी व्यक्त करणें अशक्य असल्यास त्यांत कांही नवल नाही.

असो. एवढ्यावरून असे मात्र कोणी समजूं नये की, व्याकरणांत शुद्धलेखनाचे नियम घातल्यापासून भाषेस किंवा विद्यार्थ्यांस कांही उपयोग होत नाही; किंबहुना व्याकरण शास्त्राचा जर कांही उपयोग असला तर तो हाच होय की, प्रकृति आणि प्रत्यय यांचा विचार करून शब्दांची रूपे कांही तरी सामान्य नियमांच्या अधिकारांत आणून सोडावी. वैयाकरणांनी असे नियम ठरवतांना प्रचलित उच्चारकाडे किंवा लेखनपद्धतीकडे दुर्लक्ष करतां कामा नये, हें पहिल्याच लेखांत आम्ही सांगितले आहे. वैयाकरण हे भाषेचे शास्ते खरे, पण त्यांचा अधिकार मर्यादित आहे आणि कोणतीही भाषा बोलणारे लोक हेच जरी त्या भाषेचे कर्ते असले तरी व्याकरणशास्त्र किंवा व्युत्पत्तिशास्त्र हें त्यांस अगदीं झुगारून देतां येत नाही. या दोनहि गोष्टी लक्षांत ठेवून आणि उभय पक्षांचा मिलाफ घालून मग लेखनपद्धतिवाल्यांनी काय नियम ठरवावयाचे ते ठरवले पाहिजेत. मराठी भाषा ही संस्कृताची मुलगी असली तरी तिचे म्हणून कांही स्वतंत्र रूप आहे, ही गोष्ट आम्हास मान्य आहे. तथापि या भाषेची अभिवृद्धि करतांना मातृभाषेची जर कांहीं मदत घ्यावी लागली तर ती मदत भेटेवेळीही मराठी भाषेचाच पगडा संस्कृत भाषेवर बसला पाहिजे, असें म्हणतां यावयाचें नाही. खेरीज ही गोष्ट लक्षांत ठेवली पाहिजे की, मराठी भाषा अद्याप बाल्यावस्थेत आहे; व एवढाच जर तिच्या स्वरूपाचें निरीक्षण करून त्याच्या वाढीची दिशा मर्यादित केली तर चिनी स्त्रियांच्या पायांप्रमाणें तिच्या सौंदर्याची स्थिति होऊन तें कांही थोड्या सोंवळ्या किंवा आग्रही लोकांखेरीज कोणासही पसंत पडणार नाही. हें सांगण्याचें कारण इतकेंच की, मराठी भाषेतील सर्व न्हस्व, दीर्घ, सानुनासिक किंवा निरनुनासिक शब्दांची अगर वैकल्पिक रूपांची आज एकदम व्यवस्था लावून टाकावी व पुनः थोटाळा ठेवूं नये, असें जें कित्येकांचे म्हणणें आहे, तें वाढत्या भाषेस लागू पडत नाही, इतकेंच नव्हे, तर तसा प्रकार झाल्याने भाषेच्या स्वातंत्र्याची व

सौंदर्याची हानि होते, हें नीटपणें लक्षांत यावें. संस्कृत भाषेंतही कांहीं शब्दांचीं रूपे दोन दोन असतात किंवा 'व'च्या ठिकाणी 'ब' होतो अथवा 'ड' चा 'ळ' होतो, हें संस्कृत भाषा जाणणारांच्या लक्षांत असेलच. परिपूर्ण दशे-प्रत पावलेल्या भाषेच्या वैयाकरणास जर त्या भाषेस अशी मोकळीक द्यावी लागेल तर मराठी भाषेस तिच्या हल्लींच्या स्थितीत यापेक्षां पुष्कळ मोकळीक दिली पाहिजे, ही गोष्ट निर्विवाद आहे. सारांश, आजच जर मराठी भाषेंतील सर्व शब्दांस प्रत्येकीं एकेक निश्चित रूप देण्याचा कोणी प्रयत्न करील तर तो पुष्कळ कठिण जाईल इतकेंच नव्हे, तर भाषा बोलणारे किंवा लिहिणारे लोक अशा प्रकारच्या निर्बंधास कधीही जुमानणार नाहीत. भाषेतील घोटाला काढू नये, असें आमचें म्हणणें नाहीं. उलट भाषेंतील घोटाले काढणें हेंच वैयाकरणांचें कर्तव्य आहे, असें आम्ही समजतो. स्त्रियांस केससंस्कार किंवा केस विंचरून वेणीफणी करणें हें जितकें इष्ट व अवश्य होय, तितकेंच भाषेंतील शब्दांस सुसंस्कृत करणें अवश्य होय. तथापि केस संस्कारांत केस कापण्याचा किंवा वपनाचा जसा अंतर्भाव होत नाही, त्याचप्रमाणें शब्दांची वाढ कुंठित करणें किंवा कापणें या गोष्टी व्याकरणसंस्कारांत येत नाहीत. हे नियम व प्रतिनियम वाचून किलेकांस आश्चर्य वाटेल, पण त्यास आमचा कांहीं इलाज नाहीं. नियमापेक्षां प्रतिनियम कोठें अधिक महत्त्वाचा समजावा, याबद्दल निरनिराळ्या वैयाकरणांचे मतभेद असू शकतील. पण वर सांगितलेल्या सर्व सोयी व अडचणी लक्षांत ठेवूनच शब्द स्वरूपाचें नियमन केलें पाहिजे, याबद्दल कोणाचा मतभेद असेल असें आम्हांस वाटत नाहीं. मराठी शब्दांच्या स्वरूपाची मीमांसा करून त्याबद्दल कांहीं विशिष्ट नियम ठरविणें म्हणजे भाषेवर जुलुम करणे होय, असें जें कित्येकांचें म्हणणें आहे तें आम्हांस बिलकूल मान्य नाहीं. प्रचलित लेखनपद्धतीहून सर्वांशी भिन्न अशी लेखनपद्धती प्रचारांत आणण्याचा प्रयत्न करणें म्हणजे एक प्रकारची दांडगाई करणें आहे, अथवा ही एक प्रकारची मोंगलाई आहे; इतकेंच जर कोणाचें म्हणणें असेल तर तें कांहीं गैरवाजवी नाहीं. परंतु रा. सा. साने, गोडबोले व हातवळणे यांच्या 'मराठी भाषेची लेखनपद्धति' या पुस्तकांत जशी झोटिंगबादशाही केल्याचें किंवा करण्याचा प्रयत्न केल्याचें आमच्या पाहण्यांत आलें नाहीं. ज्या ठिकाणीं उच्चारांत विकल्प आढळण्यांत येतो अथवा उच्चारांत आणि लेखनपद्धतींत भेद असतो, तेवढ्याच स्थळीं

व्याकरण शास्त्राच्या नियमांची प्राप्ती होते, हे तत्त्व वरील तीन ग्रंथकार विसरलें आहेत असें आमच्या नजरेस येत नाही. त्यांचीं सर्व मते प्रत्येकांस प्राप्त होतील असें नाही. तथापि, शुद्धलेखन हें एक शास्त्र आहे व मराठीत शास्त्रीय पद्धतीने त्याचा विचार करण्याची काय साधने आहेत, हें पाहाण्याचा या ग्रंथाखेरीज इतक्या व्यापक रीतीने दुसऱ्या कोठे प्रयत्न झाला असल्याचे आमच्या पाहण्यांत नाही. आतां या ग्रंथानें मराठी भाषेंतील शुद्धलेखनाचा एकदम कायमचा निकाल होईल असें मानणें जुकीचें आहे. तरी त्यामुळें ग्रंथांतील विवेचनाचें महत्त्व कमी होते असें नाही. वाढत्या भाषेचे व्याकरण आणि पूर्ण झालेल्या भाषेचें व्याकरण, यांमध्ये अवश्य राहाणारा जो भेद वर सांगितला आहे तो लक्षांत आणला म्हणजे आम्ही म्हणतो त्याचा खरेपणा वाचकांच्या लक्षांत येईल. वरील तीन ग्रंथकारापैकी रा. सा. साने हे हल्लींच्या बुककमिटीचे एक मेबर असल्यामुळे कित्येकांची अशी समजूत झाली आहे की, वरील मुनित्रयांनी आपल्या पुस्तकांत जे जे म्हणून नियम दिले आहेत ते सर्व आतां मराठी पुस्तकांत घुसडून देऊन रा. सा. साने हे सरकारच्या साहाय्यानें मराठी भाषेवर जुलूम करूं पाहात आहेत. ही भीति खरी असेल तर मराठी भाषेच्या बचावाकरितां महाराष्ट्र लेखकांनी आपली शास्त्रां सज्ज करण्यास लागणे जरूर आहे. पण आम्हांस जी माहिती मिळाली आहे त्यावरून ही भीति निरर्थक आहे, असें समजतें. कांही शुद्ध संस्कृत शब्दांचे अंत्यस्वर मराठी भाषेंत न्हस्व लिहावे कीं दीर्घ लिहावे आणि कांही शब्दांवरील अनुस्वार काढून टाकावे किंवा ठेवावे, याच्या पलीकडे क्रमिक पुस्तकाच्या लेखनपद्धतींत कांही फेरफार करण्याचा विचार आहे, असें दिसत नाही. आतां हा फेरफार करावयाचा तोही केवळ दोन चार सरकारी अंमलदारांच्या मतानें न करतां महाराष्ट्र भाषेंतील चांगल्या लेखकांचें व विद्वानांचें मत घेऊन करावा एवढेंच जर कोणाचें म्हणणें असेल तर तें आम्हांस मान्य आहे. अव्वल इंग्रजीतील एक आख्यायिका अशी आहे की, प्रसिद्ध विद्वान् कै. बाळशास्त्री जांभेकर यांचे कांही मराठी लेख मेहरबान कॅप्टन कॅंडीसाहेब यांचेकडे तपासण्यास गेले. कॅप्टन कॅंडी यांनीं इंग्रजी-मराठी कोश केलेला असून युरोपियन लोकांपेक्षा त्यांचें मराठीचें ज्ञान पुष्कळ चांगलें होतें. परंतु त्या साहेबांचा कांही गोष्टींत आग्रह असे. उदाहरणार्थ 'हा' या शब्दास सामान्यरूप होऊन निभाफि.

प्रत्यय लागल्यास त्याचें ' ह्यांनी ' ' ह्याचे ' अशीं रूपें व्हावीं ' यांनी ' ' याचे ' अशीं होऊं नयेत असें त्यांचें मत होतें. अशा दृष्टीनें जेव्हां ते कै. जांभेकर यांच्या ग्रंथांचें परीक्षण करूं लागले तेव्हां त्यांत त्यांस कांहीं चुका आढळल्या व त्या कै. जांभेकर यांनीं दुष्ट करारव्या म्हणून रिपोर्ट केला. कै. जांभेकर हे कांहीं विद्वत्तेंत कमी नव्हते. त्यांनीं कॅंडीसाहेबांचा हा रिपोर्ट पाहिल्यावर उलट असा रिपोर्ट केला कीं, मराठी भाषा ही आमची जन्मभाषा आहे; आणि ती भाषा ज्या भाषेपासून निवाली तिचें आणि मराठी भाषेचें शास्त्रीय रीतीनें आम्हीं अभ्ययन केलेलें आहे. तेव्हां शुद्ध मराठी कोणतें आणि अशुद्ध मराठी कोणतें हें ठरविण्याचा अधिकार आमचा आहे, कॅंडीसाहेबांसारख्या परक्या मनुष्याचा नाही, आणि आमच्या भाषापद्धतींत किंवा लेखनपद्धतींत कॅंडीसाहेबांच्या म्हणण्याप्रमाणें सुधारणा करावयाची असेल तर आमचा लेख आमच्याकडे परत पाठवावा. मराठी भाषा कशी असावी व ती िहावी कशी, हें ठरविण्याचा अधिकार फक्त महाराष्ट्रीयीयांचाच आहे ! कै. जांभेकर यांचें अशा प्रकारचें सणसणीत उत्तर गेल्यावर कॅंडीसाहेबांनीं आपलें म्हणणें मागें घेतलें; आणि कै. जांभेकर यांचे लेख कॅंडीसाहेबांकडे तपासण्यास जाऊं नयेत असें ठरले ! ही गोष्ट आम्हीं जशी ऐकली तशी दिली आहे; तेव्हां कदाचित् त्यांमध्यें कांहीं कमजास्त असण्याचा संभव आहे, तथापि त्यांतील भावार्थ किंवा तत्त्व आम्हीं नेहमीं लक्षांत ठेवण्यासारखें आहे. महाराष्ट्र भाषेतील शब्दांच्या स्वरूपाचें कोणत्या रीतीनें नियमन करावें हें कांहीं सरकारचें काम नव्हे अथवा या देशांत येऊन मराठी भाषा शिकलेल्या युरोपियन लोकांचेहि नव्हे. तें मराठी भाषेच्या विद्वानांनीच केलें पाहिजे; आणि तें करतील तेंच लोकमान्य होईल, दुसरें होणार नाहीं. रा. सा. साने यांच्या लक्षांत ती गोष्ट आली नसेल असें आम्हांस वाटत नाहीं. कारण ' मराठी भाषेची लेखनपद्धति ' या ग्रंथांतही त्यांनीं पुष्कळ विद्वानांचे अभिप्राय मागवून त्यांचा विचार करून आपल्या पूर्वीच्या मतांत त्यांस अवश्य वाटले ते फेरफार केले आहेत. मराठी भाषेची लेखनपद्धती सर्वच बिघडून टाकावी असें त्यांचें मत आहे, असे आम्हांस वाटत नाहीं किंबहुना त्यांचा ' मराठी भाषेची लेखनपद्धति ' हाच ग्रंथ वाचला तरी त्यांची लेखनपद्धति सामान्य लेखनपद्धतीपेक्षां विचित्र आहे, असे वाचणारांस आढळून येत नाहीं. अर्धें जर आहे तर मराठी भाषेच्या लेखनपद्धतींत होणाऱ्या फेरफाराबद्दल

विशेष ओरड कां व्हावी, हें आम्हांस समजत नाहीं. डायरेक्टरसाहेब किंवा सदर साहेबांच्या हाताखालील दोघे तिघे विद्वान् एवढ्यांनीच अरेरावी करून मराठी भाषेवर जुलूम करूं नये, एवढाच जर या ओरडीचा हेतू असेल तर तो आम्हां-सही मान्य आहे. हा विषयच असा आहे कीं, सरकारी विद्याखात्यानें सरकार या नात्याने आपला अभिमान चालवून त्यांत कांही गडबड करणें अगदीं गैर-शिस्त होय. धर्मांत ज्याप्रमाणें हात घालणें श्रेयस्कर नाहीं तसाच भाषेचाही प्रकार होय. लोकांचे आक्षेप तेवढ्यापुरते खरे आहेत; आणि मराठी भाषेच्या लेखनपद्धतींत थोडा फार जरी फेरफार करावयाचा असला तरी त्याबद्दल ठिक-ठिकाणच्या चांगल्या मराठी विद्वानांची व लेखकांची सभा भरवून व त्यांत ज्याप्रमाणे ठरेल त्याप्रमाणे अखेर व्यवस्था करावी, अशी विद्याखात्याच्या अधिकाऱ्यांस आमची सूचना आहे. या सभेंत सरकारचे विद्वान् अधिकारीही येतील आणि अधिकारांवर नसलेले लोकही येतील. अशा प्रकारची सभा म्हणजे मराठी भाषेच्या वैयाकरणांची एक काँग्रेसच होईल. प्राच्य भाषाकोविदांची ज्याप्रमाणें वेळोवेळीं काँग्रेस भरते तशी मराठी भाषेसंबंधानेही व्यवस्था झाल्यास त्यापासून सर्व लोकांस पुष्कळ फायदा होईल. अशा प्रकारच्या परिषदेचें पुरस्कर्तृत्व घेण्यास कोणत्याही राजकीय तत्त्वांचा भंग होतो, असें नाहीं. करितां आम्हांस अशी उमेद आहे कीं, सरकारी अधिकाऱ्यांकडून या सूचनेचा अन्वेष न होतां निवळ भाषाविषयांत तरी सरकारचे अधिकारी आणि सरकारी खात्याबाहेरील लोक यांचें संमेलन होऊन मोकळ्या मनानें एकमेकांच्या मतांचा विचार होऊन भाषेच्या अभिवृद्धीस तो कारणीभूत होईल.

नंबर ४

आजपर्यंत गेल्या तीन अंकांत मराठी भाषेतील लेखनपद्धतीसंबंधानें जीं सामान्य तत्त्वे आहेत त्यांचें थोडेंसें विवेचन केलें. आतां हल्लीं सरकारी बुक-कमिटीनें किंवा रा. सा. साने, हातबळणे व गोडबोले, यांनीं जे कांहीं सामान्य नियम अमलांत आणण्याचें योजिलें आहे त्यांचा विचार करूं. मार्गे सांगितलेंच आहे कीं, मराठी भाषेच्या हल्लींच्या लेखनपद्धतींत जीं कांहीं सुधारणा करावयाची असेल ती सरकारी नोकरीतल्याच विद्वान गृहस्थांच्या अभिप्रायानें न

करितां नोकरांतील व बाहेरील मिळून एकंदर विद्वानांच्या मतानें करावी. आमचें मत अेक प्रकारचे असलें, तरी तेवढ्यानें शाळाखात्यांतील क्रमिक पुस्तकांत लेखनपद्धतीसंबंधानें जी सुधारणा करावयाची ती इतर विद्वानांचा अभिप्राय घेतल्याखेरीज करावी असें आमचें मत आहे, असे समजूनये. आमचा अभिप्राय अमुक एक असला म्हणजे अशा प्रकारच्या बाबतींत सर्व कार्य झालें, असें आम्ही समजत नाही. म्हणूनच यासंबंधाने शाळाखात्यांतील अधिकाऱ्यांनीं सर्व म्हणजे सरकारी नोकर आणि इतर विद्वान यांची परिषद बोलावून निःकाळ करावा, अशी आमची त्यांस पुनः सूचना आहे.

आतां हल्ली ज्यासंबंधाने वाद आहे अशा एकंदर चार गोष्टी आहेत; पैकी पहिली गोष्ट अशी आहे की, ऱ्हस्व इकारान्त किंवा ऱ्हस्व उकारान्त, उदाहरणार्थ, रवि, कवि, भानु, गुरु इत्यादि जे शुद्ध संस्कृत शब्द मराठींत आले आहेत, त्यांचे अंत्यस्वर लिहितांना दीर्घ लिहावे किंवा ऱ्हस्व लिहावे. एका पक्षाचें म्हणणे असे आहे कीं, शुद्ध संस्कृत शब्दांत फेरवदल करण्याचा अधिकार कोणासहि नाही. शिवाय समासांत हे शब्द आले तर संस्कृताप्रमाणें त्याचे अंत्यस्वर ऱ्हस्वच लिहावे लागतात; उ. रविप्रभा, गुरुकुल वगैरे. ह्यासाठीं त्यांची शुद्ध संस्कृत रूपेच लिहिण्यांत कायम राखावी हे चांगले. उलट बाजूचें असें म्हणणे आहे की, जरी संस्कृतांत या शब्दांचे अंत्यस्वर ऱ्हस्व आहेत, तरी त्यांचीं प्रथमान्त रूपें कविः गुरुः अशी विसर्गान्त म्हणजे दीर्घच होतात. प्राकृतांत विसर्गाचा लोप होऊन मागील स्वरास दीर्घत्व आल्यानें व्युत्पत्तिदृष्ट्या कवी, रवी, भानू, गुरू यांप्रमाणे अत्यस्वर दीर्घ होतात; आणि विशेष महत्त्वाची गोष्ट ही की, मराठींत उच्चारहि दीर्घच आहेत. जसे, 'भानू आला' (भानु ऱ्हस्व नव्हे), 'मोरोपंत मोठा कवी (कवि नव्हे) होता.' इत्यादि. समासाची अडचण सांगितली तर त्यास ह्या पक्षाचें उत्तर असे आहे की, आमचा नियम समासास लागू करूं नये. परंतु कां करूं नये, याचे सशास्त्र कारण ते देत नाहीत. या दोनही पक्षांचा विचार करतां आम्हास असें वाटतें कीं, संस्कृतांत ज्याप्रमाणें शब्दाचें मूल रूप व विभक्त्यन्त रूप असा भेद आहे, तसा मराठी व्याकरणांतही करून या शब्दांचीं मूल रूपे 'कवि' 'भानु' 'साधु' 'रवि' यांप्रमाणें ऱ्हस्वान्त्य स्वरांचीं मानून प्रथमान्तरूपे मात्र प्राकृतांत विसर्गलोप झाल्यामुळें 'कवी,' 'भानू,' 'साधु,' 'रवी' अशीं दीर्घ होतात, असा

नियम करावा. मूळ रूपाचे अन्त्यस्वर ऱ्हस्व मानल्याने व समासांत मूळ रूपच कायम राहत असल्याने समासघटित शब्द लिहितावेळीं त्यांतील 'कवि,' 'रवि' वगैरे शब्द ऱ्हस्वच लिहिण्यांत येतील; व ते ऱ्हस्व कां लिहावयाचे याची उपासीहि चांगली देतां येईल. ही व्यवस्था विद्यार्थ्यांस, विशेषकरून लहान मुलांस, सोयीची होईल असें नाहीं. कारण 'कवी' ह्या शब्दाचा अन्त्यस्वर ऱ्हस्व असून त्याचे प्रथमेचें एकवचन 'कवि' असें होतें, या दोनहि गोष्टी त्यांस लक्षांत ठेवाव्या लागतील परंतु लहान मुलांच्या सोयीकरितांच मराठी भाषेची लेखनपद्धति ठरवावयाची नाहीं, हें लक्षांत आणलें म्हणजे या आश्रेयाचें कांही महत्त्व राहत नाहीं. दुसरी गोष्ट अशी की, 'कवि' शब्दाचा अन्त्यस्वर दीर्घ मानल्याने त्याचें अनेकवचन 'कव्या' करावें लागेल अशी जी कित्येकांनीं शंका काढली आहे तीही आम्ही जो वर नियम दिला आहे त्याप्रमाणें शिल्लक राहात नाहीं. आम्ही सांगितल्याप्रमाणे नियम घातला तर धड्याच्या आरंभी शब्द लिहितात तेव्हां 'कवि' 'रवि' या शब्दाचे अन्त्यस्वर ऱ्हस्व लिहून पुढें वाक्यांत त्यांचीं प्रथमान्तरूपें दीर्घ लिहावीं लागतील. इतकें झालें तरी संस्कृताप्रमाणेच कोणी या शब्दांचे अन्त्यस्वर नेहमींच ऱ्हस्व लिहिल्यास ते चूक आहेत, असें म्हणतां यावयाचें नाहीं. कारण मराठी भाषेचा अंमल सदर भाषेत येणाऱ्या संस्कृत शब्दांवर किती चालावा याबद्दल अद्याप एकमत झालेलें नाहीं; व मराठी भाषेची स्थितिही अद्याप इतक्या पूर्णावस्थेस आली नाहीं की, मराठीनें आपलाच अंमल सर्वत्र चालू करावा. 'स्थिति' 'गति' वगैरे बऱ्याच शब्दांचे अन्त्यस्वर कांही लोक ऱ्हस्व लिहितात व कांहीं लोक दीर्घ लिहितात इतकेंच नव्हे, तर एकच लेखक कधीं हे अन्त्यस्वर ऱ्हस्व तर कधीं दीर्घ लिहितो, याचें कारण हेंच होय. संस्कृत 'गति' 'रीति' 'जाति' यांचीं रूपें मराठींत 'गत,' 'रीत' किंवा 'जा' अशीं जेव्हां अकारान्त होतात तेव्हां मात्र त्यांस शुद्ध मराठी रूप प्राप्त होतें, असें म्हणतां येईल. ऱ्हस्व इकारान्त किंवा उकारांत शब्दांसंबंधानें वर जो आम्ही नियम दिला आहे तो ज्यांस विभक्तिप्रत्यय लागतात अशा शब्दांशुरताच असल्यामुळे 'आणि' 'तथा' 'परंतु' वगैरे अवयवांचे अन्त्यस्वर संस्कृतांतल्याप्रमाणेंच ऱ्हस्व लिहावे असें आपोआप निष्पन्न होतें; त्याकरितां अपवाद म्हणून निराळा नियम देण्याची जरूर नाहीं. सारांश, समासांतील

न्हस्व इकारान्त किंवा न्हस्व उकारान्त संस्कृत शब्द आणि न्हस्व इकारान्त किंवा उकारान्त अव्ययें, यांसंबंधानें जो वाद आहे त्याचा आम्ही वर सांगितल्याप्रमाणें नियम केल्यानें आपोआप उलगडा होतो.

दुसरा नियम उपान्त्य न्हस्व 'इ' व 'उ' यांबद्दलचा आहे. अन्त्याक्षर अकारान्त असतां उपान्त्य न्हस्व इ व उ यांचा उच्चार मराठी भाषेच्या स्वभावाप्रमाणें दीर्घ होतो; जसे 'कठीण' 'करमणूक' इत्यादि. यासाठी मराठीत आलेले 'गुण' 'युग' 'विष' 'सुख' वगैरे शब्द 'गूण' 'यूग' 'वीष' 'सूख' असे दीर्घ उपान्त्याचे लिहावे, असें एक पक्षाचे म्हणणें आहे. यास आधार काय तो उच्चार व प्राकृत भाषेची सरणी हा होय. व्युत्पत्तिदृष्ट्या या शब्दांतील उपान्त्यस्वर दीर्घ कां लिहावे यास कांहीं कारण नाही. मागें आम्ही सांगितलेच आहे की, 'घर' हा शब्द मराठीत पहिल्या 'घ' वर जोर देऊन उच्चारतात व शेवटचा 'र' चा उच्चार जरा अस्पष्ट होतो. या नात्यानें पाहिलें तर 'विष' या संस्कृत शब्दांतील 'त्रि' चा उच्चार उदात्त व 'ष' अस्पष्ट करून तो शब्द विष असा उच्चारावा लागेल, हें खरें आहे. परंतु प्रश्न एवढाच आहे की, उपान्त्य न्हस्व 'इ' व 'उ' उदात्त झाले तर ते दार्घ्य लिहावे की काय? उदात्त स्वर आणि दीर्घ स्वर यांमध्ये भेद आहे. न्हस्व स्वरही उदात्त होऊं शकतो, हे लक्षांत ठेवलें पाहिजे. यासाठी आमवें असें मत आहे की, या शब्दांतील उपान्त्यस्वर संस्कृतांतल्याप्रमाणेच न्हस्व लिहून त्यांचा उच्चार मात्र 'घर' यांतील 'घ' प्रमाणें करण्यास सांगावें. उच्चार दीर्घ नाही, उदात्त आहे हे 'गुणावगुण' या सामासिक शब्दांतील पहिला 'गु' व दुसरा 'गु' यांच्या उच्चारावरून दिसून येईल. 'अणुरेणु' वगैरे शब्द याच वर्गातील आहेत. मराठी भाषेत उपान्त्य 'अ' 'इ' व 'उ' (न्हस्व) उदात्त उच्चारले जातात. हे तिहींच्या म्हणजे 'अ' 'इ' व 'उ' हे उपान्त्य असतां त्यांच्या उच्चारावरून स्पष्ट दिसतें; व 'अ' ला जो नियम लागू करावयाचा तोच 'इ' व 'उ' यांसही केला पाहिजे. 'घर' हा शब्द जर 'घार' असा लिहित नाहीत तर 'विष' हा तरी 'वीष' असा कां लिहावा, हें आम्हास समजत नाहीं. 'घ' व 'वि' यांचे उच्चार दीर्घ नव्हेत, उदात्त आहेत हें 'घर' या शब्दांतील 'घ' च्या उच्चारावरून स्पष्ट दिसत आहे. तर मग 'विष' व 'गुण' यांचे उपान्त्य दीर्घ करणें म्हणजे 'इ' व 'उ'

यांच्या दीर्घ व उदात्त उच्चारांतील भेद नाहीसा करणे होय. शिवाय वर सांगितलेच आहे की, उपान्त्य स्वर दीर्घ लिहिण्यास उच्चारांखेरीज दुसरा आधार नाही. अर्थात् एकव्या उच्चाराच्या आधारावर संस्कृत शब्दांची मूल-रूपे पालटणे बरोबर होणार नाही.

तिसरा नियम व्यंजनान्त शब्दांचा होय; उ. 'क्वचित्' 'विद्वान्' 'शरद्' इत्यादि. हे शब्द मराठी भाषेत प्रायशः व्यंजनान्त न लिहिता शेवटील वर्ण पूर्ण स्वरान्त लिहिण्याची वढिवाट आहे इतकेच नव्हे, तर त्यास विभक्ति लागली असता 'विद्वानास' 'शरदास' अशी अकारान्त शब्दांच्या रूपां-प्रमाणे रूपे होतात. ही रूपे अपभ्रष्ट आहेत खरी; पण पुष्कळ संस्कृत शब्द अपभ्रष्ट होऊन ज्याप्रमाणे मराठीत आले व त्यांची अपभ्रष्ट रूपेच आम्ही मराठी भाषेतील रूपे असे समजतो, त्याप्रमाणेच व्यंजनान्त शब्दही मराठीत स्वरान्त मानले पाहिजेत. 'क्वचित्' सारखी काही अव्यये व्यंजनान्त लिहावी असे कित्येकांचे म्हणणे आहे; आणि पहिल्या नियमासंबंधाने आम्ही सविभक्तिक व अविभक्तिक शब्दांचा भेद केला तसा येथे केला असता 'क्वचित्' हा शब्द व्यंजनान्त लिहिता येईल. पण हा भेद या बाबतीत कांही महत्त्वाचा आहे असे आम्हास वाटत नाही. कारण मराठी शब्दांतील 'अन्त्य' 'अ' अस्पष्ट उच्चारण्याची वढिवाट आहे. तथापि 'क्वचित्' 'कदाचित्' वगैरे कांहीं अव्ययांची रूपे व्यंजनान्त ठेवण्यास हरकत नाही. व्यंजनान्त शब्द स्वरान्त लिहावेत असा जरी नियम बांधला तरी त्याचा अमल प्रत्येक शब्दावर केलाच पाहिजे, असा आग्रह धरीत बसण्यांत कांहीं दृशील नाही. मराठी भाषा ही वाढती आहे, पूर्ण झालेली भाषा नाही; सबब मराठीत शब्दांच्या शुद्धलेखनाचे नियम अगदी कायमचे न ठरवता सामान्यतः ठरवून कांहीं शब्दास थोडीशी सवलत दिल्यानंच एकंदर भाषेची वृद्धि अधिक वांगली होईल, असे आमचे मत आहे. 'विद्वान्' शब्दासंबंधाने तर आमचें असे मत आहे की, त्याचे स्त्रीलिंग 'विदुषी' असे करण्याचा जो प्रघात आहे, तो फाजील सोंवळेपणाचा आहे. 'जानकीबाई विद्वान आहे' हें मराठी वाक्य आमच्यामते अशुद्ध नाही. उलट 'जानकीबाई विदुषी आहेत' हेंच कानास चमत्कारिक लागते. पुढिगी शुद्ध संस्कृत शब्द मराठीत आला असता त्याबरोबर त्याचें संस्कृतांतील स्त्रीलिंगी रूपही मराठीत आलें पाहिजे

असें म्हणतां येत नाही. 'पंडिता रमाबाई संस्कृता' ही मराठीतील ग्रंथा आहे; बोलण्यांतील शुद्ध मराठी नव्हे.

चवथा नियम अनुस्वारासंबंधानें होय. शब्दांचे उच्चार करतांना कोंकणांत बरेच शब्द सानुनासिक तर देशांत तेच शब्द निरनुनासिक उच्चारले जातात हें सर्वांस माहीत आहे. व्याकरणदृष्टीनें पाहिलें तर यांपैकी खरा उच्चार कोणता, हे ठरविणे अवश्य आहे. कित्येकांचे असें मत आहे कीं, अनुस्वार हा कोंकणस्थानी मराठी भाषेत उगीच घुसडला आहे; व त्यांना अजिबात फांटा दिल्यास भाषेस अधिक सुगमता येऊन तिचे सौंदर्यही अधिक वाढेल. उलटपक्षीं असें म्हणणें आहे कीं, अनुस्वार हा पुष्कळ ठिकाणीं शब्दभेदामुलें जरूर आहे. जसें 'आंबा', 'आबा', 'नाव', 'नाव', 'कांकण', 'कांटा', वगैरे; शिवाय विभक्तीचे प्रत्यय रुळण्यासही त्यापासून मदत होते; याकरितां अनुस्वार जरूर आहेत. यासंबंधानें विचार करतां असे आढळून येईल की, अनुस्वार भाषेतून अजिबात काढणे शक्य नाहीं. तथापि 'डोपर', 'मांजर' वगैरे कांहीं शब्द सानुस्वार उच्चार करण्याचे कांही कारण दिसत नाही. या व दुसऱ्या कित्येक शब्दांबरील अनुस्वार नाहींसे झाल्यास त्यांत भाषेची कांहीं हानी नाही. केवळ एका विशिष्ट प्रान्तांत सानुस्वार उच्चार होतो एवढें कारण तो शब्द अनुस्वार देऊन लिहिण्यास बसत नाही. व्युत्पत्तीहि पाहिली पाहिजे. आतां व्युत्पत्ति पाहूं गेलें असतां 'पानीयं' याचे 'पाणी' हें रूप असल्यामुळे त्यावरही अनुस्वार द्यावा लागेल असा एक आक्षेप आहे पण त्यांत कांही अर्थ नाही. शब्दांवर आम्ही अनुस्वार देत नाही; यावर व्युत्पत्तीच्या आधाराने तो लादणे अगदीं गैर होय. पण ज्या शब्दांचा उच्चार प्रांतभेदानें सानुस्वार व निरनुस्वार असा दोन्ही प्रकारचा होतो तेथें ज्यास व्युत्पत्तीचा आधार मिळेल किंवा शब्दभेद ओळखण्यास जेथें जरूर आहे तेथें मात्र अनुस्वार ठेवावा, बाकीच्या ठिकाणीं देऊं नये.

येणेंप्रमाणें हल्लीं ज्याबद्दल वाद आहे किंवा कमिक पुस्तकांत जे नियम अमलांत आणण्याचा विचार आहे त्यासंबंधाने आमचें मत आहे. यानें मराठी भाषेच्या लेखनांत क्रांति होऊन प्राचीन कवींचे ग्रंथ समजण्यास अडचण पडेल अशी जी कित्येकांस भीति पडली आहे ती आमच्या मतें निरर्थक आहे. सर-

कारी शाळाखात्यांतील कांहीं अधिकाऱ्यांनीं आपल्या मताप्रमाणेंच मराठी भाषेच्या शुद्धलेखनाची व्यवस्था लावावी, इतरांस विचारण्याची जरूर नाही, असें जर कोणाचें म्हणणें असेल तर तें मात्र आम्हांस मान्य नाही. पण मराठी भाषेच्या शुद्धलेखनाचे नियम ठरविण्याचा कोणी प्रयत्न केल्यास व तो प्रयत्न शास्त्रीय असल्यास त्या मनुष्यानें ही मोंगलाई केली, असें मात्र आम्हांस वाटत नाही. अशा प्रकारचे नियम ठरून ते हळू हळू अमलांत येत गेल्यानेंच भाषेच्या लेखनपद्धतीस स्थैर्य व सुगमता यात्रयाची आहे. तथापि वर सांगितल्याप्रमाणे हे नियम आजच अगदीं कडक रीतीनें अमलांत आणून भाषेवर जुलूम करावा, असें आमचें म्हणणें नाही. जी भाषा बोलण्यांत नाही तिचें व्याकरण रचतांना भाषेत अखेरीस जीं रूपे राहातात त्यांबद्दलच वैयाकरणास विचार करावयाचा असतो. परंतु प्रचारांतील वाढत्या भाषेसंबंधानें वैयाकरणांस अशा प्रकारचें वर्तन करतां येत नाही. अशा स्थळीं ती भाषा बोलणारांचा वैयाकरणांप्रमाणेच किंबहुना त्याहूनही जास्त अधिकार असतो; व वैयाकरणांचें कर्तव्य म्हटलें म्हणजे वळण देण्याचें आहे बांधण्याचें नव्हे, असें आम्हांस वाटतें. हें लक्षांत ठेवूनच वादग्रस्त चार मुद्द्यांवर आम्हीं वर अभिप्राय दिला आहे; व आम्हांस अशी उमेद आहे कीं, आम्हीं सुचविल्याप्रमाणें बुककमिटीचे अध्यक्ष या गोष्टीचा अखेर निकाल, नोकर व त्रिनोकर विद्वानांची सभा करून त्यांतील बहुमताप्रमाणें ठरवितील. बुककमिटीनें क्रमिक पुस्तकांत ज्या कांहीं इतर सुधारणा करण्याचें योजिलें आहे त्यांबद्दल स्वतंत्र रीतीनें पुनः एखादा लेख लिहिण्याचा आमचा विचार आहे.

२० आमच्या वर्णमालेचा खून

मराठी क्रमिक पुस्तकें सुधारण्याकरितां बुक कमिटी बसली आहे. तिनें मराठी शुद्धलेखनाच्यासंबंधानें ज्या सूचना केल्या आहेत त्यांवर आमचें मत आम्हीं मागेच दिलें आहे. या सुधारणांपैकी कांहीं आम्हांस प्राप्य आहेत व कांही नाहीत. तथापि एकंदरीत विद्याखात्यानें ही गोष्ट बहुमतानें ठरविण्यासारखी नाही, असें आमचें मत आहे. भाषेची लेखनपद्धति कशी असावयाची ही गोष्ट

वैयाकरणांनी व लोकांनी ठरवावयाची आहे. संस्कृत भाषेची जी पद्धत ठरली ती अशाच रीतीने होय; आणि ही पद्धत जगांतील इतर कोणत्याही भाषेच्या पद्धतीपेक्षा अधिक शास्त्रीय व श्रेष्ठ आहे, हें आज पाश्चिमात्य विद्वानांस व शब्द-शास्त्रकोविदांसही मान्य आहे. अशा रीतीची पद्धत हिंदुस्थानांत सरकारी खात्याच्या आश्रयावाचून जर आमच्या प्राचीन विद्वानांस ठरवितां आली, तर आमच्या मराठी भाषेच्या शुद्धलेखनपद्धतीस सरकारी विद्याखात्याच्या नियमनाची किंवा ठवळाठवळीची कांहीं अपेक्षा आहे, असें आम्हांस वाटत नाही. दुसरी गोष्ट अशी की सरकारी विद्याखात्याने अमुक एक लेखनपद्धति शुद्ध आहे असे ठरविले तरी लोकांना ती शुद्ध वाटेलच असे नाही. आणि अशा रीतीने वैकल्पिक दोन किंवा तीन पद्धति जर अमलांत राहिल्या तर विद्याखात्याने अमुक एक लेखनपद्धति शुद्ध असे ठरविलें तरी लोकांना ती शुद्ध वाटेच असें नाही. विद्याखात्याने त्यांच नियमन करून तरी उपयोग काय ? साराश, मराठीतील कोणती शुद्धलेखनपद्धति ग्राह्य व कोणती अग्राह्य ह्याचा निकाल हळू हळू लोकांनीच केला पाहिजे. वैयाकरणांनी आपलीं मते प्रसिद्ध करावीं, वाङ्मयवाद करावे, आणि अशा रीतीने भवति न भवति व चर्चा झाली म्हणजे जी पद्धत जास्त सयुक्तिक असेल तिचाच लोकांत प्रघात पडतो. आणि इतर पद्धति लुप्तप्राय होतात. पाणिनीचें व्याकरण झाल्यानंतर मागची व्याकरणे लुप्त झाली, त्यांनील रहस्य हेंच होय. तीं लुप्त होण्यास कोणी सरकारने ठराव केला नव्हता अगर जाहीरनामा प्रसिद्ध केला नव्हता. मराठीसही हाच न्याय लागू आहे; व आम्हांस अशी आशा आहे की, विद्याखात्याकडून जी व्यवस्था होईल ती याच न्यायास अनुसरून होईल. भाषेची वाढ व्हावयाची ती विद्वत्तेच्या, युक्तीच्या आणि लोकमताच्या जोरावरच झाली पाहिजे; सरदारच्या जोरावर होऊन उपयोगी नाही.

परंतु आज ज्या सुधारणेसंबंधानें आम्ही लिहिणार आहों ती शुद्ध-लेखनपद्धतीपेक्षा निराळ्या तऱ्हेची आहे. ही जांवई-सुधारणा कोणाच्या व कशी डोक्यांत आली हें आम्हांस समजत नाही. पण ही सुधारणा अंमलांत आणण्याचा जर विद्याखात्याचा निश्चय असेल तर ती हाणून पाडण्याचा लोक जितका प्रयत्न करतील तितका थोडाच समजला जाईल. कमिटीचें असें मत झालेलें आहे की, अ आ इ ई इत्यादि वर्णमालेचा हक्की जो

क्रम आहे, तो अक्षर लिहिणे व शिकविणे असल्यास गैरसोयीचा व कठीण आहे. अला आरंभी एक वांकडे वाटोले काढून त्याचें पोट फोडून पुढे काना आणि वर ओळ काढावी एवढा खटाटोप लहान मुलास आरंभीच शिकविणें बरोबर नाही; त्यापेक्षा पहिल्याने 'ग' हे उभ्या दोन रेखांचें सोपे अक्षर शिकविलें असतां मुले ती लवकर शिकतील आणि अशा रीतीने 'ग' झाल्यावर 'म' मग 'भ' पुढे 'र' व त्यापुढे 'ड' शिकविला म्हणजे अखेरीस विद्यार्थ्यास 'ढ' ची ओळख करून देण्याची चागली सोय होईल ! ज्यांनी आपल्या डोक्यांतून ही अजब युक्ति काढली तो विद्वान गृहस्थ पुरा शास्त्रानभिज्ञ किंवा ब्रह्मचर्याखसूचीच्या कोटीतील असला पाहिजे. वर्णमालेची अक्षरे शिकतांना सौलभ्य हा एकच विचार मनांत आणावयाचा नाही. आमच्या वर्णमालेची रचना अशी आहे की, सर्व ऋस्वदीर्घादि भेदाने आधी घालून नंतर कंथ्यादि वर्णाप्रमाणे व्यंजनांची रचना केलेली आहे. ही रचना इतकी पायाशुद्ध आहे की, युरोपियन लोकांनाही पंचवीसशे वर्षांपूर्वी अशी रचना आम्ही कशी केली याचें आश्चर्य वाटत आहे ! प्रो. मॅकडोनेल यांच्या संस्कृत वाङ्मयावरील ग्रंथांत त्यांनी यासंबंधाने खाली लिहिल्याप्रमाणे मत दिलें आहे:—

“ This is the alphabet which is recognised in Panini's great Sanskrit grammar of about 4th century B. C. and has remained unmodified ever since. It not only represents all the sounds of the Sanskrit Language, but is arranged on the thoroughly scientific method, the simple vowels (short and long) coming first, then the diphthongs, and lastly the consonants in uniform groups, according to the organs of speech by which they are pronounced. Thus the dental Consonants appear together; as t, th, d, dh, n, and the labials as p, ph, b, bh, m. We Europeans on the other hand, 2500 years later, and in a scientific age, still employ an alphabet which is not only inadequate to represent all the sounds of our Languages, but even preserve the random order in which Vowels and Consonants are jumbled up as they were in the Greek adaptation of the primitive Semitic arrangements of 3000 years ago. ”

आमच्या वर्णमालेच्या रचनेचे श्रेष्ठत्व दाखविण्यास वरील उतारा बस आहे. आधी ग मग म आधी र मग ड अशा वेताल रीतीने इंग्रजी वर्णमालेत अक्षरे घातलेली आहेत. पण आमच्याकडे, पाणिनीच्या पूर्वीपासूनही ही गैर-व्यवस्था मोडून टाकून क ख ग घ ङ अशा रीतीने सर्व व्यंजने स्थानवार व्यवस्थित रीतीने आम्ही लाविली असून लहान मुलांस पहिल्यापासून ती याच क्रमाने शिकविण्यांत येतात. आजपर्यंत त्याबद्दल कोणास कांही अडचण वाटली नाही; व आज ३००० हजार वर्षे ही आमच्या हाडामासांत खिळली आहे. इतकेच नव्हे तर ती सशास्त्र आहे. आणि जगांतील इतर राष्ट्रे ज्या वेळी रस्त्यांतील इतर खड्यांप्रमाणे आपापल्या वर्णमालेतील वर्ण अव्यवस्थित रीतीने लावीत होते, त्या वेळी आमच्या प्राचीन व्याकरणांनी ही पद्धत अमलांत आणली आहे, हे वरील उताऱ्यावरून लक्षांत येईल. ही पद्धत सोडून देऊन केवळ अक्षरे लिहिण्यास शिकविण्याकरितां सुलभता यावी म्हणून दुसरी पद्धत स्वीकारणे आमच्यामते अगदी अश्लाघ्य, अशास्त्रीय आणि मूर्खपणाचे होय. अक्षरे लिहितांना अव्यवस्थित रीतीने लिहिण्यास शिकून मग क, ख, ग, घ, ङ हे वर्ण कंठस्थानचे आहेत, असे व्याकरण शिकतांना शिकले तर शिकावयाचे, नाही तर नाही, अशी जर सरकारी विद्याखाते व्यवस्था करीत असेल तर हा सुधारलेला रानटीपणा होय !

हल्लीचा काळ, मॅक्डोनेल म्हणतात त्याप्रमाणे, शास्त्राचा व सुधारणेचा आहे; पूर्वीची रानटी व्यवस्था पुनः अमलांत आणण्याचा नव्हे. अशा स्थितीत फार प्राचीन काळी वर्णमालेच्या रचनेत आम्ही जी सुधारणा केली व जी पाहून जगातील विद्वान् लोक माना डोलवीत आहेत, ती एका झपाट्यासरशी काढून टाकून आधी ग शिकवावा असे म्हणणाऱ्या लोकांस खरोखरच आपणास ग ची बाधा झाली आहे, असे म्हणणे भाग येते. आम्ही विद्याखात्यास साफ कळवितो की, ही सुधारणा आम्हांस नको आहे. व सरकार ही सुधारणा सक्तीने अमलांत आणण्याचा विचार करील, तर आमच्या पोरांच्या कल्याणाकरितां आम्हांस तिचा होईल तितका प्रतिकार करणे भाग पडेल. जगांत आजपर्यंत झालेल्या पांच विद्वानांची जर कोणास नावे घेण्यास सांगितले तर त्यांत पाणिनीचे नाव घ्यावे लागेल, असे प्रो. ब्लूमफील्ड यांनी एके ठिकाणी म्हटले आहे; किंबहुना युरोप आणि अमेरिका खंडांत 'फायलॉलजी' म्हणून जे हल्ली नवीन शास्त्र

निघालें आहे, त्याची उत्पत्ति पाणिनीच्या व्याकरणापासून झालेली आहे. वर्णमालेंतील अक्षरें, त्यांच्या उच्चारसंबंधानें स्थान व 'प्रयत्ना' भेद हे संस्कृत वैयाकरणांनीं जितक्या सूक्ष्म रीतीनें ठरवले आहे, तितक्या बारीक दृष्टीनें त्यांचा दुसऱ्या कोणत्याही देशांत आजपर्यंत विचार झालेला नाही. इंग्रजी भाषेंतील keep (कीप) या क्रियापदास भूतकालवाचक d (डी) हा प्रत्यय लागल्यानें त्याचे रूप (kept) असें कां होतें, याची उपपत्ति पाणिनीच्या व्याकरणाचा युरोपांत प्रसार होण्यापूर्वी तेथें कोणासही समजलेली नव्हती ! अशा रीतीने आमचें व्याकरण परिपूर्ण असतां बुक कमिटीतील दोन चार सामान्य माणसांनी आमच्या वर्णमालेचा क्रम बदलून तिचा खून करण्यास प्रवृत्त व्हावें, आणि विद्याखात्याने त्याला आपली मंजुरी द्यावी, हे धाडसाचें, साहसाचें आणि वेडेपणाचें चिन्ह होय. आम्हांस ही गोष्ट बिलकूल मान्य नाहीं. आम्हांस आमचीं पोरे वर्णमालेच्या संबंधानें तरी युरोपियन पोरान्प्रमाणें गाढव व्हावयास नको आहेत, किंडरगार्टनी सोंगें ज्यांस विद्येचा पिड्यान पिड्या कांहीं संस्कार नाहीं अशाकरितां आहेत; आणि तीहीं सोंगें ज्या ठिकाणीं शास्त्रीय पद्धत आहे ती उगटून टाकण्याकरितां केलेली नाहींत हें विद्याखात्याने पक्कें लक्षांत ठेवलें पाहिजे.

आधीं ग शिकवूं, मग म शिकवूं आणि अशा तऱ्हेनें सर्व वर्ण शिकल्यावर मग क, ख, ग, घ, ङ हा क्रम सांगूं नाहीं असें नाहीं; असा कदाचित् बुक कमिटीचा आमच्या म्हणण्यावर आक्षेप निघेल. पण या आक्षेपांत काही अर्थ नाही. मुलांस वर्णमालेची जी पहिली ओळख व्हावयाची तीच शास्त्रीय पद्धतीने आज हजारो वर्षे आम्ही करून देत आलों. त्यामुळे झोंपेंत देखील आमची मुलें व्यंजनें म्हणूं लागल्यास क, ख, ग, घ, ङ या क्रमानें म्हणतात. ग, म, भ, र, ङ, त, ह अशा अव्यवास्थेत रीतीनें म्हणत नाहीत; मुलांस प्रथमतःच किंबहुना जन्मतःच असें जें शिक्षण मिळतें तें बुडवून टाकून सुधारणेच्या नांवावर त्यांना गाढव बनविण्यास आम्ही तयार नाहीं. करतां बुक कमिटीस व विद्या-खात्यास आमची आग्रहाची अशी सूचना आहे कीं, त्यांनीं योजलेली वेडेपणाची सुधारणा सोडून देऊन, झालेंत पहिल्यानें विद्यार्थ्यांकडून वर्णमालेचीं जीं अक्षरें

पाठ करावयाचीं ती हल्लींच्या क्रमानेंच करवावीं. अशा रीतीने अक्षरें पाठ झाल्यावर तीं लिहिण्यास शिकविणें तेही याच क्रमानें इष्ट आहे; तथापि एखाद्या मळ विद्यार्थ्यास ग-च आधी सोपा वाटत असेल तर शिकवा. पण हा नियम नव्हे, अपवाद आहे.

कसेही असो; वर्णमालेचा क्रम हल्लीं आहे तसाच अगदीं पहिल्या दिवसापासून शिकविला पाहिजे. एरवीं ही शास्त्रीय पद्धत त्याचे हाडीं खिळणार नाहीं. आम्ही म्हणतो हे सयुक्तिक आहे की नाहीं, याबद्दल जर्मनी, फ्रान्स, अमेरिका इकडील शब्दशास्त्रकोविदांस पाहिजे तर खुशाल विचारा. आमची अशी पक्की खात्री आहे की, बुक-कमिटीच्या मंत्रांप्रमाणें ते अद्यापि सौलभ्यवादी झालेले नाहींत; किंवा पूर्वीं असल्यास प्रतिशाख्ये, अष्टाध्यायी वर्गें प्रथांच्या अध्ययनानें ते शास्त्रवादी झालेले आहेत. यापेक्षां आमच्या वर्णमालेतील हल्लींच्या क्रमाच्या समर्थनार्थ जास्त कांही लिहिण्याची जरूर आहे असें आम्हांस वाटत नाहीं. बुक-कमिटीला ही नसती उठाठेव कोणीं सांगितली होती कोण जाणें? विद्याखात्यास आणि सरकारास आमची अशी विनंति आहे कीं, त्यांनीं हा अव्यापारेषु व्यापार एकदम बंद करावा.

हिंदुस्थानांत जर कोणतें शास्त्र फार प्राचीन काळापासून पूर्णतःस आलें असेल तर तें व्याकरण होय; केमिस्ट्री नाहीं, किंवा पदार्थ-विज्ञानही नाहीं. या दुसऱ्या दोन शास्त्रांत युरोपियन लोकांचें अप्रेसरत्व आम्ही कबूल करूं; पण व्याकरणाची गोष्ट अशी आहे की, युरोपियन लोकांनीं व विद्वानांनीं त्यांत आमचेंच अप्रेसरत्व कबूल केलें आहे. अशा स्थितींत आम्ही आमच्या वर्णमालेचा खून करून युरोपियन लोकांप्रमाणें अ, ब, क, ड, ई, (A, B, C, D, E,) अशी वर्णमालेतील स्वरव्यंजनांची खिचडी करावयास लागावे हें आमच्या अभिमानास, शास्त्रीय ज्ञानास, परंपरेस आणि आज हजारों वर्षे चालत आलेल्या वदिव्हाटीस लांछनास्पद होय. बुक-कमिटीनें या गोष्टीचा कांहीं विचार केला आहे असें आम्हांस वाटत नाहीं; व अद्यापही ती आपला दुराग्रह तसाच कायम ठेवील तर प्रकरण सरकारपुढें किंवा जगांतील सर्व विद्वानांपुढें मांडणें आम्हांस जरूर पडेल. सरतेशेवटीं महाराष्ट्रातील लोकांसही आमची अशी सूचना आहे कीं, त्यांनीं कमिटीनें पुचविलेली ही खुळी पद्धत अमलांत आणूं नये म्हणून विद्याखात्याचे अधि-

कारी डायरेक्टरसाहेब याजकडे अर्ज पाठवावे. अर्ज मराठीत असले तरी चालतील; परंतु त्यांत स्पष्टपणे असा उल्लेख असला पाहिजे की, वर्णमालेची जी ढवळाढवळ करण्याचा बुककमिटीचा विचार आहे, तो आम्हांस बिलकूल पसंत नाही. विद्याखात्याची योजना आमची भाषा विघडविण्याकरितां झालेली नाही, हे लोकांनी व विद्याखात्याने नेहमी लक्षांत ठेविले पाहिजे.

२१ महाराष्ट्र भाषेची वाढ

वाच्यार्था नियताः सर्वे वाङ्मूला वाग्विनिःसृताः ।
तांस्तु यस्तेनयेद्वाचं सर्वस्तेयकरो हि सः ॥

—मनु.

वरील श्लोकांत खोटे बोलणारा किंवा खोटी साक्ष देणारा मनुष्य चोरापेक्षांही अधिक गुन्हेगार कसा ठरतो याची मनूने जी उपपत्ति दिली आहे त्यापेक्षां अधिक बलवत्तर उपपत्ति दुसऱ्या वाङ्मयांतून क्वचितच सांपडेल. मनुष्य जातीचे व्यवहार चालण्यास वाणीखेरीज दुसरे साधन नाही, परस्परांचीं मने अगर विचार परस्परांस कळविण्यास भाषा हा एकच मार्ग आहे, आणि भाषेपासूनच किंवा भाषेच्यायोगे सर्व प्रकारचा व्यवहार उत्पन्न अगर सिद्ध होत असतो तेव्हां अशा प्रकारच्या सर्व व्यवहारसाधनाचा जो मनुष्य दुरुपयोग करितो किंवा त्याशीं प्रतारणा करितो तो एकपक्षी नव्हे तर सर्वस्वी चोर ठरतो, असें मनूने प्रतिपादन केले आहे. असत्यवादीपणा कां व किती गद्दी अथवा शिक्षाई आहे याचें यापेक्षां अधिक सयुक्तिक कारण देणें शक्य नाही. परंतु वरील श्लोकांत भाषेच्या उपयुक्ततेसंबंधानें जें विधान केलें आहे तें आमच्या मते अधिक महत्त्वाचें आहे. पशूपासून मनुष्यजाती ओळखण्याची जी थोडीबहुत चिन्हें आहेत, त्यांपैकीच भाषा हें एक प्रमुख लक्षण होय, असें बऱ्याच भाषा-कोविदांचें मत आहे. आणि मनुष्यांचे आपापसांतील व्यवहार जितके अधिकाधिक विस्तृत किंवा व्यापक होतात, त्या मानानें भाषेलाहि साहजिक अधिकाधिक विस्तृत स्वरूप प्राप्त होतें. भाषा ही एक ईश्वरदत्त, किंवा डार्विनच्या मताप्रमाणे

म्हटलें तर उत्क्रांतिरीत्या सिद्ध झालेली वरिष्ठ पायरीची देणगी होय, आणि एखाद्या विशिष्ट मानवसमाज ज्या मानानें सुधारलेला असेल त्या मानानें त्या समाजाची भाषाही सुधारलेली किंवा वाढलेली असते. थोडक्यांत सांगावयाचें असल्यास एखाद्या विशिष्ट राष्ट्राच्या किंवा समाजाच्या परस्परव्यवहाराचें स्वरूप किंवा महत्त्व दाखविणारें त्या समाजाची भाषा हे एक यंत्रच होय. मनूनें सांगितल्याप्रमाणें सर्व व्यवहार भाषामूलक किंवा भाषेच्या योगानें चालत असल्यामुळें, एखाद्या भाषेच्या स्वरूपावरून भाषापंडित ती भाषा बोलणाऱ्या समाजाच्या-विशेषकरून असे समाज किंवा राष्ट्रे जेव्हां नष्ट झालीं असतात तेव्हां त्यांच्या-सुधारणेची अटकळ बांधित असतात. उघड आहे कीं, ज्या भाषेत भाववाचक नामे अधिक किंवा आत्मा आणि ईश्वर यांच्या कल्पना दाखविणारे शब्द अधिक, ती भाषा वापरणाऱ्या लोकांचे तात्त्विक विचारही त्या मानाने सुधारलेले असले पाहिजेत. इतर बाबतींतही हाच न्याय लागू आहे. एखादे राष्ट्र किंवा लोक नष्ट होऊन जरी हजारों वर्षे झाली असली तरी, आम्हांस जर ते लोक वापरीत असलेल्या भाषेतील शब्द समजतील तर या नष्ट झालेल्या राष्ट्राची प्रगती अथवा सुधारणा कोणत्या स्थितीची होती याचे आम्हांस ताबडतोब अनुमान करतां येईल. सारांश, समाजाचा व्यवहार, समाजाचे विचार, समाजाचा व्याप आणि समाजाची भाषा यांच्यामधील संबंध इतका निकट आणि नित्य आहे कीं, एकाचें प्रतिबिंब दुसऱ्यांत उमटल्याखेरीज कधीही रहात नाही. एकाची वृद्धि तर दुसऱ्याची वृद्धि आणि एकाचा क्षय तर दुसऱ्याचा क्षय हा सिद्धांत अबाधित आहे.

कोणत्याही भाषेची अभिवृद्धि किंवा न्हास याचा विचार करतांना वरील अबाधित सिद्धांत लक्षांत ठेवला पाहिजे. भाषेची अभिवृद्धि करणें जर इष्ट असेल तर एखाद्या पंडितानें धात्वर्थापासून अनेक काल्पनिक शब्द निर्माण करून त्यांचा कोश बनविल्यानें कार्यसिद्धि व्हावयाची नाही!; एखाद्या कृपणानें कोट्यवधि रुपये संग्रह करून पुरून ठेवल्यानें देशाच्या संपत्तीची जशी अभिवृद्धि होत नाही, त्याप्रमाणेच भाषेतील शब्दांचा प्रकार होय. अर्थशास्त्रांतील विनिमयाचा व्यवहार सुरळीत चालण्यास किंवा वाढविण्यास ज्याप्रमाणें व जितकी नाण्याची जरूर लागते, त्याप्रमाणें व तितकीच मनुष्याजातीच्या मनोवृत्ति व बविवचार परस्परांस कळविण्यास शब्दांची जरूरी आहे. आणि देशांतील

व्यापार वाढला असतां ज्याप्रमाणे अधिक नाणें—मग तें धातूंचे असो वा कागदी असो—उपयोगांत आणजे जरूर पडतें, त्याप्रमाणेंच समाजांत एकमेकांच्या विचारांचे दळणवळण वाढविण्यास शब्दांची जरूरी लागते. जगांतील सर्व मनुष्यांची भाषा जर एक असती तर मनुष्यजातीपैकीं एका भागाची सुधारणा झाल्यानें सर्व भाषेची एकदम सुधारणा झाली असती. पण आजपर्यंतच्या अतिहासाच्या अनुभवावरून असा नियम दिसून येतो कीं, धर्म व भाषा या दोन्ही गोष्टी सर्व जगभर एकरूपाने कधींही असूं शकत नाहींत; व मानव-जातीच्या प्रारंभकालीं त्या एक होत्या असें जरी मानलें, किंवा आजमितीस यक्षिणीची काडी फिरवून त्या सर्व जगभर जरी एक करतां आल्या, तरी कालांतरानें या दोन्ही गोष्टीस देशभेदानें भिन्न भिन्न स्वरूप प्राप्त व्हावयाचेंच. किंबहुना एकराष्ट्रीयत्वाचे एकभाषा व एकधर्म, अर्थात् भिन्न राष्ट्रीयत्वाचे भिन्न भिन्न भाषा व भिन्न धर्म हे एक प्रधान लक्षणच होऊन बसलें आहे. हे असें कां व्हावें, भाषावैषम्य किंवा भाषाभेद आणि धर्मभेद हे नाहींसे करणे अशक्य आहे कीं काय, या प्रश्नाचा आज विचार कर्तव्य नाहीं. वस्तुस्थिति कशी आहे आणि ती किती प्राचीन कालापासून चालत आली आहे, एवढेंच आपणांस पाहावयाचें आहे. आणि तशा दृष्टीनें विचार केला म्हणजे विवक्षित मनुष्यसमाज आणि त्या समाजांतील व्यक्तिमात्रांनीं आपापले विचार एकमेकांस कळविण्याकरितां योजलेलें शाब्दिक साधन किंवा भाषा याचा संबंध नित्य आहे असें मानूनच कोणत्याही शिष्ट भाषेच्या अभिवृद्धीची अथवा व्हासाची मीमांसा केली पाहिजे हें उघड आहे.

महाराष्ट्रभाषेच्या अभिवृद्धीचा अशा रीतीनें विचार केला म्हणजे अनेक गोष्टी डोळ्यांमुळे उभ्या रहातात. नर्मदेच्या दक्षिणेस आणि घटप्रभेच्या उत्तरेस महाराष्ट्रभाषेचा प्रारंभ सुमारे इसवी सनाच्या पांचव्या सहाव्या शतकांत झाला असें प्राचीन लेखांच्या शोधकांचे मत आहे. त्यापूर्वी या प्रांतांतील भाषा कानडी होती. परंतु या समयास नर्मदेच्या उत्तरेकडून आर्य लोकांचे जे संघ दक्षिणेंत आले त्यांनीं दक्षिणेतील लोकांशीं बरोबररिनें वागून व त्यांच्यांत मिळून-मिसळून आपली प्राकृत भाषा या प्रदेशांत आणली. आणि त्या प्राकृत भाषेचें जुन्या भाषांशीं मिश्रण होऊन त्यापासून हल्लींची महाराष्ट्र भाषा उत्पन्न झाली. यानंतर कांहीं शतकें ती बाल्यावस्थेतच होती. पण पुढे यादव राजांच्या तिला

आश्रय मिळून नर्मदेच्या दक्षिणेस तिचा पगडा उत्तरोत्तर अधिकाधिक बसत चालला; आणि प्रांतांतील सर्व व्यवहार त्याच भाषेत चालू लागल्याने लवकरच पुढे ज्ञानेश्वरीसारखे ग्रंथ निर्माण झाले.

मराठी भाषेच्या उगमाचा अद्याप जरी पुरा शोध लागला नाही तरी उपलब्ध असलेल्या माहितीवरून वर दिलेले सामान्य विधान करण्यास कांही हरकत नाही. या वेळची महाराष्ट्रदेशाची स्थिति फार चमत्कारिक होती. यादव राजांनी प्रोत्साहन दिल्यामुळे महाराष्ट्र भाषेस बरेच स्थैर्य आले होते खरे; पण पुढे लवकरच महाराष्ट्रांत मुसलमानी राज्याची स्थापना झाल्यामुळे राजकीय व्यवहार बहुतेक परकी भाषेत चालू लागला. विद्वान् लोकांची स्थिती पाहावी तर त्यांनी आपले सर्व ज्ञान प्राचीन पद्धतीप्रमाणे प्रायः संस्कृतांतूनच संपादन केलेले असावयाचें. आणि ज्या थोड्या हिंदु लोकांच्या हातांत राजकीय अधिकार राहिलेला होता त्यांस मुसलमानी भाषेचा अधिक अभ्यास करावा लागत असल्यामुळे स्वाभाविकरीत्याच स्वभाषेच्या उत्कर्षाचे काम त्यांच्या हातून होत नव्हते. अशा स्थितीत ज्ञानेश्वरापूर्वी व तत्काली स्वराज्याच्या छत्राखाली वाढलेल्या मराठी भाषेचा बहुतेक नष्टांशच व्हावयाचा; किंवा निदान तिचे इतकें मोठें रूपांतर व्हावयाचें की, ज्ञानेश्वरापूर्वीच्या भाषेची ही कन्या आहे हे ओळखूंसुद्धां येऊ नये. मुसलमानी अमदानींत मराठी भाषेचें स्वरूप पालटून बरेच मुसलमानी शब्द व मुसलमानी भाषापद्धति मराठींत शिरली, हें आतां कांहीं निराळें सिद्ध करण्यास नको. बखरीच्या भाषा आणि शिवाजीमहाराजांनी तयार करविलेला राज्यव्यवहारकोश याची साक्ष देत आहे वास्तविक म्हटलें म्हणजे हा काल मराठी भाषेच्या न्हासाचा होय; पंतु परमेश्वराच्या कृपेने अशा आपत्कालांतही मराठी भाषेला पूर्वीच्या स्वराज्यांत पासलेला वृक्ष वाढत जाण्यास एक दोन कारणे घडून आली. मुसलमानी राज्यांत धर्माच्या बाबतींत हिंदूंचा पुष्कळ छळ झाला ही गोष्ट इतिहासप्रसिद्ध आहे. महाराष्ट्र देशासंबंधाने विचार करतांना हाच सिद्धान्त लक्षांत ठेवला पाहिजे. दक्षिणेत आज जे मुसलमान लोक आहेत ते प्रायः अस्सल पठाण, मोगल किंवा तुर्क नसून मुसलमानी अमदानीच्या पूर्वी या प्रांतांत जे हिंदु लोक हाते त्यांच्यापैकी ज्यांनी लोभाने किंवा सक्तीने मुसलमानी धर्म स्वीकारिला त्याचे वंशज नि. १०...

आहेत हेही सांगावयास नको. दक्षिणेंतील मुसलमान आणि दक्षिणेंतील मराठे यांच्या अंगांत एकच रक्त वाहत आहे; आणि कांहीं कारणानें धर्म भिन्न झाला असला तरी पिंडानें ते एकमेकांचे बंधुच होत. असो; सांगा-वयाची गोष्ट ही कीं, मुसलमानी अमदानीत जरी हिंदूंचा छल होत असला तरी त्या छलामुळेच हिंदु लोकांची आपल्या धर्मावरील श्रद्धा दुणावली गेली, असें म्हणण्यास हरकत नाही. हिंदु धर्माचा छल होऊन मुसलमान धर्माचें प्राबल्य जेव्हां झालें तेव्हां 'शिव शिव न हिंदुर्न यवनः' अशा प्रकारची कांहीं लोकांची स्थिति झाली असल्यास त्यांत कांही नवल नाहीं. जागोजागी देवालयें मोडून उभारलेल्या भव्य थ टोलेजंग मशिदी आणि तेथे जमणाऱ्या मोठमोठ्या उमरावांचा समुदाय यांचा देशांतील लोकांच्या मनावर धार्मिकरीत्या वाईट परिणाम झाल्याखेरीज रहावयाचा नाही. पण मुसलमानी धर्मच्छलामध्ये आमच्या दृष्टीने एक मोठा गुण होता, तो हा की, हा छल बहुतेक किंवा सर्वांशी शारीरिक जबरीचा होता. कुराणाचा स्वीकार कर, नाहीपेक्षां वतन बुडावितो किंवा ठार मारतो असें याचें स्वरूप होतें. त्यामुळे अशा प्रकारचा छल सोसण्याचें ज्यांच्या अंगी धैर्य होतें त्यांची स्वधर्मावरची श्रद्धा अधिकच दृढ झाली. हल्लींच्या राज्यांत पाश्चिमात्य शिक्षणाच्या योगाने सुशिक्षित वर्गाच्या अंतःकरणांतील धर्मबीजच निर्बल होऊन गोमांसभक्षणापर्यंत जशी कित्येकांची मजल येऊन ठेपली आहे, तसा मुसलमानी अमदानीतला प्रकार नव्हता. सक्तीच्या छळास जे बळी पडले त्यांखेरीज बाकीच्यांच्या अंतःकरणांतील श्रद्धा छलाच्या धक्क्यानें प्रतिकार करण्यास अधिक समर्थ झाली; आणि याचा परिणाम असा घडला कीं, त्यांनीं आपले धार्मिक मनोविकार आपल्या समाजास कळविण्याकरितां स्वभाषेचा अधिकाधिक उपयोग करून तिची वाढ कायम ठेविली. मराठी भाषेचें हल्ली उपलब्ध असलेलें वाङ्मय प्रायः धार्मिक कां, याचा अशा रीतीनें नीट खुलासा लागतो. जितका जितका छळ अधिक तितकी प्रतिकार करण्याची इच्छाही अधिक. किंबहुना गतिशास्त्रांत ज्या-प्रमाणें क्रियेनें प्रतिक्रिया उत्पन्न होते असा सिद्धांत आहे तसाच धार्मिक बाबतींतही सिद्धांत बनवितां येईल. ज्ञानेश्वरापासून रामदासापर्यंत झालेल्या संत मंडळींची भाषेच्या संबंधानें कामगिरी पाहतांना तत्कालीन राजकीय परिस्थितीचा वर सांगितल्याप्रमाणें अवश्य विचार केला पाहिजे. राजसत्ता परधर्मी

लोकांच्या हातांत असल्याने या परकीय लोकांच्या भाषेतच बहुतेक राजकीय व सामाजिक व्यवहार चालत असत; आणि न्याय, व्याकरण आदिकरून पांडित्याचे व्यवहार संस्कृत भाषेत चालत. अशा परिस्थितीत धर्माची बाब जर संत मंडळीने हातांत घेतली नसती तर मराठी भाषेत ज्ञानेश्वरी हा पहिला आणि शेवटचाच ग्रंथ झाला असता. धर्माची बाब त्या वेळी लोकांच्या पुढाऱ्यांनी हातांत घेण्यास दुसरेही एक कारण झाले होते. इसवी सनाच्या सातव्या शतकांत जैन व बौद्ध धर्माचे खंडण करून हिंदुस्थानांत व हिंदुस्थानाबरोबर महाराष्ट्रांतही शंकराचार्यांनी जरी वैदिक धर्माची स्थापना केली तरी पुढे कांही वर्षेपर्यंत तो धर्म थोडाबहुत चालतच होता. कुमारिलाचा श्रौतमार्ग सर्व जातीच्या लोकांनी आचरणे निषिद्ध होते, आणि आचार्यांचा वेदांतमार्ग पडितांखेरीज इतरांस अगम्य होता, तेव्हां जैन आणि बौद्ध यांचा आचार्यांनी जरी पराभव केला तरी या धर्माच्या अभावी सामान्य जनसमूहास कोणता धर्म आचरण्यास सांगावे हा एक त्या वेळच्या धार्मिक विद्वानांपुढे मोठाच प्रश्न होता; आणि मुसलमानी अमदानीपूर्वी जर त्याचा योग्य निकाल लावला नसता तर जैन आणि बौद्ध धर्माच्या ऐवजी मुसलमानी धर्म या प्रातात एकदम प्रचलित झाला असता. भक्तिमार्ग किंवा भागवत धर्म याच्या प्रवर्तकांनी देशांवरील संकट टाळले हे आम्ही नेहमी लक्षांत ठेवले पाहिजे. याप्रमाणे हिंदुस्थानांतील धार्मिक अतिहासाच्या दृष्टीनेही भक्तिमार्गास या काली विशेष महत्त्व आले होते; आणि मुसलमानी धर्मच्छलाचे स्वरूप केवळ शारीरिकशक्तीचे असल्यामुळे महाराष्ट्रांत या धर्माच्या वाढीस मुसलमानी अमदानीत एक प्रकारचे साहाय्यच झाले असे म्हटले पाहिजे. परकीय अमलात राजकीय महर्षि किंवा संत उत्पन्न होणे अशक्य आहे. अर्थात् ज्यांच्या अंगांत कांही कर्तृत्वशक्ति होती त्यांस आपले कर्तृत्व दाखविण्यास धार्मिक चळवळ एवढीच काय ती मोकळी बाजू होती; किंवा धार्मिक पुढाऱ्यांखेरीज इतर पुढारीवर्गास हा काल अनुकूल नव्हता. कसेही म्हणा, आम्हा सर्वांना समाधान व अभिमान बाळगण्यासारखी मुख्य गोष्ट ही आहे की, अशा कालांत व परिस्थितीत महाराष्ट्रांतील पुढाऱ्यांनी त्यांस जी दिशा मोकळी होती तिचा अंगिकार करून भाषा व धर्म अशी जी एकराष्ट्रीयत्वाची प्रधान अंगे, त्यांचे आपत्काली महाराष्ट्रांत चांगले संगोपन केले; इतकेच नव्हे तर यावच्छक्य अभिवृद्धीही केली. याचा परिणाम काय

झाला व पुढे स्थिति काय झाली. याचा विचार स्थलसंकोचास्तव आज न करतां पुढील लेखांत करूं.

नंबर २

कोणत्याही राष्ट्रांचे वाङ्मय त्या राष्ट्रांतील लोकांच्या परिस्थितीवर अवलंबून असते, आणि ही परिस्थिति ज्याप्रमाणें पालटेल, म्हणजे संकुचित किंवा विस्तृत, मर्यादित अगर व्यापक होईल त्या मानानें वाङ्मयाचाही न्हास किंवा वाढ होत असते हा सिद्धांत महाराष्ट्रांत स्वराज्य होण्यापूर्वी मराठी भाषेच्या बाढीस कसा लागू पडतो, याचें गेल्या खेपेस विवेचन केले आहे. नाडीवरून ज्याप्रमाणें शरीरांतील रोगाची किंवा स्वास्थ्याची परीक्षा होते, तद्वतच भाषेवरून राष्ट्राची बरीवाईट स्थिति तज्ज्ञ लोक तेव्हांच ताडतात. श्रीशिवाजी महाराज जन्मण्यापूर्वी पोवाडे कां झाले नाहीत, याचे कारण आतां सांगण्याची जरूर नाही. यादवकुलांतील शेवटचा दौलताबाद येथील हिंदु राजा नाहीसा झाल्यानंतर आणि शिवाजीमहाराज जन्मेपर्यंत मुसलमानी राज्यकर्त्यांनी कांहीं कमी पराक्रम केले नाहीत. पण त्या पराक्रमानी महाराष्ट्रातील गोंधळ्यास किंवा लोकांस कसें स्फुरण येणार ! पण परमेश्वराच्या कृपेने हे रहाटगाडगें जेव्हां फिरलें, तेव्हां गांवोगांवीं उघड्या मैदानांत हजारो लोकांपुढें डफावर थाप मारून महाराष्ट्रांतील शाहीर ' आला मोगल चढाई करून ' किंवा अखेरीस अखेरीस ' खुप शर्तीने राज्य राखिले येशवंत फडणिस नाना ' असें आपल्या जोमदार भाषेने गाऊ लागले. ज्ञानेश्वरापासून तुकारामापर्यंत झालेल्या कविमंडळांत म्लेंच्छ राज्याबद्दल खेद आणि स्वराज्याबद्दल अभिमान जागृत नव्हता असें नाही. एकनाथाच्या कवितेपैकीं दोन-तीन कविता त्यांच्या देशभक्तीच्या दर्शक म्हणून रा. पांगारकर यांनी पूर्वी केसरीत प्रसिद्ध केलेल्या वाचकांस आठवत असतीलच. परंतु त्या वेळची परिस्थिति अशी होती कीं देशाभिमानाची ज्योत अंतःकरणांत असली तरी तिची ज्वाला ओठापर्यंत न येण्याची खबरदारी घ्यावी लागत असे. एकनाथाचा काळ व रामदासाचा काळ यांत पुष्कळ अंतर आहे; आणि निवृत्ती मार्गाबरोबरच रामदासाप्रमाणें प्रवृत्ती मार्गाचेही तत्पूर्वीच्या संतांनी प्रचलन केलें नाहीं याबद्दल त्यांस दोष

देणारानीं ही गोष्ट विशेषतः लक्षांत ठेवली पाहिजे. इंग्रज सरकारानें आमचे विचार स्पष्टपणें बोलण्याची आम्हांस परवानगी दिली आहे, तरीसुद्धां नेमस्त लिहा म्हणून उपदेश होतो, तर मुसलमानी अमदानीत संतकविमंडळ राजकीय ढवळाढवळींत पडले नाहीं, याबद्दल त्यांस दोष देणें गैराशस्त नव्हे काय ! रामदासास ज्या गोष्टी कळल्या त्या एकनाथास कळत नव्हत्या, किंवा कळल्या नसत्या असें नाहीं; त्यांच्या लेखांत किंवा कवित्वांत जो फरक आहे तो परिस्थितीमुळें झालेला आहे, देशाभिमानाच्या कमतरतेमुळें नव्हे असें आम्ही समजतो. सारांश, श्रीशिवाजीमहाराजांचा जन्म होण्यापूर्वीचें महाराष्ट्र वाङ्मय पाहिले तर तें सर्व धार्मिकच आहे आणि परिस्थितीच्या मानाने तें असेंच असावयाचें, असे आढळून येईल. पण याने राष्ट्रीय कार्य कांहीच झाले नाहीं असें मात्र कोणी समजू नये. मुसलमानी कारकीर्द होण्यापूर्वी यादवांच्या राज्यांत नुकताच मराठीला कोठे राजाश्रय मिळालेला होता; आणि मराठी भाषेची स्थानिक व्याप्ती किंवा मर्यादा कायमची ठरलेली नव्हती. हा राजाश्रय तुटल्यानंतर मुसलमानी अमदानीत धर्माची जी एक बाजू मोकळी होती त्या दिशेनेच त्या वेळच्या थोर पुरुषांनी धर्म आणि भाषा राखून महाराष्ट्राचे महाराष्ट्रपण कायम ठेविले. विठोबाची पढरी ही धर्म आणि भाषा या दोन्ही दृष्टीने त्या वेळी महाराष्ट्राची राजधानी झाली होती. आणि या राजधानीच्या आसपास म्हणजे हल्ली मोगलाईत असलेल्या औरंगाबाद, गुलबर्गा आणि दक्षिणेस विजापूर वगैरे प्रांतांतून आजमितीस मराठी भाषेची जी व्याप्ति आढळून येते, तिचें श्रेय मराठी संत-कविमंडळीसच दिले पाहिजे. हें कविमंडळ जर त्या वेळी उत्पन्न झाले नसते तर दाक्षिणेकडून कानडी भाषेनें पुनः आपला पगडा कदाचित् महागष्ट्र भाषेवर बसविला असता. आळंदी आणि पंढरी या दोन धर्मक्षेत्रांचा दीर्घवर्तुलांतील दोन केंद्रांप्रमाणे महाराष्ट्र-भाषेच्या व्याप्तीवर परिणाम झालेला आहे. अर्थात् महाराष्ट्राच्या मर्यादा आज ज्या आपणास कायम झाल्याशा वाटतात, त्या संत-कविमंडळीनी मुसलमानी अमदानीत धर्माच्या दिशेनें महाराष्ट्र भाषावृद्धीचा उद्योग करून स्थापित केलेल्या आहेत. महाराष्ट्रांतील लोकांच्या अंगांतील रक्त आर्य आणि द्रवीड लोकांच्या मिश्रणाने बनले आहे, असा हल्लींच्या शोधकांचा सिद्धान्त आहे. पण हाच सिद्धान्त बंगलोर-म्हैसुरापर्यंत रहाणाऱ्या मंडळींसही लागू पडतो.

तथापि, महाराष्ट्र देशाची मर्यादा तेथपर्यंत गेलेली नाही. हें लक्षांत आलें म्हणजे महाराष्ट्राची मर्यादा कायम करण्याचे कार्मी पिंडान्वयापेक्षां भाषान्वयच अधिक कारणीभूत झाला असें म्हणावें लागते. भाषेची मर्यादा किंवा व्याप्ती वाढविण्यास अशा रीतीने धर्म कारण होत असतो, याचें दुसरें एक कारण आहे. ज्ञानेश्वराचे वेळीं किंवा त्यापूर्वीं कांही वर्षें महानुभवपंथ निघाला आणि तो महाराष्ट्रांत निघाल्यामुळे त्या पंथाचे मूळ ग्रंथ महाराष्ट्र भाषेत लिहिले गेले. परंतु या पंथाचा विस्तार महाराष्ट्राबाहेर म्हणजे राजपुताना, पंजाब इकडे अधिक झाल्यामुळे व त्यांचे मठ सध्यां पेशावर व काबूल येथेंही असल्यामुळे, त्यांच्या द्वारे मराठी भाषा काबुलापर्यंत-निदान त्यांच्या मठांत तरी-प्रचलित असलेली आढळून येते. भागवतधर्माचे ग्रंथ मराठींत झाले किंवा त्या काळच्या संतमंडळींनीं केले, या गोष्टीचा अशा दृष्टीने विचार केला म्हणजे ती भाषा-वृद्धीस आणि तद्वारा राष्ट्रवृद्धीस किती कारणीभूत झाली, हे चांगलें दिसून येतें. अग्निहोत्रादि श्रौतकर्मांत निमग्न झालेल्या विद्वान् मंडळीचा या संतमंडळीवर राग होता, आणि त्यांना असे वाटत असें की, संस्कृताचें अध्ययन करून पंडित झालेल्या मनुष्याने वेदवाणीचे अर्थ मराठीत कुळंब्यामाळ्यांस सांगणें म्हणजे भ्रष्टाकार होय. एकनाथ व तुकाराम यांचा शास्त्रीमंडळीनें छळ केला होता. इतकेच नव्हे तर पुढेंही संस्कृत वाणी सोडून मराठीत काव्य करण्या-पूर्वीं महाराष्ट्र कवीस अपवादापासून पहिल्याने आपल्या कृतीचें मंडण करावें लागतें. संस्कृत ही भाषा आम्हांस परकी नाही, किंबहुना ती मराठी भाषेची आई नसली तरी निदान आजी खास आहे. तथापि संवय आणि अभ्यास याने जडलेला दुराग्रह इतका बलवत्तर असतो की, वीसवीस पंचवीस पंचवीस वर्षें संस्कृतांत घटपटादि खटपट करणारांस कुळंब्याच्या मराठी भाषेत आपले मनोविकार व्यक्त करणें हलकेपणाचे वाटे. कोणत्याही राष्ट्रांतील विद्वत्समूह अशा रीतीनें देशभाषेखेरीज इतर भाषेत बाळपणापासून दीर्घकाळ वाढलेल्या व तद्वारां ज्ञान संपादन केलेला अबाधित कायम राहाणें हें देश-भाषेच्या दृष्टीनें त्या राष्ट्राचें दुदैव होय असें आम्ही समजतो. त्यांतून ही भाषा जर देशभाषेहून नुसती भिन्नच नव्हे तर परकी असेल तर बोलावया-सच नको. इल्लीं महाराष्ट्रास हीच स्थिति आलेली आहे; पण त्याचा विचार पुढें करूं. सध्यां एवढेंच सांगणें आहे कीं, शिवाजीमहाराजांचेपूर्वीं मुघलमानीं

अमदानीत संस्कृतांत वाढलेल्या विद्वत्समूहाचें विशेष साहाय्य नसतां किंवा राज्यकर्त्यांचा बराच विरोध असतांही आमच्या संतमंडळीनें राष्ट्रांत एकाचे दोन केंद्र उत्पन्न करून धार्मिक दिशेनें भाषेच्याद्वारे महाराष्ट्रीयत्वाची कल्पना कायम ठेवली इतकेच नव्हे तर महाराष्ट्राच्या म्हणजे मराठी भाषा बोलणाऱ्यांच्या देशाच्या मर्यादा शक्य तितक्या वाढवून कायम ठेवल्या. ही कामगिरी जर त्यांनी बजावली नसती तर २१४ शें वर्षांत मुसलमानी अमदानीत भाषेची सरभेळ होऊन रामदास किंवा श्रीशिवाजीमहाराज यांस महाराष्ट्रधर्म किंवा महाराष्ट्रदेश कोणता, हे सांगण्याची पंचाईत पडली असती; इतकेच नव्हे तर महाराष्ट्र देशातील लोकांचे हातून जी कामगिरी त्यांनीं करून घेतली ती त्यांस करून घेता आली नसती.

श्रीशिवाजीमहाराजांचा अभ्युदय म्हणजे मराठी भाषेचा अभ्युदय असें म्हणण्यास हरकत नाही. मराठी भाषेची व्याप्ति वाढण्यास यापूर्वी धर्म हें एकच कारण होते; त्यास आतां राजसत्तेची जोड मिळाली. इंग्रजी भाषा इतर पाश्चात्य भाषांपेक्षां जी श्रेष्ठ झाली आहे तिला इंग्रजी साम्राज्य हें एक प्रबळ कारण होय. कोणतीही विशिष्ट भाषा बोलणारे लोक राज्यकर्ते झाले म्हणजे त्यांच्याबरोबरच त्यांच्या भाषेचाही अधिक गौरव होत असतो. आणि असा गौरव झाला म्हणजे पहिल्याने जरी ती भाषा लेचीपेची असली, तरी कालांतराने तिला प्रगल्भ स्वरूप प्राप्त होतें. मराठी भाषेला ही स्थिति कांहीं दिवस प्राप्त झाली होती. श्रीशिवाजीमहाराजांचें मराठी साम्राज्य स्थापण्याकरितां झालेले पहिले प्रयत्न सद्याद्रीतील किल्ले आणि सद्याद्रीला लागून असणारें सुपे, पुणे वगैरे प्रांत यांतच करावे लागल्यामुळें मराठी भाषेचे पूर्वीचें केंद्रस्थान बदलून तें सद्याद्रीच्या लगत ध्यावें लागले. तथापि लवकरच या नव्या केंद्रापासून महाराष्ट्र भाषेचे किरण मराठ्यांच्या भाल्याबरोबर उत्तरेकडे अटकेपर्यंत तर दक्षिणेकडे तंजावरपर्यंत जाऊन पोचले. यानंतरचा म्हणजे पेशवाईचा काळ तर मराठी भाषेस जास्तच अनुकूल झाला. शिंदे, गायकवाड आणि होळकर यांनीं ग्वालोर, गुजराथ आणि माळवा या प्रांतांत आपल्या संस्थानाबरोबरच मराठी भाषेची स्थापना केली; आणि पूर्वेकडे नागपुरास भोसल्यांनीं तिची बाजू राखली. बेळगांव, धारवाड, म्हैसूर, तंजावर ही या पूर्वीच सर झालेली होती. आणि निजामचें राज्य दक्षिणेंत कायम राहिलें होतें, तरी

संतमंडळींनीं औरंगाबाद वगैरे प्रांतांतून मराठी भाषेची जी एकदां छाप बसविलेली होती ती मराठ्यांच्या पराक्रमानें पुढें कायम राहिली. सारांश, निजामापासून त्याच्या बसुलाचीच चौथाई आम्ही घेतली एवढेंच नव्हे तर चौथाईपेक्षां अधिक मुलुख महाराष्ट्र भाषेच्या टापूखाली ठेवण्यास तत्कालीन मराठ्यांचें शौर्य कारण झालें. तात्पर्य, आमच्या संतमंडळींचे ग्रंथ हे आतां केवळ मर्यादित महाराष्ट्राचेंच वाङ्मय न राहतां त्यांची व्याप्ति मराठी राज्या-इतकीच वाढत जाऊन तिनें हिंदुस्थानचा तृतीयांश तरी व्यापला गेला. ज्या महाराष्ट्र वीरांनीं मुसलमानीतील धर्मच्छल आपल्या कर्तबगारीनें नाहींसा केला, त्यांचे पोवाडे गाण्यास किंवा त्यांच्या बखरी लिहिण्यास आतां नवे कवी व लेखक पुढें आले. आणि त्यांना आपली कवित्वशक्ती केवळ धार्मिक विषयांतच खर्च करण्याचे कारण राहिलें नाही. मराठी भाषेंतील ऐतिहासिक गद्य व पद्य लेख याच वेळेस जन्मास आले व पोसले गेले, याचें कारण वरील विवेचनावरून वाचकांच्या चांगलें लक्षांत येईल. राष्ट्र वाढूं लागलें म्हणजे तें कांहीं एकाच बाजूनें वाढत नाही; आणि राजसत्ता ज्यांच्या हातांत असते, त्यांचे आचारविचारच नव्हे, तर त्यांची भाषाही लोकांस गोड वाटूं लागते. बेळगांव किंवा धारवाड जिल्ह्यांत आजमितीस मराठी भाषा लोकांस समजते याचें खरें कारण असें आहे कीं, मराठी अमदानींत या जिल्ह्यांतील लोक किंवा त्यांचे पुढारी मराठी भाषा बोलणें हें संभावितपणाचें किंवा प्रतिष्ठितपणाचें लक्षण समजत. कोणाही सुशिक्षित मनुष्यास, मराठी कळत नाही, असें त्या वेळीं म्हणण्याची लाज वाटे. याचा असा परिणाम झाला कीं, या लोकांच्या घरांतून स्त्रिया देखील मराठी बोलणें हें कुलीनत्वाचें लक्षण आहे असें समजू लागल्या. इल्लीं इंग्रजी राज्यांत इंग्रजी भाषेसंबंधानें आमच्या देशांत जो प्रकार होत आहे तो लक्षांत आणला म्हणजे आम्ही वर केलेलें वर्णन कोणासही असंभवनीय वाटणार नाही. महाराष्ट्र देशाच्या इतिहासांतील हा काळ अशा रीतीनें राष्ट्रभ्युदयाचाच नव्हे तर भाषाभ्युदयाचाही झाला होता आणि यांत गद्य ग्रंथ नवीन निर्माण झाले इतकेंच नव्हे तर पद्य ग्रंथांसही नवें वळण लागलें, हें मोरोपंतादिकांच्या काव्यांवरून दिसून येईल. हाच काळ पुढें अबाधित राहिला असतां तर काय झालें असतें हें सांगण्याची गरज नाही. आमच्या दुर्दैवानें म्हणा कीं, सुदैवानें म्हणा, शें-दीडशें वर्षे आम्ही या काला-

चा अनुभव घेतों न घेतों तोंच ही परिस्थिति जाऊन दुसरी परिस्थिति प्राप्त झाली. या दुसऱ्या परिस्थितीत आमच्या भाषेची वाढ कशी कायम ठेवता येईल याचा विचार आपणांस मुख्यत्वेकरून करावयाचा आहे. पण पूर्वपरंपरा लक्षांत आल्याखेरीज तसा विचार पूर्णपणे करणे अशक्य असल्यामुळे एवढी प्रस्तावना करणे जरूर पडले. वरील मुख्य मुद्द्यांचा विचार पुढील खेपेस करू.

नंबर ३

या विषयावरील गेल्या दोन लेखांत पेशवाई बुडेपर्यंत मराठी भाषेच्या वाङ्मयाची व स्थानिक व्याप्तीची वाढ कशी झाली याचें थोडक्यांत विवेचन केलें आहे. त्यावरून स्वराज्यांत स्वभाषेस कशा प्रकारें अुत्तेजन मिळतें हें चाचकांच्या लक्षांत आलेंच असेल. मराठी भाषेंतील पहिलें वाङ्मय धर्मविषयक असण्याचें कारण काय, ऐतिहासिक पवाडे किंवा बखरी पहिल्या काळांत कां निर्माण झाल्या नाहींत, आणि इंदुरापासून तंजावरापर्यंत मराठी भाषेचा प्रसार कसा झाला या गोष्टींची अपपत्ति दुसऱ्या कोणत्याही प्रकारें लागत नाहीं. मराठी भाषेच्या वाढीच्या ऐतिहासिक विवेचनाची ही पद्धत लक्षांत ठेऊनच इंग्रजी अमदानींत तिची वाढ कशी, किती व कोणत्या प्रकारची होईल याचा विचार केला पाहिजे. मराठीस मातृभाषा किंवा मायभाषा म्हटल्यानें मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीत कांहीं भर पडतें असे नाहीं. मागे आम्हीं सांगितलेंच आहे की, भाषा ही राष्ट्राच्या स्थितीचें निदर्शक आहे. राष्ट्र जर उदयोन्मुख असेल तर त्यांतील भाषाही वाढीस लागलेली असावयाची; आणि राष्ट्राचे व्यापार किंवा व्यवहार जर संकुचित असले तर त्याप्रमाणेंच भाषेची व्याप्ती किंवा वाढ ही मर्यादित रहावयाची, हा सिद्धान्त अबाधित आहे. करितां याच दृष्टीनें हल्लींच्या कालांतील मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीचा विचार करूं.

इंग्रजांचें राज्य हिंदुस्थानांत झाल्यावर अर्थातच मराठी भाषेस राजकीय-दृष्ट्या पूर्वी जें महत्त्व होते तें कमी झालें. अव्वल इंग्रजीत पहिल्यापहिल्यानें देशी भाषांतून दप्तर ठेवीत असत, व जिल्हाकोर्टांतील कामही देशी भाषांतून चाले. फ्रंतु इंग्रजी शिक्षण वाढून इंग्रजी भाषा शिकलेले नोकर जसजसे जास्त

मिळू लागले तसतसा देशी भाषांचा राजकीय बाबतीत कमी कमी उपयोग होऊ लागला; आणि राज्यव्यवस्थेचें महत्त्वाचें सर्व काम इंग्रजीत चालू लागलें. मराठी ही गुजराथीप्रमाणे व्यापाराची भाषा कधीच झालेली नव्हती. त्यामुळें गुजराथी भाषेची व्याप्ती कायम राहण्यास हल्लीं जी सवड राहिली आहे तीही मराठी भाषेस प्राप्त झाली नाही. गुजराथी भाषेंत तीन दैनिक वर्तमानपत्रें आज बरेच दिवस चालत आहेत याचेंही मुख्य कारण हेच होय. शिवाय पारशी लोकांनी गुजराथी भाषेचा जस स्वीकार केला तशा प्रकारे मराठी भाषेस महाराष्ट्रखेरीज दुसऱ्या कोणत्याही मोठ्या ज्ञातीचा पाठिंबा मिळाला नव्हता. यामुळे मराठी राज्य गेल्याबरोबर महाराष्ट्रांतील राज्यकारभारांत मराठी भाषेचें प्राबल्य नाहीसें झालें, इतकेंच नव्हे तर महाराष्ट्राच्या बाहेरही तिचा पूर्वी झालेला प्रसार उत्तरोत्तर नाहीसा होत चालला. तंजावर प्रांतांत पूर्वी जे लोक महाराष्ट्रांतून गेले आहेत ते अद्याप आपल्या घरी ज्ञानेश्वरीच्यापद्धतीचे मराठी बोलतात. परंतु संस्था नव्या किंवा जिल्ह्यांतल्या दरबारांत त्या देशाची भाषा वापरण्यांत येत असल्यामुळे तिकडच्या मराठीचा प्रघात अजिबात बंद पडला. म्हैसुराकडे हीच व्यवस्था झाली; आणि बेळगांव-धारवाड जिल्ह्यांतील लोकांनी कर्नाटक-विद्यावर्धक संघ काढून राजकर्त्यांच्या जोरावर मराठी भाषेस शह देण्याचें काम सुरू केलें. ग्वाल्हेर व इंदूर संस्थानांत वास्तविक म्हणजे मराठी भाषा कायम ठेवावयास पाहिजे होती; पण इंग्रजी राजकर्त्यांचें संस्थानांतून अनुकरण झाल्यामुळे मराठी भाषेस तेथूनही आपला पाय माघारा घ्यावा लागला; आणि गायकवाडींत तिला आपल्याबरोबर गुजराथीस अर्धें स्थान द्यावें लागलें. निजामशाहीत मराठवाडीत लोकांची भाषा जरी मराठी आहे तरी दरबारी भाषा फारशी पडल्याने मराठीस कोणत्याही प्रकारें उत्तेजन मिळत नाही. सारांश, स्वराज्यांत मराठी भाषेची व्याप्ती महाराष्ट्राबाहेर जी वाढली गेली होती ती इंग्रजी राज्य झाल्याबरोबर पुन्हां संकुचित होऊन मूळ पदावर आली. वऱ्हाडांत मराठी भाषा प्रचारांत आहे; पण तो प्रांत आतां नागपुरास जोडल्यामुळे मोडी लिपी दप्तरांतून काढून टाकण्याचा ठराव झाला आहे असें समजतें. हाच जर क्रम पुढें चालला तर या प्रांतांतील मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीस त्यामुळें बराच अडथळा येईल

भाषेच्या स्थानिक व्याप्तीसंबंधाने हा विचार झाला. आतां राष्ट्राचे व्यवहार इंग्रजी राज्यांत मर्यादित झाल्याने भाषेची किती हानि झाली हें पाहूं. कोणत्या ही देशांतील सुशिक्षित वर्ग परकीय भाषेच्या द्वारे ज्ञानसंपन्न झालेला राहणें हें देशी भाषेच्या दृष्टीनें राष्ट्राचे दुर्दैव होय, हें तत्त्व मागें आम्हीं सांगितलेंच आहे. इंग्रजी राज्यांत हाच प्रकार माजला आहे. आमचा सुशिक्षित वर्ग बाल्यापासून इंग्रजी भाषेत आपले विचार व्यक्त करण्यास किंवा ज्ञान संपादन करून घेण्यास शिकला असल्यामुळें या बुद्धिमान् वर्गाच्या हातून स्वभाषेची सेवा व्हावी तितकी स्वाभाविकरीत्याच हात नाही. शास्त्रांचे अध्ययन व अध्यापन जर स्वभाषेत होऊं लागले तर विद्वानांच्या परिश्रमानें भाषेची जी आपोआप वाढ होत असते त्या वाढीस हिदुस्थानांतील लोक आतां अंतरले आहेत; किंबहुना असेही म्हटले तरी चांगेल की, अशा दृष्टीनें पाहिलें असतां आमच्या देशांतील सुशिक्षित वर्ग स्वभाषेचा अहेतुक शत्रु बनला आहे. युनिव्हर्सिटीत एम्. ए. च्या परीक्षेस एकदोन मराठी पुस्तके ठेवल्याने मराठी भाषेची वाढ होईल ही समजूत चुकीची आहे. कारण भाषेची वाढ होण्यास मुख्य साधन त्या भाषेत व्यवहार चालणें हें होय. हा व्यवहार जितका जास्तीतितकी भाषेची वृद्धि किंवा फैलाव जास्त होतो. उद्यां जर व्यापारी लोक व्यापारासाठी मराठी व्यवहार करूं लागले, अनेक जुन्या व नव्या शास्त्रांचे अध्ययन व अध्यापन याच भाषेत होऊं लागलें, आणि राजदरबारीही सर्व राज्यकारभार मराठी भाषेतच होऊं लागला तर मराठी भाषेचा हां हां म्हणतां उत्कर्ष होईल. पण आमच्या दुर्दैवाने सध्या देशाची तशी स्थिति नाही. सर्व विद्या व शास्त्रे इंग्रजीत शिकविली जातात व अशा प्रकारें एकदां इंग्रजीत लिहिण्याची, वाचण्याची व विचार करण्याची संवय लागली म्हणजे मराठी भाषेत लिहिलेले शास्त्रीय पुस्तक वाचण्यापेक्षां तोच ग्रंथ इंग्रजीत वाचणें अधिक सुलभ व सोईस्कर वाटूं लागते. इंग्रजीतील कांही शास्त्रीय ग्रंथांचीं मराठीत भाषांतरें अलीकडे झाली आहेत; पण वरील कारणामुळें या ग्रंथास चांगलासा आश्रय मिळत नाही. शास्त्रीय विषय वाचण्यास योग्य असे पुरुष असले ग्रंथ प्रायः इंग्रजीतच वाचतात; आणि ज्यांस इंग्रजी येत नाही त्यास अशा प्रकारचे ग्रंथ वाचण्याची प्रायः अभिरुचि नसते. ज्ञानेश्वरीच्या काळीं व त्यानंतर मुसलमानी अमदानीत साधुसंतांनी ज्याप्रमाणें मराठी भाषेची सेवा

केली तसाही प्रकार या साम्राज्यांत घडून येणें शक्य नाहीं. कारण इंग्रजी शिक्षणा-
नें सुशिक्षित वर्गाच्या मनांतील धर्मभ्रद्धा डळमळीत झालेली आहे. धर्मावरील
ज्याची स्वतःची भ्रद्धा डळमळीत तो स्वभाषेंत लोकांस उपदेश तरी काय
करणार ! आणि तो कितीही विद्वान असला तरी त्याच्या तोंडांतून तुकाराम-
बुवासारखी प्रासादिक वाणी कोठून निघणार ? प्रार्थनासमाजासारखे किंवा
एकेश्वरीसारखे कांहीं धर्मपंथ काढण्याचा प्रयत्न इंग्रजींत झाला आहे. पण
खऱ्या धर्मकळकळीचा कोणीच पुढारी या पंथांत नसल्यामुळें लोकांस धार्मिक
उपदेश करण्याच्या कामी मराठी भाषा वापरल्याने भाषेची जी अभिवृद्धि व्हाव-
याची तीही या पंथाकडून झालेली नाहीं. मिशनरी लोकांनीं मराठी भाषेस
हार्ती धरून भाषेचा कोश व व्याकरण करण्याच्या कामी मदत केली व छाप-
ण्याची कला आणि वर्तमानपत्रें यांचाही महाराष्ट्रांत प्रचार सुरू केला. पण
मिशनऱ्यांच्या ग्रंथांत मराठी शिकलेल्या साहेबलोकांनी वापरलेली भाषा खऱ्या
मराठी भाषेपेक्षा विचित्र असल्यामुळें मराठी भाषेच्या अभिवृद्धीस मिशनऱ्यांचें
व्हावें तसें साहाय्य झालें नाहीं, व मिशनऱ्यांचे हे धेडगुजरी भाषेंतील मराठी
ग्रंथ मराठी वाङ्मयास कधीही शोभादायक व्हावयाचे नाहींत, किंबहुना हे
ग्रंथ खऱ्या मराठी वाङ्मयाचा भाग कधी समजला जाईल की नाहीं याची
शंका आहे. परकीय राजसत्तेमुळें देशांतील लोकांचा सर्व बाजूंनी हुरूप कमी
झाला आहे, व खरी कर्तबगारी कदाचित् कोणाच्या अंगी असल्यास ती
दाखवण्यास मार्गही राहिला नाहीं. अशा स्थितींत खऱ्या कवित्वाची स्फूर्ति
तरी कशी होणार ! आणि झालीच तर पोवाडे तरी कोणाचे गाणार ! सारांश, खरा
कवि किंवा खरा धर्मोपदेशक निपजण्यास हा काल प्रतिकूल असल्यामुळें
सावलीखालील झाडाप्रमाणे या दिशेने मराठीची वाढ इंग्रजी राज्यांत खुंटली
गेली आहे. हिंदुस्थानाची राष्ट्रीय भाषा मराठी होणे शक्य नाहीं. अर्थात् त्या
बाजूनेंही मराठी भाषेची वाढ होईल अशी आशा बाळगवयास नको. उलट
हिंदीसारखी दुसरी एखादी भाषा राष्ट्रीय झाल्यानं मराठी भाषेस त्या मानानें
घटकाच बसावयाचा.

भाषेची अभिवृद्धि होण्यास ती भाषा बोलणारांचा व्यवहार व व्याप
अधिक वाढला पाहिजे, परंतु वर सांगितल्याप्रमाणें महाराष्ट्र देशाची आज
तशी स्थिति नसल्यामुळें मराठी भाषेतील ज्ञानभांडार इंग्रजी अमदानीस ८०

वर वर्षे झालीं तरी अद्याप संकुचितच राहिले आहे. ।मशनरी लोक व इंग्रजी कामगार यांस मराठी भाषा शिकण्याकरितां आणि गांवोगांवच्या झालोपयोगी कामाकरितां जे ग्रंथ अवश्य होते तितके अव्वल इंग्रजीत प्रथमतः तयार झाले आणि कांहीं मनोरंजक इंग्रजी ग्रंथांचीं मराठी भाषांतरे झालीं. यापेक्षां अव्वल इंग्रजीत मराठी भाषेची जास्त अभिवृद्धि झाली नाही मराठी स्वतंत्र गद्यरचनेच्या कालास यापुढे म्हणजे कै. विष्णुशास्त्री यांच्या निबंधमालेपासून सुरुवात होते. यापूर्वी विष्णुशास्त्र्यांप्रमाणेंच किंवा त्याच्यापेक्षां वरचढीचेही पुष्कळ विद्वान झाले होते. पण स्वभाषेच्या द्वारे आपली भाषा बोलणारांची मने एखाद्या विशिष्ट विषयाकडे लावण्याचें किंवा एखाद्या विशिष्ट मार्गापासून परावृत्त करण्याचे काम अंगावर घेण्याची यापूर्वी कोणासही जरूर अगर कळकळ वाटली नव्हती. विष्णुशास्त्री यांची भाषासरणी विलक्षण जोरदार कां यांतील खरे इंगित हेंच होय. ज्याला आपल्या देशबांधवांस स्वभाषेच्या द्वारे कळकळीने उपदेश करण्याची आवश्यकता वाटत नाही, त्याच्या हातून स्वभाषेची सेवा तरी काय होणार ? आणि जोरदार भाषासरणी तरी कशी निघणार ? कोणत्याही भाषेतील मोठमोठे प्रसिद्ध ग्रंथकार घ्या, त्यांचीं अंतःकरणें त्यांचें हृद्गत आपल्या लोकांस कळविण्यास अत्यंत उत्सुक असतात असेच आढळून येतें. आपले विचार खरे आणि देशहिताचे आहेत ही स्वतःची खात्री असते. विचार प्रसृत करण्याकरिताच ईश्वरानें आपणास जन्मास घातले आहे असा आपला दृढ समज असल्याखेरीज कोणाच्याही हातून स्वभाषेची खरी सेवा होणे शक्य नाही. छावण्याची कला वाढल्यामुळे कांहीना कांहीं तरी ग्रंथ दरसाल प्रसिद्ध होत असतात. विलायतेंत इंग्रजी भाषेंत शेकडों कादंबऱ्या अशा छापतात कीं, पतंगाप्रमाणे त्यांचे आयुष्य दोनचार महिन्यांपेक्षां अधिक असत नाही. भाषेच्या वाढीचा जेव्हां विचार करावयाचा, तेव्हां असल्या ग्रंथांचा फारसा विचार करून उपयोगी नाही. खऱ्या वीरांच्या सैन्याबरोबर ज्याप्रमाणे बाजारबुणगे असतात त्याप्रमाणे असल्या ग्रंथांची स्थिति होय. हे ग्रंथ सोडून दिले, तर मराठी भाषेची अभिवृद्धि इंग्रजी राज्यांत फारच थोडी झाली असें म्हणणें भाग येतें. मनोरंजनाचे कांहीं ग्रंथ, जुन्या कवींच्या ग्रंथांच्या शुद्ध आवृत्त्या, ऐतिहासिक बखरी व लेख यांचा संग्रह आणि लोकोपयोगी इंग्रजी

ग्रंथांची भाषांतरें अथवा शालोपयोगी पुस्तकें आणि कौश एवढेंच काय ते नवीन वाङ्मय शिल्लक राहतें. वर्तमानपत्रांच्या द्वारें भाषेची एक प्रकारची वाढ होत आहे हें खरें. कारण वर्तमानपत्रकारांस अनेक तऱ्हेच्या विषयांवर लेख लिहावे लागत असल्यामुळे त्या त्या विषयांस लागणारी शब्दसामुग्री वेळोवेळी नवीन तयार करावी लागते. परंतु ही वाढ साहित्यशास्त्रांत कोणीही कायमची समजत नाही. भाषेची खरी वाढ होण्यास ती भाषा वापरणारांचा व्यवहार अधिक वाढला पाहिजे, आणि स्वभाषेंत आपले विचार लोकांस कळवून लोकांची प्रवृत्ति किंवा मनें फिरविण्याची जरूरही देशांतील पुढाऱ्यांस अधिक काधिक वाटूं लागली पाहिजे. असं जेव्हां होईल, जेव्हां विद्वान लोक अनेक शास्त्रांचे स्वभाषेंत अध्ययन व अध्यापन करतील, जेव्हां सामाजिक, राजकीय, औद्योगिक आणि शास्त्रीय वाद किंवा चर्चा हरएक प्रसंगी व हरएक वेळी जेव्हां स्वभाषेत होऊं लागेल, जेव्हां धर्मजागृति किंवा सुधारणा करण्यास स्वभाषेचाच उपयोग करण्यांत येथील आणि जेव्हां दरबारांत, कचेरींत, बाजारांत, लष्करांत किंवा विद्यालयांत सर्व व्यवहार स्वभाषेनेच चालेल, तेव्हां स्वभाषेची खरी वाढ होणार ! इंग्रजी राज्यांत या प्रसंगांपैकी पुष्कळ प्रसंग कमी झाले आहेत. तेव्हां अर्थातच त्या मानानें भाषेच्या वाढीसही अडथळा येणारच. तथापि आमच्यापैकी सुशिक्षित वर्गांतील लोकांनी औदासीन्य टाकून आपणास मिळालेलें ज्ञान सामान्य जनांस स्वभाषेच्या द्वारे शिकविणे हेच आपले कर्तव्य समजून, त्याचप्रमाणे कळकळीने उद्योग करण्यास आरंभ केला, तर गेल्या ऐंशी वर्षांत झाली आहे त्यापेक्षा मराठी भाषेची अभिवृद्धि अधिक होईल अशी आम्हांस खात्री आहे. या वाढीस मर्यादा आहे ही गोष्ट खरी; पण या मर्यादेपर्यंतही आम्ही अजून पोचलों नाहीं; मग ती ओलांडून पलीकडे जाण्याची गोष्ट कशाला ! युनिव्हर्सिटींत अमक्या एका परीक्षेस ज्ञानेश्वरी ठेवल्याने मराठी भाषेची वाढ होण्याची आशा बाळगणें व्यर्थ होय. या दिशेनें खरा उपाय म्हटला म्हणजे सर्व अभ्यासक्रम मराठींत ठेवणें हा होय. ही गोष्ट शक्य नसली तर इतर व्यवहार तरी होईल तितका आपल्या मातृभाषेत ठेवण्याचा प्रघात आम्ही पाडला पाहिजे. त्यातूनहि विशेष महत्त्वाची गोष्ट म्हटली म्हणजे लोकांची प्रवृत्ति बदलणें किंवा कायम करणें यासाठीं कळकळीनें किंवा निष्ठेपूर्वक झटणारे पुरुष आमच्यांत निर्माण होऊन त्यांनीं मराठी भाषा बोल-

